

Εβδομάδα

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 458

ΝΕΑ ΕΠΙΔΗΜΙΑ
Δέν πρόκειται περί του δαγκείου ή του τριμέρου πυρετού—τους οποίους πυρετώδως διαφεύδουν οι υγειονομικοί την στιγμή που κι' εσείς κι' εγώ είμαστε άρρωστοι με 39-40 βαθμούς! Η ακάθαρτος στεγόμυια είναι ακίνδυνο ζωύφιο μπροστά στην καινούργια μυίγα που άρχισε να τσιμπά επικινδύνως τους συμπολίτες: τον έξευτελισμό του καλαμπουριού—του λογοπαιγνίου μάλλον,—που ανέλαβε να εξαφανίση πιά διά παντός ο ήρωας τρ' Πώλ Νόρ: «Μίμης 'Αμίμητος»!

Πηγαίνετε σε όποιο κέντρο θέλετε: καφεείο, ζαχαροπλαστείο, μπυραρία—θα δητε ανθρώπους κίτρινους απ' τὰ ξενύχτια, μ' ένα μολύβι στο χέρι, να κάθονται στο τραπέζακι τους, να μονολογούν και να χαράζουν μυστηριώδη, καθάλλιστικά σημεία απάνω σε κουτιά τσιγάρων! Στο Ζόνναρ' ς, 5-7 το απόγευμα, ακούτε ένα χαριτωμένο ζευγαράκι να... έρωτοτροπή:

Έκείνος.— Σ' αγαπώ! Ζέ τ' αίμ!

Εκείνη.— Τι είναι εκείνο που σκεπάζει το φτερό μιάς κότας;

Εκείνος.— ;;;!!!

Εκείνη.—Κουτέ! Περίπτερον! (Περί... πτερόν!)

Τὰ ίδια—και χειρότερα—γίνονται στη «Μονμάρτη» της οδού Κοδριγκτώνος. Δέν τολμάς να καθήσης για να παραγγείλεις το ούισκυ σου και σε πλησιάζει... το άκορντεόν της ορχήστρας:

—Ποιός επιχειρηματίας, ρωτά, θγαίνει απ' τὰ σπλάχνα της μητέρας του;

—;;;!!!

—Ο μάννατζερ (μάννα... τζιέρ)! "Αν δέν έχετε ρουφήξει το ποτό σας, πάει καλά! "Αν τὸ ήπιατε όμως... σκύβετε στο ποτήρι σας κι' αποδίδετε... τὰ του Καίσαρος τῷ Καίσαρι!

Σέ λίγο, σας πλησιάζει ὁ κιθαριστής και ντιζέρ:

—Αὐτό τὸ κομματάκι κασέρι πὸν πέρισεψε στο πιάτο σας τί σχέση έχει με τὴν γεωγραφία;

—;;;!!!

—Εἶναι ἀκρωτήριο (ἄκρο... τυρίον)!

Αὐτὴ τὴν φορὰ, σας παραλαμβάνει αὐτοκίνητο τῶν πρώτων βοηθειῶν, σταθμεῖον μονίμως μπροστὰ σὴν έξοδο τοῦ κέντρου!

Καὶ νᾶναι μονάχα αὐτά; Ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, ὅπως ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖνοι πὸν μποροῦν νὰ κάνουν τὸν Μίμη 'Αμίμητο καὶ ἐκεῖνοι πὸν δέν μποροῦν.

Ὅπως δὴποτε θὰ ἐπανελθῶμε δριμύτεροι. Καὶ ἐν τῷμεταξύ: τί εἶναι ἐκεῖνος πὸν θρίσκει ἀκόμη σὴν ἀρχὴ τῆς ἐποχῆς μας;

Ἀπάντησις: ἀρχαῖος!

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἰούλιος! Ὑποχώρησις
ἀτακτος πιά τοῦ ψύχους
εἰς τὸ κατώτατο ὄριον...
Βαρὺ δὲ ἐπάνωφόριον
φοροῦν μόνο ὅσοι διάβασαν
τοὺς παγερούς μου στίχους!

Ἰούλιος! Δροσιὰ εἰς τὰ μπαιν-
μιζτ
ζητᾷ καθέννας ναῦρη:
πρόσωπα καθουρδίζονται
καὶ πλάτες ξεφλουδίζονται—
κι' ἐν τέλει ὅλοι θγαίνουνε
ὡσάν τὸν Φλέμμινγκ... μαῦροι!

Ἰούλιος! Καταπολεμοῦν
ὡς γράφεται συχνάκις—
τὰ καύματα τὰ κυνικά,
ποῦ ἐν τέλει κάποιος τὰ νικά!
Ποιὸς ἄλλος—Μίμη 'Αμίμητε;—
ὁ κύριος Σκυλακάκης!

Ἰ

Ὁ κόσμος ὁ πολιτικὸς
π' ἀλληλοτρώγεται διαρκῶς

Τὰ μικροκομματίδια—
καθὼς πολλοὶ πιστεύουνε—
δέν πρόκειται νὰ ἐνωθοῦν,
τούτέστι νὰ συγχωνευθοῦν—
γιατὶ οἱ τρανοὶ τοὺς ἀρχηγοὶ
ἀλλήλους δέν... χωνεύουνε!

Π

ΡΑΔΙΟ—ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ἀπήργησαν, πρὸ ἡμερῶν,
ἀπρόοπτα, παρ' ἐλπίδα
καὶ οἱ ἐργάται κεραμεῖς—
γι' αὐτὸ κι' ἀκούσαμεν ἐμεῖς
γνωστὸν τουβλοδιομήχανον
ἀ λέη: «Τὶ κεραμίδια»!

Π

Εἰδήσεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ
δὲ ἀσυρμάτου ἰδιωτικοῦ

ΝΕΑ—ΥΟΡΚΗ

Γίνονται γάμοι μπόλικοι,
φέτος, ἐν Νέα Ὑόρκη...
Πλὴν καὶ γοργὰ χωρίζουνε
γιὰ... νὰ ἱσοφαρίζουνε!
Καὶ τὸ πολὺ νὰ διαρκοῦν
μέρες ἐννέα οἱ ὅρκοι!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Ο Κ. ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Τὴν περασμένη ἐβδομάδα ὁ θίασος Ἀλίκης—Μουσοῦρη ἀνέβασε τὴν καινούργια πολιτικὴ σάτυρα τοῦ κ. Θ. Συναδινοῦ «Ὁ κ. Ὑπουργὸς συνεργάζεται»

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἐξαιρετικῆς καυστικότητος σάτυρα γεμάτη ἀπὸ σπαρταριστὰ ἐπεισόδια πὸν χαρακτηρίζουν ἔντονα τὴν κατάστασιν πὸν θρίσκειται ὁ κοινοβουλευτισμὸς σὴν Ἑλλάδα.

Ἰδιαίτερος ἐπιτυχὴς ἦσαν οἱ σκηνές τῶν «σηκωματάδων» (πὸν πληρώνονται γιὰ νὰ σηκώνουν... ἐν θριάμβῳ τοὺς πολιτικοὺς), τῶν ὑπουργικῶν μεταρρυθμίσεων, (πὸν περιορίζονται σὴν ἀλλαγὴ τῶν θέσεων τῶν ἐπίπλων), τῆς ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως γηπέδων δι' ἀρχαιολογικοὺς λόγους, ὅπου ἐπ' ἐπὶ γραμματικώτατα κάθε χωράφι «ἡμετέρου» πὸν θέλομε νὰ ἀπαλλοτριώσωμε, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ἀρχαιολογικὸς χώρος» ἀφοῦ... ἀνήκει σὴν ἑλληνικῇ γῇ κι' ἀφοῦ ἡ ἑλληνικὴ γῇ εἶναι... ἀρχαία!! κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Δυστυχῶς, γιὰ λόγους πὸν δέν ἀφοροῦν τὴν στήλῃ αὐτῇ, ὁ συγγραφεὺς ἀπέσυρε τὸ ἔργο του ἀπὸ τὸν θίασον. Κρίμα, γιὰτὶ ἔτσι διεκόπη μιὰ μεγάλη (ὅπως ἐδειχναν τὰ φαινόμενα τουλάχιστον) ἐπιτυχία, πὸν θὰ ἐξησφάλιζε σὸν συγγραφέα καὶ σὸν θίασον ἱκανοποιητικώτατο ἀριθμὸ παραστάσεων.

13 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Ἐκδόθηκε τις μερες αὐτές σὲ κομψὴ ἔκδοσιν τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Σιδέρη, τὸ βιβλίο τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀλκῆ Τροπαϊατῆ «13 Διηγήματα».

Θεωροῦμε περὶττὸ νὰ κρίνωμε τὰ διηγήματα τοῦ κ. Τροπαϊατῆ τὸν ὁποῖον οἱ ἀναγνώστες μας γνωρίζουν πολὺ καλά ἀπὸ τὴν ἐκλεκτῇ λογοτεχνικῇ του συνεργασίᾳ σὸν περιοδικὸν μας.

Ἀρκούμεθα μόνο σὸν νὰ συστήσουμε σ' ὅλους τὸ βιβλίο του, πὸν θὰ τὸ βροῦν σ' ὅλα τὰ καλά βιβλιοπωλεῖα.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

1. ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΡΙΝΟ
2. Ο ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΣΤΙΒΟΣ
3. ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
4. Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Παιδικὴ κομωδία τοῦ Δημ. Ιωάννου
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΦΕΤΕΡΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τροπαϊατῆ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΣΕ ΠΟΙΟΝ Ν' ΑΠΟΤΑΘΗ

Υπάλληλος.— Αιτήθηκα πολύ για τον θάνατο του συνταξιούχου σας. Θέλετε να καταλάβω εγώ την θέση του;

Προϊστάμενος.— Ευχαρίστως, αλλά αυτό πρέπει να το κανονίσετε με τον γολάδο της κηδείας.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ

—Μαμά αυτός ο γάιδαρος δεν μοιάζει σαν του παππού;

—Σόπα! Τέτοια λόγια δεν λένε τα παιδιά.

—Και πού θα καταλάβη μαμά, τί λέω ε... γάιδαρος;

ΚΑΛΛΙΟ ΑΡΓΑ...

—Γιατί κουνάς τον αδελφό σου;

—Τόν βλέπω, πήρε το φάρμακό του και πηγαίνει να κουνήσει την... μπο... τίλια.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΕ

Ήθοποιός.— Κρίμα. Κατέστρεψα το έργο του θεατρονίου μου.

Φίλος.— Περίεργον! Ένθ' δεν λαμβάνεις μέτρος σ' αυτό το έργο.

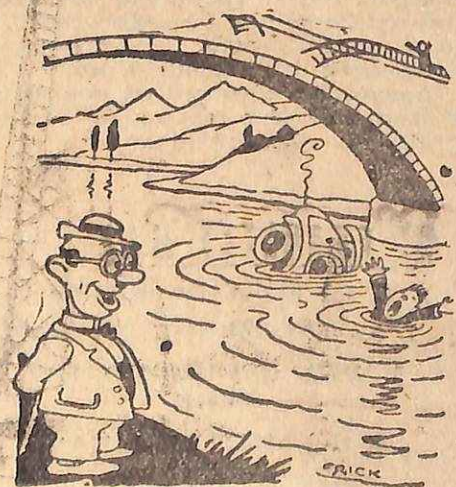
Ήθοποιός.— Ακριβώς. Γι' αυτό το κατέστρεψα.

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μώδ.— Είμαι περίεργη να μάθω αν ο Τζακ είχε αρραβωνιαστή με καμιά άλλη πριν αρραβωνιαστή με μένα.

Έθελ.— Γιατί δεν τον ρωτάς να μάθης;

Μώδ.— Μια τέτοια ερώτηση είναι λεπτή και επικίνδυνη γιατί μπορεί και κείνος να με ρωτήσει για το ίδιο πράγμα.

ΕΝΑΣ ΜΥΘΨ...

—Είναι κρύα ή θάλασσα, αγαπητέ;

ΤΟ «ΔΙΑΜΑΝΤΙ» ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ένας άγνωστος έπινε ήσυχα-ήσυχα τον καφέ του, καθισμένος μπροστά στο τραπέζι ενός μικρού καφενείου, σε κάποιον απόμικο δρόμο. Έμοιαζε με ηλικιωμένο κ' εύπορο, ένας πεπειραμένος όμως ψυχολόγος και φυσιογνωμολόγος. Θά μπορούσε να ξεχωρίσει πάνω στο πρόσωπό του ώριμα σημεία έγκληματικότητας.

Η Σκότλαν-Γουάρδ κι' ο Ινσπέκτορ Ντούλαν πρό παντός, τον γνώριζαν πολύ καλά. Κάθε φορά που οι μεγάλες έφημερίδες ανέφεραν καμιά εξαιρετική κλοπή κοσμημάτων, είχαν να κάνουν μ' αυτόν τον ασύλληπτο κακοποιό.

Πέντε χρόνια ο Ντούλαν τον κατέδιωκε. Κάθε φορά που έπαινε το χέρι του να τον συλλάβει, ο «Μαρκήσιος» ήταν το παρατσούκλι του—ξεγυλιστρούσε ανάμεσα απ' τα δάχτυλά του. Τέλος, έφθασε η φήμη στην Σκότλαν-Γουάρδ πως ο «Μαρκήσιος» είχε αποφασίσει να χαρή τους θησαυρούς που είχε βάσει στο χέρι παράνομα, αναπαύομενος πιά οριστικά στις δάφνες του.

Εκείνο το πρωί, ο «Μαρκήσιος» ξαναδιάβαζε στην έφημερίδα την είδηση που του είχε κάνει μεγάλη εντύπωση:

«Οι περιηγητές που επισκέπτονται τον πύργο Τσέιτον εις το έξω θα δύνανται να θαυμάσουν τα κοσμήματα της περιήφου συλλογής Μπλάρκινσον, που αποσύρθηκαν από τα χρηματοκιβώτια της τραπέζης επ' ευκαιρία μελλοντικού συνωμοτισμού. Το θραυτέρον κόσμημα της συλλογής είναι το περίφημον «Διαμάντι του Νεκρού» που οφείλει το όνομά του εις μίαν ρομαντικήν περιπέτειαν, συνδεμένην με την ανακάλυψίν του».

Ο «Μαρκήσιος» είχε πιη τον καφέ του:

«Και τώρα, Ντούλαν, είπα σιγανά, να δούμε ποιός θα νικήση»!

Πήγε σε μια Λέσχη της οποίας ήταν μέλος και συνέταξε δυο τηλεγραφήματα. Ύστερα έπαιξε μπλιάρδο. Σε λίγο, ένα γκαρσόνι του έφερε ένα τηλεγράφημα:

«Μην φοβάσαι. Ο Ντούλαν λείπει. Όλες οι έλπίδες έπιτυχίας με το μέρος μας».

—Ωστε δεν έβαλαν ακόμη τον Ντούλαν να φυλάει το διαμάντι! συμπέρανε ο «Μαρκήσιος».

Κι' έφυγε από την Λέσχη. Πλησίαζε να θραυδάση όταν ξαναβγήκε μετρημένος. Με χίλιες προφυλάξεις, έφθασε στον σταθμό του Τσάιτον—Κρός. Στην αίθουσα αναμονής, κάποιος έκανε να φύγει, βλέποντας τον:

—Μπέν! φώναξε ο μαρκήσιος.

—Ο άλλος στάθηκε αναποφάσιτος.

—Έλα, Μπέν, τί έχεις να φοβηθής;

—Ο «Μαρκήσιος»! τραυλίζει ο άλλος μόλις τον πλησίασε. Τρομάρα σου. Πώς μοιάζει έτσι το Ντούλαν; είναι άπιστευτο!

—Άκουσε: πρέπει όπωσδήποτε να βάλω στο χέρι το «Διαμάντι του Νεκρού» του Μπλάρκινσον. Εφόσον ο Ντούλαν λείπει στο έξωτερικό, τα πράγμα-

τα άποποιούνται. Ξέρεις, πήγε στην Γαλλία να καταδιώξει τον γκάγκστερ Τζένκινς. Στην περιοχή του πύργου, του Τσέιτον, φρουρεί ένας πόλιςμάν πολύ ικανός. Η Σκότλαν-Γουάρδ έχει πεποίηση σ' αυτόν και δεν έστειλε ντέτεκτιβ.

—Απόψε θα πάτε εκεί; ρώτησε δειλά ο Μπέν.

—Ναι. Και μόλις ετοιμαστούν όλα, θα σου τηλεγραφήσω. Έγώ θα πάω με το τρένο, εσύ θάρθης με αυτοκίνητο. Σύμφωνοι;

Φθάνοντας στο Ντόριγκτον, ο «Μαρκήσιος» κατέλυσε στο ξενοδοχείο «Τα οικόσημα του Τσάιτον», αναγγέλλοντας ότι θάμνε μια—δυο μέρες στην πόλη. Ύστερα από το γεύμα, κατόρθωσε να πάρη πληροφορίες απ' τον ξενοδόχο του για τον πύργο και τους ένοίκους του.

Την επομένη που βγήκε βόλτα, συνάντησε έναν αστυφύλακα:

—Καλημέρα, Κολλίερ, είπα. Έσένα ακριβώς ζητούσα.

Σαστισμένος ο άλλος τον κύτταξε:

—Και... τί με θέλετε; ρώτησε.

Ο «Μαρκήσιος» του έδειξε ένα έπισκεπτήριο:

—Να ή κάρτα μου, είπα.

Μονομιάς, ο αστυφύλαξ στάθηκε υε στάση προσοχής:

—Πώς; Είσθε... της Σκότλαν-Γουάρδ; Τί συμβαίνει λοιπόν; τραυλίζει.

—Άκουσέ με: είμαι, καθώς βλέπεις, ο Ινσπέκτορ Ντούλαν και θα κάνης ό,τι σου πω. Ξέρεις ότι η συλλογή των κοσμημάτων του Μπλάρκινσον έρίσκεται τώρα στον πύργο;

—Μάλιστα. Ο Τζώρτζ, ο σωφέρ, κάτι μούλεγε τις προάλλες.

—Ε, λοιπόν, γι' αυτά τα κοσμήματα μ' έστειλαν εδώ. Φαίνεται πως κάτι λησταί απ' το Λονδίνο θέλουν να τα κλέψουν. Τα μάτια σου δεκατέσσερα! Κατέλυσα στο ξενοδοχείο «Τα οικόσημα του Τσέιτον».

—Αν δής τίποτα το ύποπτο, ειδοποίησε με άμέσως.

Ο «Μαρκήσιος» έσπευσε στον πύργο. «Έξω απ' την γρίλλα του κήπου κατέστρωσε το σχέδιό του:

«Ο Μπέν θάρθη στις 7 1/2, προτού νυχτώσει. Η παραβίαση του χρηματοκιβωτίου θα μās άπασχολήσει ένα τέταρτο της ώρας, το πολύ. Ύστερα θάνεβούμε στο αυτοκίνητο και θα φύγουμε όλοταχώς για το Λονδίνο όπου θα θρεθούμε στις 9. Θα πάμε ύστερα στον κλεπταποδόχο να τα παχαρέψουμε. Και θα κερδίσουμε την παρτίδα!»

Στο ξενοδοχείο του, αντάμωσε τον πόλιςμάν:

—Κύριε Ντούλαν, του είπα με σεβασμό, ο λόρδος Μπλάρκινσον με κάλεσε να φυλάγω θάρδια στον πύργο του άπόψε, καθ' όλη την διάρκεια του δείπνου.

—Μήπως του αναφέρατε για την παρουσία μου;

—Όχι.

—Έτσι είναι προτιμότερο για να μην ύποπτευθούν οι λησταί

ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ» ΤΟΥ Ρ. Α. ΚΕΝΤ

Προχώρησαν ως την είσοδο του πάρκου του πύργου κ' εκεί κρύφτηκαν μέσα στους θάμνους.

—Είναι το καλλίτερο μέρος, είπα ο πόλιςμάν. Από δω φαίνονται κ' οι δυο δρόμοι.

—Πού έβαλαν τα κοσμήματα; ρώτησε ο «Μαρκήσιος».

—Σ' ένα μικρό δωμάτιο, στην πίσω πτέρυγα του πύργου. Τα παράθυρα έχουν σίδερα.

—Έγώ θα πάω να φρουρώ σ' εκείνο το μέρος, είπα ο ψευτο-Ντούλαν. Έσύ, αν με χρειαστής, δεν έχεις παρά να σφυρίξεις!

Ο «Μαρκήσιος» κατόρθωσε, άνεμόκλητος, να ρίξει ένα γάντζο στα κάγκελα του παραθύρου και ν' άνεβη ως εκεί με μια άνεμόσκαλα. Άρχιζε να κόβη τα κάγκελα με μια λίμα. Σε λίγο, είχε λιμάρει τα τρία. Τα ψευτοστερώσε με στόκο για να μη φαίνεται η διάρρηξη και πήδηξε κάτω.

Ο πόλιςμάν, κουρασμένος ασφαλώς, είχε κοιμηθί άκουμισμένος σ' ένα δέντρο, με το πηγούνι γεμμένο στο στήθος του. Τον ξύπνησε και του μίλησε αούτηρά.

Το πρωί της επομένης, ο «Μαρκήσιος» έστειλε στον Μπέν ένα τηλεγράφημα, συντεταγμένο με κώδικα. Το φραβ, πήρε μαζί του τον Κολλίερ και πήγαν στον πύργο.

—Φίλε μου, είπα στον δρόμο, αυτή την φορά δεκατέσσερα τα μάτια σου, γιατί είμαι βέβαιος πως άπόψε οι λησταί θα έπιχειρήσουν την ληστεία τους.

—Θα κάνω ό,τι περνά απ' το χέρι μου, είπα ο πόλιςμάν. Λέτε να ευχαριστηθώ οι προϊστάμενοί μου αν επί- τώω;

—Αυτό σου το ύπόσχομαι!

Ο «Μαρκήσιος» ξαναβάζει τον πόλιςμάν φρουρά στους θάμνους.

—Τώρα, του είπα, μην σε ξαναπιάση ο ύπνος. Μόλις σου σφυρίξω, να τρέγης. Κι' εσύ, αν δής κανέναν που να σου φανή ύποπτος, σφυρίξε, νάρθω άμέσως. Σύμφωνοι;

—Μάλιστα, κ. Ντούλαν.

Ο «Μαρκήσιος» προχώρησε στην πίσω πτέρυγα του πύργου. Σε λίγο, έβλεπε μια σκοτεινή σιλουέττα να τον πλησιάζει:

—Έσθ είσαι, Μπέν; ψιθύρισε.

—Έγώ. Όλα εν τάξει;

—Όλα. Μην φοβάσαι κι' όλη νύχτα δεν θα το κουνήσθ από κεί που τον έβαλα. Έχεις τα γάντια του καουτσούκ;

—Ναι, «Μαρκήσιε»...

—Σκαρφάλωνε...

Πέταξε τον γάντζο που πιάστηκε σ' ένα γερό κάγκελο. Σε λίγο κι' οι δυο τους άνεβαιναν με την άνεμόσκαλα κι' έμπαιναν μέσα στο δωμάτιο του πύργου.

Πλησίασαν ένα μικρό χρηματοκιβώτιο που δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να το διαρρήξουν.

Μόλις άνοιξαν την πόρτα του, είδαν

να άκτινοβολούν μέσα οι πολυτιμοί λίθοι. Πήραν τα λάφυρά τους.

—Τί περιμένεις; μωρούρισε ο «Μαρκήσιος». Έτοιμάσε το μαχαίρι σου; Κύτταξε να μη σου γλυτώση. Μόλις τον πλησιάσης, θα σφυρίξω. Θα παραζαλιστή...και τον κανονίζεις!

Έτρεξαν προς τους θάμνους όπου ήταν ο πόλιςμάν. Σε λίγο, ο «Μαρκήσιος» σφυρίξε για να δώση το σινιάλο. Ο «Μαρκήσιος» είδε να όρμα ο πόλιςμάν για να φράξη τον δρόμο στον Μπέν.

—Άφησε, Κολλίερ, και τον καταδιώκω εγώ! φώναξε ο «Μαρκήσιος» που έκανε δθθεν πως κυνηγούσε τον συνένοχό του.

Εκεί όμως που δεν το περίμενε, ο πόλιςμάν, αντί να τον ύπακούση, ώρμησε κατεπάνω του και του πέρασε τις χειροπέδες.

—Μπέν! Μπέν! Βοήθεια! φώναξε άπεγνωσμένα.

Ο Μπέν όμως είχε πέσει στα χέρια ενός άλλου Κολλίερ που του είχε φορέσει τα ίδια θραχιολάκια στα χέρια.

—Κατάρτα! φώναξε ο «Μαρκήσιος». Να την πάω από τον έπαρχιώτη αστυφύλακα!

—Όχι τόσο έπαρχιώτη, όσο φαντάζεσαι! άποκρίθηκε μια άλλη φωνή που την γνώριζε πολύ καλά. Θα την πάθαινες όμως, κάποτε... γιατί πέντε χρόνια σε κυνηγώ!

—Ο Ντούλαν! φώναξε κατάπληκτος ο «Μαρκήσιος». Και ο Μπέν τί άπέγινε;

—Τον έπιασε ο πραγματικός Κολλίερ...

Εκείνη την στιγμή, ο άληθινός Κολλίερ πλησίαζε. Είχε καταπληκτική όμοιότητα με τον Ντούλαν.

—Καθώς είχες την καλωσύνη να δανειστής την προσωπικότητά μου, είπα ειρωνικά ο Ντούλαν στον «Μαρκήσιον» κι' εγώ δανείστηκα το πρόσωπο του Κολλίερ. Γι' αυτό, βλέπεις αυτή την στιγμή μπροστά σου δυο Κολλίερ...

χωρίς να είσαι μεθυμένος!

Και πρόσθεσε:

—Ποιός έχει τα κοσμήματα; Γιατί δεν θέλω να ταπεινώσω δυο τζέντλεμαν ψάχνοντάς τους!

Το μόνο που δεν φαντάζεσαι, άγαπητέ μου «Μαρκήσιε», είπα ο Ντούλαν μέσα στο αυτοκίνητο που ώδηγούσε τους δυο συλληφθέντες και τους άστυνομικούς στο Λονδίνο, είναι ότι εγώ σκηνοθέτησα όλο το σενάριο των κοσμημάτων. Ο οικοδεσπότης δεν είχε καμιά διάθεση να έγώ στη φόρα τα κοσμήματά του, εγώ όμως τον έπεισα να τα χρησιμοποιήσουμε ως δόλωμα για να σε τραβήξουμε. Ήθερα ότι όσο κι' αν είχες άποστρατευθή έκουσίως, δεν θα άφηνες να χαθι μια τέτοια ευκαιρία για να έλθης στο χέρι μια πλούσια λεία. Και δεν έπεσα έξω.

R. A. KENT

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

ΕΞΥΠΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο έποψήφιος.— Είμαι έξυπνος νέος. Έχω λύσει πολλά προβλήματα των έφημερίδων και των περιοδικών.

Ο διευθυντής του γραφείου.— Μα έμεις θέλουμε έναν υπάλληλο που να είναι έξυπνος στην δουλειά του.

Ο έποψήφιος.— Μα την ώρα της δουλειάς έχω λύσει όλα τα προβλήματα.

ΓΡΑΨΕ ΛΑΘΟΣ!

Κύριος (στον ύπηρέτη του ξενοχείου).— Ο καφές που μούφερες δεν έχει καμιά γεύση...

Γκαρσόν.— Είναι το νερό που έβγαλε ο κύριος για το ξύρισμά του...

ΧΩΡΙΣ ΛΕΦΤΑ

—Σ' αυτό το μέρος δεν μπορείς να παρεις τίποτε χωρίς λεφτά.

—Δεν συμφωνώ. Άντιθέτως μπορείς...

—Σαν τί;

—Να συνάψης δάνεια.

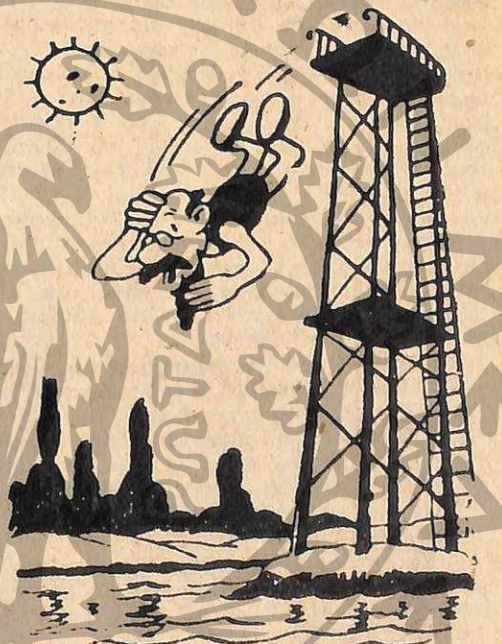
Η ΜΟΝΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

—Ω γιατρέ. Τα νευρα του σιδερού μου δρύνονται σε άθλια κατάσταση. Τί με συμβουλεύετε να κάμω;

—Να ταξιδέψετε κι' οι δυο σας παρά μου της έξηγησε ο γιατρός.

—Και πού να πάμε;

—Προς δυο τελείως διαφορετικές... τευθίνσεις!

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

—Βρε να πάω ή όργή. Ξέχασα πως δεν έξω κολύμπι.

Δυο φιλενάδες καὶ οἱ ἄντρες τους

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Δυο στενές κι' αγαπημένες φιλενάδες, η Φλώρα κι' η Λέλα, θυγήκαν μαζί απ' το σχολείο και μπήκαν μαζί στη ζωή με το ίδιο ιδανικό: έπειτα από μερικά περαστικά φλερτάκια, που θα σκότωναν μ' αυτά δυο τρία χρόνια από τα νειάτα τους, η απόκτηση ενός συζύγου, που θα περνούσαν στο πλάι του τη ζωή τους... Σ' αυτό ήταν κι' οἱ δυο σύμφωνες. Κι' η Φλώρα κι' η Λέλα. Διαφωνούσαν μόνο στο είδος του συζύγου. Η Φλώρα, που επιθυμούσε πλούτη, αυτοκίνητα, ταξίδια, τουαλέττες, μιζοῦ τὸν ἡθελε πλούσιο. Για τ' άλλα δεν την ένοιαζε. Η Λέλα, που ήταν χαρακτήρας κάπως πιο ρωμαντικός απ' όσο μπορεί να συγχωρηθῇ σ' ένα σημερινό κορίτσι, τον προτιμούσε νέο, όμορφο, χαριτωμένο. Για τ' άλλα δεν την ένοιαζε...

— Ένας πλούσιος σύζυγος, έλεγε συχνά η Φλώρα, είναι ὅτι χρειάζεται σε μια γυναίκα για να την κάνει ευτυχισμένη. "Ο,τι θα επιθυμῇ ἡ καρδιά της, θα τῷ χῃ... Καὶ τί ἄλλο, σὲ παρακαλῶ, ἀπαιτεῖ κανεὶς ἀπὸ τῆς ζωῆς, παρὰ νὰ τὴν περνᾷ μέσα σὲ μιὰ ἀνεση, χωρίς στενωχόριες, χωρίς σκοτούρες, χωρίς ἰκέψεις; "Ὅλες θὰ σὲ ζηλεύουν... Θὰ πῇς πὼς εἶναι δύσκολο νὰ ῥῃς ἕναν ἄντρα πλούσιο καὶ νέο κι' ὁμορφο... Αἱ ἡ τὸ ἕνα θάνα ἡ τὸ ἄλλο... Καὶ προκειμένου νὰ διαλέξω, προτιμῶ τὸν πρῶτο... Τὸν πλούσιο. "Αν εἶναι λίγο ἡλικιωμένος καὶ λίγο ἄσχημος δὲν πειράζει. Θὰ τὸν συνηθίσω... Πρέπει νὰ ζήρης ὅτι εἶτε ἄσχημος εἶναι ὁ σύζυγος, εἶτε ὁμορφος, σὲ λίγον καιρὸ σοῦ φαίνεται τὸ ἴδιο: ὁ σύζυγος εἶναι σύζυγος...

— Η Λέλα εἶπε τὴς ἀντιρρήσεις της. — "Ὅλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου τὰ χαρίζω μπροστὰ σ' ἕναν ἀντροῦλη νέο, χαριτωμένο, ποὺ νὰ ξέρῃ νὰ μιλά γιὰ ἀγάπη... νὰ συγκινή τὴς χορδὲς τῆς καρδίας... Νὰ ψιθυρίξῃ ὁμορφα λόγια, καὶ νὰ γεμίξῃ τὴν ζωὴ σου μὲ ρωμάντσο καὶ ὄνειρα...

— Καὶ μὲν Λέλα... Καὶ δὲν παίρνεις μερικά βιβλία νὰ τὰ διαβάξῃς ὅλ' αὐτὰ ποὺ θέλεις; Εἶναι ἀνάγκη νὰ τ' ἀκούς...

— Τί πεζὴ ποὺ εἶσαι καὶ μὲν Φλώρα. "Ὅταν ἀκούς αὐτὰ τὰ λόγια νὰ σοῦ χαϊδεύουν τὴν ψυχὴ, πρέπει

νὰ νοιώθῃς καὶ μιὰ θερμὴ ἐναπνοὴ στὰ μαλλιά σου, μιὰ καρδιὰ νὰ χτυπά κοντὴ στὴ δική σου. Ἐνα χέρι νὰ σφίγγῃ τὸ δικό σου... Τὰ πλούτη δὲν ἔχουν καμμιά ἀξία μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια εὐτυχία, ποὺ φτάνει ἕνα μικρὸ σπιτάκι νὰ τὴν κλείσῃ...

— Εἶσαι ἀδιόρθωτη, ἀγαπητὴ μου Λέλα... Σοῦ εὐχομαι νὰ συναντήσης γρήγορα τὸ ἰδανικό σου. Τότε θὰ ἴδῃς πὼς τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά...

— Κι' ἐσὺ νὰ ῥῃς τὸ δικό σου... Γιὰ νὰ ἴδῃς πόσο μακριὰ εἶσαι ἀπ' τὴν ἀλήθεια...

II

Δυο ὁμορφες γυναῖκες, μποροῦν πάντα νὰ θροῦν τὸν ἄντρα ποὺ θέλουν. — Εἶται, ἔπειτα ἀπὸ τρία χρόνια, χωρίς νὰ μεσολαβήσῃ τίποτα ποὺ νὰ κἀνῃ τὴ Φλώρα καὶ τὴ Λέλα ν' ἀλλάξουν ἀντιλήψεις, παντρεύτηκαν, σχεδὸν μαζί τὸν ἄνθρωπο ποὺ ὀνειροπολοῦσαν. "Ὁ ἄντρας τῆς Φλώρας, ὁ κ. Σπύρος Α. ἦταν ἕνας κύριος πολὺ πλούσιος καὶ ὄχι καὶ τόσο συμπαθητικός. Γιὰ νὰ ῥῃς τὰ χρόνια του, ἔπρεπε νὰ μετράς ἀπὸ τὸ 45 κι' ἄπάνω. Ἦταν ἄνθρωπος μὲ πολὺ πρακτικὲς ἀντιλήψεις γιὰ τὴ ζωὴ καὶ ἡ ἀπόκτηση μιᾶς ὁμορφῆς συζύγου σὰν τὴ Φλώρα ἦρε γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἑλλειψὶ τῆς γυναικὸς σὲ πλούσιο σπιτί του. Ἦ Φλώρα ἦταν εὐτυχισμένη ἀπὸ τὸ γάμο της, γιὰτὶ δὲν τῇς ἔλειπε τίποτα, ὅπως ἔλεγε. Περνοῦσε μιὰ ζωὴ χωρίς ἀνησυχίες, ἀφοῦ κάθε τῇς ἐπιθυμία εὗρισκε ἀμέσως ἱκανοποίηση.

"Ὁ ἄντρας τῆς Λέλας, ἦταν ἀκριβῶς ὁ ἀντίθετος τύπος. Νέος, συμπαθητικός καὶ χαριτωμένος, ὅπως τὸν εἶχε πλάσει μέσα στὰ ὄνειρά της. Ἦταν καλλιτέχνης καὶ, φυσικά, φτωχός. Τὰ οικονομικά του μέσα δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν τὴν πολυτέλεια ἑνὸς σπιτιοῦ μὲ περισσότερα ἀπὸ δυο δωμάτια. Αὐτὸ τὸ μικρὸ σπιτάκι ὅμως ἦταν ἄρκετὸ γιὰ νὰ κρύβῃ μιὰ μεγάλη εὐτυχία. "Ὅσο πιο μεγάλη εἶναι μιὰ εὐτυχία— ἔλεγε τῇς Λέλας— τόσο πιο μικρὴ φωλιτσα, θέλει γιὰ νὰ χωθῇ καὶ νὰ ζήσῃ σὲ μιὰ γλυκεῖα ἀτμόσφαιρα...

Κι' ἡ Λέλα ἦταν εὐτυχισμένη. — Εἶται, στὸν πρῶτο χρόνο τῆς παντριάς τους, ὅταν ἡ Φλώρα ἄφηνε τὸ πλούσιο σπιτί της γιὰ νὰ πάῃ σὲ μικρὸ σπιτάκι τῆς Λέλας, κι' ὅταν ἡ Λέλα ἔφευγε ἀπὸ τὴ φτωχικὴ τῆς φωλιτσα γιὰ νὰ πάῃ σὲ τὸ μέγαρο τῆς φίλης της, κι' οἱ δυο ἀγαπημένες φιλενάδες μιλοῦσαν μ' ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴ ζωὴ τους καὶ γιὰ τὸν ἄντρα τους.

— Εἶναι τόσο καλὸς καὶ τόσο πλούσιος ὁ Σπύρος, ἔλεγε ἡ Φλώρα... Δὲν

προφταίνει νὰ μοῦ κἀνῃ δῶρα. Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι μοῦ τὸ πήρε τὴν περασμένη ἑβδομάδα πενήντα χιλιάδες δραχμές. Τώρα μοῦ ἔχει ὑποσχεθῇ ἕνα ὠραῖο κολλιέ... Κάθε δέκα πέντε μέρες ἀπαιτεῖ νὰ φτιάχνω καὶ ἀπὸ μιὰ καινούργια τουαλέττα. Ἐφέτος μάλιστα, ποὺ θὰ πάμε πάλι στὸ Παρίσι, θὰ διαλέξω ἐκεῖ τὰ μοντέλα. Ἐσὺ, πὼς τὸ περνᾷς;

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ οικονομικά τοῦ Γιώργου δὲν πάνε καὶ τόσο καλά. Ἦ καλλιτεχνία θλέπει δὲν ἔχει καὶ τόσο φιλικὲς σχέσεις μὲ τὸ χρήμα. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο ὁμως ἀπὸ τὸ Γιώργο μου... Εἶναι τόσο εὐγενικός, τόσο χαριτωμένος... Μ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ... Καὶ μοῦ ψιθυρίζει τόσο γλυκὰ λόγια, κάθε βράδυ, ὅταν πηγαίνουμε περίπατο κι' ἀφήνουμε τὸ βλέμμα μας καὶ τὴν ψυχὴ μας νὰ πλανηθῇ στὸν ἀπέραντο οὐρανὸ. Σοῦ ὀρκίζομαι Φλώρα, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ τίποτ' ἄλλο στὴ ζωὴ... "Ὅταν ῥεθῶ γιὰ μιὰ στιγμή στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γιώργου νομίζω πὼς εἶμαι βασίλισσα ὅλου τοῦ κόσμου...

Αὐτὰ στὸν πρῶτο χρόνο τοῦ γάμου. Οἱ δυο ἀγαπημένες φιλενάδες δὲν αἰσθάνθηκαν ποτὲ τὴν κοινωνικὴ ἀπόσταση νὰ τὴς χωρίζῃ. Ἦταν τὸση ἡ ἀγάπη τους, ποὺ φαίνονταν πὼς τίποτα δὲν θὰ τὴν ἐψύχραινε. Πολὺ συχνὰ μάλιστα τὰ δυο ζευγάρια περνοῦσαν μαζί μερικὲς εὐχάριστες βραδυνὲς ὄρες στὸ σπιτί τοῦ κ. Σπύρου. Ἦ Λέλα ζοῦσε γιὰ λίγο μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα παραμυθίας, ποὺ τῇς θύμιζε τὴς ἱστορίες τῆς μεγάλης ζωῆς ποὺ ἔδλεπε στὸν κινηματογράφο. Παρατηροῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴς καινούργιες τουαλέττες τῆς Φλώρας. Τὰ νέα της μιζοῦ, ποὺ ἡ φίλη της τῇς ἔδειχνε μὲ κάποια σαδιστικὴ ὑπερηφάνεια, κι' ἀνάπνεε τὸν ἄερα, τοῦ πλούτου. Ἦ Φλώρα ἐπείχερσε κάποτε νὰ τῇς προτεῖνῃ μιὰ οικονομικὴ βοήθεια, μὲ συγκαλυμμένο τρόπο, ἀλλὰ ἡ Λέλα δὲν δέχτηκε. Φάνηκε μάλιστα πὼς δυσανεκτήθηκε κι' ἄφησε τὴ φίλη της νὰ κατὰλάβῃ πὼς ἡ ἀγάπη τοῦ Γιώργου ἦταν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιθυμῇ περισσότερο. Κι' ἡ Φλώρα δὲν ἐναδοκίμασε.

Κι' ἡ Φλώρα πάλι, ὅταν πῆγαινε ποὺ καὶ ποῦ στὸ σπιτάκι τῆς Λέλας, βρισκόταν σ' ἕναν ἄλλον κόσμο... Τὸ φτωχικὸ περιβάλλον, τὰ ἄσχημα μὲ τὰ λουλούδια, οἱ φροντισμένες μικρολεπτομέρειες ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ δημιουργήσουν μιὰ παρεξήγηση ἐπιπλοῶσεως μὲ τὸ τίποτα, τῇς θύμιζαν κατὰ μὲρικα ρωμάντσο ποὺ ἔδλεπε κι' αὐτὴ στὸ σινεμά. Κι' ἡ ἀλλαγὴ αὐτῇ τῶν ἐντυπώσεων, ἦταν μιὰ εὐάριστη νότα ποικιλίας στὴ ζωὴ τῶν δυο γυναικῶν.

III

Ἐπειτα ἦρθε ὁ δεύτερος χρόνος...

κυλοῦσε κι' αὐτὸς πὼς κι' ὁ πρῶτος.

Καμμιά ἀλλαγὴ σκηνοθεσίας, οὔτε γιὰ τὴ Φλώρα, οὔτε γιὰ τὴ Λέλα.

Ἦ Φλώρα ἄλλαζε τουαλέττες καὶ μιζοῦ.

Ἦ Λέλα ἄλλαζε λουλούδια στὴς γλάστρες...

Μιὰ ἐξοικείωση ποὺ ἐλάττωνε τὸ ἐνδιαφέρον εἶχε δημιουργηθῇ ἀνάμεσα στοὺς δυο ἄνθρώπους ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ καθένα ζευγάρι. Καὶ γι' αὐτὸ τώρα οἱ ἐπισκέψεις τῆς Λέλας στὸ σπιτί τῆς Φλώρας καὶ τῆς Φλώρας στὸ σπιτί τῆς Λέλας, ἦταν πιο συχνές.

"Ὅταν τὸ δυο ζευγάρια βρισκότουσαν μαζί, χωρίζανε γιὰ λίγο μέσα στὸ σπιτί, κατὰ ἕνα τρόπο ἐτερώνυμο: "Ὁ κ. Σπύρος κρατοῦσε συντροφιά τῆς Λέλας κι' ἡ Φλώρα ζητοῦσε τὴν παρέα τοῦ Γιώργου. Τραβιόντουσαν σὲ μιὰ γωνιά τὸ κάθε ζευγάρι κι' ἐκεῖ, περνώντας τὸν καφε, μιλοῦσαν ὄρες ἀτελείωτες γιὰ θέματα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ ξέρουμε... Μιλοῦσαν τόσο σιγὰ...

Ἐν' ἀπόγευμα, ὅταν ἡ Λέλα ἐπῆγε, ὅπως ἔκανε συχνὰ, στὸ σπιτί τῆς Φλώρας, ἡ φίλη της ἔλειπε. Ἦταν ὅμως ἐκεῖ ὁ κ. Σπύρος.

Κι' ἐν' ἄλλο ἀπόγευμα, ποὺ ἡ Φλώρα χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ τῆς Λέλας, γύηκε ὁ Γιώργος καὶ τῇς ἀνοίξε. Ἦ Λέλα ἔλειπε. Θὰ τῇς κρατοῦσε ἐκεῖνος συντροφιά, ὡς ποὺ νὰ γύριζε... "Αν καὶ ἴσως ἀργοῦσε πολὺ νάρθῃ...

Καμμιά φορὰ ἡ τυχὴ μᾶς παρουσιάζει μερικὲς συμπτώσεις ποὺ παίζουν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ ζωὴ μας.

IV

Λίγον καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ τὰ δυο ἐκεῖνα ἀπογεύματα, ἡ Λέλα ἀνακάλυψε πὼς ὁ Γιώργος ἦταν ψυχρὸς μαζί της. Δὲν τῇς ἔλεγε πιά τὰ γλυκόλογα ἐκεῖνα ποὺ τὴν μεθοῦσαν... Μὰ τὰ εἶχε ἀκούσει τόσες φορές, ποὺ τᾶχε βαρεθῇ πιά...

Καὶ, θέλοντας νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτία, δὲν ἄργησε νὰ τῇ ῥῃ: "Ὁ Γιώργος ἦταν ἐραστὴς τῆς Φλώρας... Τῇς ἔστειλε ἕνα γράμμα ποὺ τῇς τῷλεγε... Ποτὲ δὲν τὸ περίμενε ἀπὸ τῇ φίλη της ἕνα τέτοιο πρᾶγμα...

Κι' ἡ Φλώρα τῇς ἔστειλε αὐτὸ τὸ γράμμα:

«Αγαπημένη μου Λέλα,

Μὴ νομίζεις πὼς μοῦ κακοφάνηκε τὸ γράμμα ποὺ μοῦστειλες. Δὲν πρόκειται ν' ἀρνηθῶ αὐτὸ ποὺ μὲ κατηγορεῖς, γιὰτὶ εἶναι ἀλήθεια. Νομίζω ὅμως πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ ἀπαγγεῖλω τὴν ἴδια κατηγορία. Ξέρω, ἀγαπητὴ μου, ὅτι ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ, οἱ σχέσεις σου μὲ τὸν Σπύρο ἐσπῶσαν νὰ ἔχουν τὸν φιλικὸ χαρακτήρα ποὺ εἶχαν πρῶτα. Προχώρησαν περισσότερο ἀπ' ὅσο πρέπει...

Ἀπ' ὅσο πρέπει:

Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ ἐξηγήσω.

Ἀς εἴμαστε εἰλικρινεῖς.

Ξεκινήσαμε γιὰ τὴ ζωὴ μὲ δυο διαφορετικὰ ἰδανικά. Κατορθώσαμε, χωρίς μεγάλο κόπο, νὰ πετύχουμε τὴν ἐκπλήρωσή τους καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε εὐχαριστημένες. Ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα μιὰ ζωὴ γεμάτη πλούτη. Τὴν ἀπέκτησα. Φανταζόμουν πὼς ἕνας τέτοιος σύζυγος ἦταν ἄρκετος γιὰ νὰ μὲ κἀνῃ εὐτυχισμένη. Σιγὰ-σιγὰ ὁμως ἡ πρώτη ἐντύπωση ἐπέερασε. Τὰ πλούτη,

οἱ τουαλέττες, τ' αὐτοκίνητα, τὰ μιζοῦ, ἐσπῶσαν γιὰ μένα νὰ ἔχουν τὴν παραμικρὴ σημασία. Τὰ συνηθίσω, πιά τόσο, ποὺ δοκίμαζα μιὰ τρομερὴ πληγὴ ἀνάμεσά τους. Καὶ κατὰλαβᾷ πὼς ὅλ' αὐτὰ εἶναι πρᾶγματα νεκρά, ἂν δὲν ὑπάρχει κατὶ ἄλλο ποὺ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ τὰ χαϊρόμαστε... Κι' αὐτὸ τὸ ἄλλο εἶναι ἡ ἀγάπη... Εἶναι τὰ τρυφερά λόγια ποὺ ποθεῖ κανεὶς ν' ἀκούῃ τὴς ὄρες ποὺ νυχτώνει, καὶ μιὰ ἀκατανίκητη νοσταλγία πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ μας. Εἶναι τὸ τρυφερὸ χᾶδι ἀπὸ ἕνα ἀγαπημένο χέρι, τὴν ὥρα ποὺ τὸ φεγγάρι κυλάει γελαστὸ μέσα στ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ. Εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, τὸ ρωμάντσο, τὸ ἐπιτακτικὸ αἶσθημα ποὺ νοιώθει μιὰ ἐρωτευμένη γυναίκα ν' ἀφίνεται μὲ μιὰ γλυκεῖα ἐγκατάλειψη σὲ μιὰ νεανικὴ ἀγκαλιὰ, ποὺ ξέρει νὰ χαρίζῃ τὸν ἔρωτα καὶ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ αἰσθανόμαστε τὸν ἑαυτὸ μας πολλὰ χιλιόμετρα ἀπάνω ἀπὸ τὴ γῆ... Τὰ πλούτη τᾶχω βαρεθῇ... Κι' ὁ ἔρωτας εἶναι αὐτὸ ποὺ μοῦ λείπει...

Κι' ἐσὺ;

Κι' ἐσὺ ῥῃκες ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσες ὁλὲς ἔρχισε νὰ νοιώθῃς τὴ ζωὴ. Πραγματοποιήσες τὰ ὄνειρά σου καὶ εἶδες νὰ ἐκπληρώνονται οἱ ἐλπίδες σου.

Παντρεύτηκες τὸν ἄντρα ποὺ ποθοῦσες. Ἐξήσες τόσον καιρὸ μέσα στὰ χᾶδια του, ἀκούσες τὰ πιο τρυφερά λόγια, ἐμέθυσες μὲ τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία... Μὰ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, ὅσο

χιζες κι' ἐσὺ νὰ τὰ χορταίνεις... Τὰ ἴδια λόγια, τὰ ἴδια χᾶδια... Χωρὶς ἄλλο θὰ πέρασες πολλὰς στιγμὲς ποὺ ὅλ' αὐτὰ σ' ἔκαναν νὰ βαρεῖσαι... Τὸν ἴδιο καιρὸ ἔβλεπες κοντὰ σου πρᾶγματα ποὺ σοῦ ἔλειπαν. Μὴ μοῦ πῇς πὼς δὲν ἐπιθυμοῦσες κι' ἐσὺ νὰ φορῇς πλούσιες τουαλέττες ποὺ θάκαναν πιο ὁμορφο τὸ κομψὸ σου κορμί, μὴ μοῦ πῇς πὼς δὲν ἐννοίωσες τὸν πόθο νὰ ἴδῃς ἕνα διαμάντι ν' ἀφίγῃ τὴς ἐκθαμβωτικῆς σου λάμψης, δεμένο στὸ δαχτυλάκι σου... Αὐτὰ, τᾶβλεπες κοντὰ σου, κάθε μέρα, κάθε ὥρα... Ἦ φτώχεια σ' ἔκανε νὰ βαρεῖσαι μιὰ ζωὴ γεμάτη περιορισμοὺς καὶ ἀπαγορεύσεις, μιὰ ζωὴ ποὺ σὲ καταδίκασε σὲ ἀδυναμία ν' ἀγγίξεις ἐκεῖνο ποὺ δίνει μιὰ μεγαλοπρέπεια στὸ περιβάλλον μας καὶ στὸν ἴδιο μας τὸν ἑαυτὸ...

Ἦ φτώχεια ποὺ ὅταν ἐξακολουθεῖ πάντα ἡ ἴδια, πάντα ἀμετάβλητη καταλήγει νὰ κἀνῃ ἐκνευριστικὸ καὶ τὸν πιο τρυφερὸ δεσμό.

Κι' ἔρχεται μιὰ μέρα ποὺ σὲ κυριεύει μὲ μανία ἡ δίψα τῆς ἀνέσεως, τῆς πολυτελείας, τοῦ πλούτου...

Εἶνε αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ σοῦ λείπει... Καὶ τώρα, ξέρω καλά, πὼς τὸ ῥῃκες...

Δὲν πρέπει νὰχοῦμε παράπονα μὲ τὴ ζωὴ. Φρόντισε νὰ μᾶς δώσῃ καὶ στίς δυο ἐκεῖνο ποὺ ζητήσαμε.

Τώρα, ἂν ἄλλαξαν λίγο οἱ ἀντιλήψεις μας δὲν φταίει ἐκεῖνη. Οὔτε κι' ἐμεῖς...

"Ἀς βλέπουμε τὰ πράγματα μὲ ψυχραιμία... "Ἀς ἀναγνωρίσουμε ὅτι οὔτε τὰ πλούτη μόνον τους, οὔτε ὁ ἔρως μόνος του φτάνουν γιὰ νὰ μᾶς χαρίσουν τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία. Γι' αὐτὴ τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία, μᾶς χρειάζονται καὶ τὰ δυο. Τότε δὲν μᾶς λείπει τίποτα. "Ὁ Γιώργος συμπληρώνει τὴ δική μου ἑλλειψι. "Ὁ Σπύρος, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ, θὰ σὲ βοηθήσῃ, δὲν ξέρω μὲ ποῖο τρόπο καὶ μὲ ποιά πρόφαση, ν' ἀποκτήσῃς ἐκεῖνο ποὺ σοῦ λείπει...

Θὰ βελήσῃς ἴσως νὰ παροῦμε διαζύγιο κι' οἱ δυο ἀπὸ τοὺς ἄντρες μας; Σκέψου ὁμως τότε ὅτι, λίγον καιρὸ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα νέο γάμο μὲ τὸν ἄντρα ποὺ μᾶς συγκινεῖ τώρα, θ' ἀνακαλύψουμε πάλι ὅτι κατὶ μᾶς λείπει καὶ θ' ἀρχίσουμε νὰ τὸ ζητοῦμε... Θὰ ξαναγίνῃ πάλι ἡ ἴδια ἱστορία... Δὲν σὲ κουράζει αὐτὸ, ἄραγε...

Σοῦ φαίνεται τρομερὸ ἐκ πρῶτης ὄψεως αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι; Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι αὐτὴ τὴν στιγμὴ στὴ σκέψη σου. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ περιμένω τὴν ἀπάντησή σου. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ἡ λύσις αὐτῆς τῆς συνηθισμένης ἱστορίας...

Φλώρα

II

Δὲν ξέρω τί ἀπάντησῃς Λέλα...

Μοῦ ψιθυρίζει τόσο γλυκὰ λόγια ὅταν θναί ναισε περίπατο...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Οι προσπάθειες των ειδικών για την κατασκευή αεροπλάνων συνεχίζονται.

Στην Αμερική ήδη πετούν τα πιο σιωπηλά αεροπλάνα του κόσμου. Μπορεί κανείς να κοιμηθεί σ' αυτά με τον συνταξιδιώτη του, χωρίς να ξελαργγίζεται.

Οι Αμερικανοί κατορθώσαν να απομονώσουν σχεδόν τελείως την καμπίνα από το τμήμα του μοτέρ, με ειδικά υλικά και με παχιά τοιχώματα, ούτως ώστε, ο θόρυβος του μοτέρ να φθάνει ως τους ταξιδιώτες σαν ένας δάμβος μακρινός.

Τώρα προσπαθούν να θρούν μηχανήματα που να καταπνίγνουν τον θόρυβο μέσα στο μοτέρ, ή να κατασκευάσουν αθόρυβα μοτέρ, σαν εκείνα των αυτοκινήτων υπερπολυτελείας.

■ ■

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

Ένας από τους πολλούς λόγους, σοβαρώτατο δέ, που θα εκλείψουν μια μέρα τελείως τα μεγάλα ξύλινα σκάφη, τα ιστιοφόρα είναι και η καταστροφή που επιφέρουν στα ύψαλά τους όρισμα είδη όστρακοδέρμων.

Το «τορόντο» π.χ. είναι ένα μαλάκιο κατά το ήμισυ όστρακοδέρμο, συγγενής του στρειδιού, που τρώει πολύ καθαρά το ξύλο, μέσα στο νερό. Για να το καταπολεμήσουν, μουσκεύουν κατά την ναυπήγηση ενός καραβιού τα ξύλα των υφάλων μερών του σε διάλυση άρσενικού. Ένα δέ άλλο όστρακοδέρμο, η «λιμνόρια» λύνει κυριολεκτικώς την επιφάνεια του ξύλου, τρίβοντάς την. Αυτή καταπολεμείται με το κρεαζότο. Άλλα και τα μεταλλικά πλοία έχουν τον μεγάλο τους εχθρό: το αλμυρό νερό. Τρώει το άσπρι σαν το πιο μαλακό σίδερο. Για να κάνουν ανθεκτικότερο τον χάλυβα των υφάλων, τον άναμεικτούν σε αναλογία 36% με νίκελ.

■ ■

Η ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΗ

ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΓΚΙΩΝ

Το καλοκαίρι είναι η εποχή των μυρμηγκιών, εμφανίζονται λίγο πολύ σ' όλα τα σπίτια, προς μεγάλη απειρία των νοικοκυρών που δεν ξέρουν τί να κάνουν για να τα διώξουν. Λοιπόν ο καλύτερος τρόπος είναι να χρίσετε τα μέρη στα οποία συγκεντρώνονται με μίγμα πετρελαίου και νικιτίνης. Αυτό πρέπει να γίνει πολλές φορές κατά σειρά.

Άλλοι όμως υποστηρίζουν ότι και ένα σάπιο λεμόνι φτάνει για να τα διώξη...

■ ■

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΣ

Ευκεντρικοί δεν είναι μόνον οι Άγγλοι, είναι και οι ομογάλακτοι αδελφοί τους, οι Αμερικανοί.

Ένας π.χ. κάτοικος του Μπρούκλιν (Ν. Υόρκης) μονιάδης ψαράς, βαρυνθείς να ψαρεύει πάντα μόνος, κατασκεύασε ένα ανδρείκελλο... κατ' εικόνα και ομοίωσή του και το παίρνει μαζί του κάθε φορά που θα πάγη να ψαρέψει. Και όπως αγαπά την σιωπή, είναι πολύ εύγαρστημένος από τον άψυχο σύντροφό του!

Τὰ μυστήρια του υπερπέραν

Η ΕΝΑΕΡΙΟΣ... ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ός μιλήσαμε στο περασμένο φύλλο μας για το μυστήριο των αντικειμένων που τρυπούν τους τοίχους και εμφανίζονται εκεί που δεν τα περιμένει κανείς.

Ο πνευματικός, όμως—αν ανάγονταν στην σφαίρα του τα φαινόμενα αυτά—έχει ακόμη και άλλα μυστήρια.

Τί θα λέγατε αίφνης για την...εναέρια ανταλλαγή και αλληλοσυμπλήρωση φράσεων, χωρίς να μεσολαβήσει ούτε αεροπλάνο, ούτε ασύρματος, ούτε κανένα άλλο από τα γνωστά μέσα επικοινωνίας;

Ένα μέντιουμ π.χ. που μένει στο Παρίσι, γράφει, ύπνωτισμένο, σ' ένα χαρτί, μια φράση μισοτελειωμένη την οποία συμπληρώνει ένα άλλο μέντιουμ, που βρίσκεται μακριά π.χ. στο Βερολίνο. Κι' αυτό χωρίς να προυπάρξη καμιά συνεννόηση μεταξύ των δύο... εναερίως αλληλογραφούντων.

Ίδου τώρα και ένα γεγονός που θα σάς πείσει καλύτερα.

Πρόκειται περί πειράματος για την αυθεντικότητα του οποίου δεν μπορεί να υπάρξει καμιά αμφιβολία, έφθον παρόστησαν σ' αυτό σοφοί κύρους, όπως ο δορ Ρίτσαρτσον και δυο Ιταλοί σοφοί, οι δορς Γκράντι και Πιέρο Μπόν.

Το πείραμα έγινε στην Βοστώνη και το αναφέρει στην εφημερ. της Αμερικανικής Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών ο πρόεδρος της κ. Ουίλλιαμ Μπιούτον.

Μέντιουμ, ή σέζυγος ενός γιατρού της

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Προσμονή

Ξέρω πως δε θάρηθς μ'α σε προσμένω, αφευχτο ως νάναι κάποτε νάρηθς, και το γιαλό άγναντεύω, που, θάρης, με βλέπει σε μια πέτρα καθισμένο.

Ένα τραγοδι μέσα μου άγροικώ συντροφεμένο απ' το μουρμούρισμά του, σάμπως νανούρισμα, που του θανάτου φέρνει για μ'ας τον ύπνο πιο γλυκό.

Κι' έρχονται όνειράτα οι αγάπες μου όλες

που πεθαμένες έλεγα και νά, στα μάτια σου ξανάειδα, άλλοτινά φέγγη χρυσά, μορφές άχτιδοβόλες.

Μιά μιά κυττάζοντάς με άργοπερνούν στο ήλιοδόλο, το μακρινό, θλιμμένες, κι' άμιλητες, σκυφτές, συλλογισμένες, τη Μοίρα, που τις άδραξ, άκλουθούν.

Έχει ο Καιρός ξεχάσει τ' όνομά τους, κι' αν ήταν δε θα πής καμιά φορά σ' της προσμονής σου αν τώρα τη χαρά, δεν άπλωναν στο φώς τα φλάμπουρά τους.

Κι' άναρριγώ που άργείς μ'α έγω, άμαυρή κι' ή θάλασσα ως δογγά, που πήρε ο μπάτης, κάτι θα μπιστευτώ στα κύματά της, πέρ' απ' τη νύχτα νάρηθ να σε θρή.

ΑΓΓ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

(Όνειρων Ήσκιος)

Βοστώνης, που είναι γνωστή με το ψευδώνυμο Μάρτζερ.

Η Μάρτζερ κάθεται σε μια πολυθρόνα. Γύρω της όλοι οι παρισταμένοι που αναμένουν τα φώτα και άμέσως ακούγεται ή φωνή του «Βάλτερ», του πνεύματος δηλ. που διευθύνει την συνεδρίαση και για το όποιο το μέντιουμ πιστεύει ότι είναι ο πεθαμένος άδελφός της.

Έδω θα σημειώσωμε ότι χάρις σ' ένα μηχανήμα της εφευρέσεως του δορς Ρίτσαρτσον, άποκλείεται κάθε ύπόνοια δόλου. Το μηχανήμα αυτό τοποθετείται στο στόμα του μέντιουμ και καταγράφει και την ελαφρότερη άκμή έκπνοής του. Δέν μπορούσε λοιπόν να είχε μιλήσει ή Μάρτζερ, γιατί άλλοιώς το μηχανήμα θα κατέγραφε την φωνή της. Το πείραμα συνεχίσθηκε πιά με φώς και τότε σημειώθηκε το καταπληκτικό φαινόμενο.

Ο «Βάλτερ» είχε πη στην άρχή ότι θα «εργαζότανε» σ' αυτή την συνεδρίαση άποκλειστικά για τους δυο Ιταλούς σοφούς. Ξαφνικά λοιπόν, ή Μάρτζερ έγραψε σ' ένα χαρτί τις δυο αυτές Ιταλικές λέξεις: *la nti cervelli* προσθέτοντας κατόπι άγγλικά τη φράση: «Η Σάρα έχει την συνέχισα».

Σάρα ήταν ή Κα Λίτσελμαν, ένα έξυχο έπίσης μέντιουμ, έπαγγελματίας αυτή, που έμενε στο Καμπριτζ, σε άπόσταση δηλ. έπιτά χιλιομέτρων από την Βοστώνη.

Όταν είχε άρχισει το πείραμα, ο δορ Ρίτσαρτσον είχε τηλεφωνήσει στην Κα Λίτσελμαν να κάνει την ίδια ώρα και αυτή ένα πείραμα, για να βοηθήσει τον «Βάλτερ» στο δικό του. Θά ήταν ή άπάντησή το ένα πείραμα του άλλου. Έννοείται ότι από την συνεννόηση αυτή δέν είχε ιδέα ή Μάρτζερ.

Όταν λοιπόν, ή Μάρτζερ έγραψε τις δυο Ιταλικές λέξεις, ο άιδεσιμώτατος Σιθ τηλεφώνησε άμέσως τον σέζυγό της Κα Λίτσελμαν ο όποιος παρίστατο έπίσης στο πείραμα της γυναίκας του, μαζί με τον δορ Μπρόσον. Του άπήντησε ότι ή Σάρα είχε γράψει και αυτή δυο Ιταλικές λέξεις, που κανένα από τον παρισταμένο στο πείραμα πρόσωπα δέν καταλάβαινε. Οι λέξεις αυτές ήταν: *la nte teste* "Αν λοιπόν, οι λέξεις αυτές συνδυάζοντο με τις δυο άλλες που είχε γράψει ή Μάρτζερ, αποτελούσαν την Ιταλική παροιμία, *la nte teste la nti cervelli* δηλ. όσα κεφάλια τόσα και μυαλά.

Την παροιμία δέ αυτή, ούτε το ένα ούτε το άλλο μέντιουμ την ήξεραν!

Μετά μια έβδομάδα δεύτερο πείραμα. Ο «Βάλτερ» έζητησε μέσον της Μάρτζερ μια μικρή φράση στην όποια θα έδινε ως άπάντησή μια αντίστοιχη κινέζικη, την όποια θα έπαιρνε από ένα γνωστότατο μέντιουμ, τον δορ Χάργουϊν, που έμενε στον Νιαγάρα, δηλ. σε άπόσταση 500 χλμ. από εκεί.

Ένας από τους παρισταμένους θυμήθηκε τότε την παροιμία «πέτρα που κυλά μαλλί δέν πιάνει». Την είπε στο μέντιουμ. Άμέσως ο δορ Χάργουϊν, έγραψε σε ύπνωτική κατάσταση, κινέζικα, σε κινέζικη δηλ. γλώσσα και με κινέζικους χαρακτήρες, την φράση «ένας εισπράτωρ που ταξιδεύει δέν μαζεύει χρήματα». Πρόκειται για μια κινέζικη παροιμία που αντίστοιχεί με αυτή που άνασάσαμε παραπάνω.

Και όπως ο δορ Χάργουϊν δέν είχε ιδέα από κινέζικα! Έλάτε τώρα και έξηγήστε το φαινόμενο!

Καιρό είχα να δώ τον Καζίμιρ ώσπου, κάποια μέρα που βρισκόταν στο καφενείο, είδα τον φίλο μου να προχωρή με το στόμα στραβωμένο και με το άριστερό μάτι μισόκλειστο—όπως συνήθιζε όταν βασάνιζε την φαντασία του.

Γεμάτος χαρά που τον έβλεπα ύστερα από καιρό, τον φώναξα. Αυτό ύπηρε ή πρώτη μου άπερισκέψια.

—Εσύ! φώναξε. Στόν ούρανό σε γύρευα και στη γη σε βρήκα! Παληό μου φίλε! Πόσες κοινές αναμνήσεις μ'ας συνδέουν!

—Κατάλαβα! Πάλι δανεικά θα μου ζητήσης!

—Πέρασε πιά ή εποχή των δανεικών! Τώρα, άπεναντίας, πληρώνω τά χρέη μου!

—Όχι—δ'α! Μπ'ας και κληρονόμησες;

—Όχι.

—Τότε;

—Άκουσε, φίλε μου. Δέν θέλω να σε βασανίζω περισσότερο. Πρίν από ένα μήνα περίπου, παίρναμε το άπεριτίφ μας με τον Μικέτ. Έκείνος κερνούσε

—Το φαντάζομαι!

—«Μικέτ, το λέω, έσύ που είσαι γεμάτος λεφτά γιατί δέν δοκιμάζεις την τύχη σου στο Έθνικό Λαχείο; Είσαι τυχερός—άπόδειξη πως είσαι πλούσιος—δέν μπορεί παρά να κάνης την τύχη να σου μεϊδιάσει». Τόν ξέρεις τον Μικέτ. Είναι άσθροπος που δέν τά δίνει εύκολα. «Εκατό φράγκα, μου λέει, δέν είναι παίζε—γέλασε». Έβαλα μπροστά όλη την διπλωματική μου ικανότητα: «Δέν είναι άνάγκη να βάλης 100 φράγκα, του λέω, μπορούμε να βρούμε όχτώ συντρόφους. Ένας έγω, έννη. Ένας έσύ, δέκα. Μοιράζεις τον λαχνό σου σε δέκατα. Και π'ρος δέκα φράγκα ο καθένας, έχομε έκατό φράγκα!»

—Λοιπόν;

—Λοιπόν δέχτηκε. Την επομένη, παίρναμε ένα λαχείο.

—Μά... νομίζω πως κληρώθηκαν χθές;

—Άκριβός.

—Νά πάρε ή όργη! Κέρδισες;

—Μη βιάζεσαι λοιπόν! Δέν έπρεπε να σου κάνω λόγο, έγω όμως είμαι φίλος... και τίμιος άσθροπος! Φαταούλας δέν ύπηρεα ποτέ!

Όμολογώ πως εκείνη την στιγμή ένοιωσα μιάν άνατριχίλα στην σπονδυλική μου στήλη. Χωρίς να ξέρω που ακριβώς ήθελε να καταλήξει ο Καζίμιρ, προαιθανόμουνά ήδη πως θα έπαιζα σοβαρό ρόλο στην ύπόθεση.

—Κι' έγω τί ζητώ μέσα σε όλα αυτά;

—Κι' έγω τί ζητώ μέσα σε όλα αυτά; ρώτησα.

—Μικροπράγματα! Φαντάσου ότι σε συμπεριέλαβα στους συντρόφους.

—Μου άγόρασες ένα δέκατο;

—Νάτο!

Και πόσο στοιχίζει;

—Δέκα φράγκα! Κατέβαινε τον παρ'ά!

Του έδωσα το δεκάρικο για να τελειώ-

Τò λαχείο

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΚΑΝΕΛΕ

Έθνικό Λαχείο;

Ο ράφτης άλλάξε όλα τά χρώματα της Ίριδος:

—Βλέπεις, είπε ο Καζίμιρ στρεφόμενος π'ρος το μέρος μου, οι ραφτάδες έχουν μανία καταδιώξεως. Πλήρως έον! Δόσε του 800 φράγκα και τά κρατάς άπ' το ποσό!

Ήμουνά εξασφαλισμένος, έφ' δσον είχα δη το λαχείο και τους κερδισμένους άριθμούς.

Ο Καζίμιρ φόρεσε το κοστούμι του και συνεχίσαμε γεμάτοι χαρά τον δρόμο μας.

Μετά μισή ώρα, βρισκόμαστε έξω άπ' τά γραφεία του λαχείου.

—Πήγαινε να εισπράξης, μου είπε ο Καζίμιρ. Έγώ δέν είμαι συνηθισμένος να κρατώ λεφτά και τρέμω σαν το ψάρι! Σε περιμένω στην πόρτα.

■ ■

Υπάλληλος.—Τι έπιθυμεί ο κύριος;

Εγώ.—Νά εισπράξω αυτόν τον λαχνό που κερδίζει ένα έκατομμύριο.

Υπάλληλος.—Ποιός είναι ο άριθμός σας;

Εγώ.—147.396.

Υπάλληλος (κυττάζει τον πίνακα).—Λυπούμαι, κύριε, ο άριθμός όμως αυτός δέν κερδίζει.

Εγώ.—Με συγχωρείτε: είναι σημειωμένος στην έφημερίδα!

Υπάλληλος.—Κάνετε λάθος, σας έπαναλαμβάνω. Το 47.898 έχει κερδίσει αυτό το ποσό! Άπέχει, όπως βλέπετε, άπ' το δικό σας... άρκετά!

■ ■

Είχα λοιπόν κοροϊδευτή! Δέν βρήκα τον Καζίμιρ στην έξοδο. Είχε γίνει... λαγός! Ο κατεργάρης είχε βρή τον τρόπο να πληρώσει το κοστούμι του στην πλατή του κορόιδου!

Άλλος θα έλλαζε τους άριθμούς του λαχνού. Πράγμα που καταδιώκεται ως πλαστογραφία. Ο Καζίμιρ όμως είχε βρή έναν καλλίτερο τρόπο: είχε παραχαράξει τους άριθμούς της έφημερίδος, μετατρέποντας το 47.898 της έφημερίδος σε 147.396!

ΠΙΕΡ ΚΑΝΕΛΕ

Είχα πάλιν κοροϊδευτή!

Μηχανικά, πήρα τον λαχνό και τον ψαχούλεψα, τον κύτταξα στο φώς. Δέν χωρούσε αμφιβολία: ο άριθμός ήταν γνήσιος και δέν είχε ίχνος ψεύματος ή άλλης ψηφίου. Ήταν τίμιος λαχνός, πραγματικός.

Πεισθηκές λοιπόν τώρα; με ρώτησε ο Καζίμιρ.

Όμολογώ πως είχα πεισθή.

—Πάμε να το εισπράξουμε άμέσως, φώναξε.

—Φυσικά. Γι' αυτό σε ζητούσα.

Έσπευσα να πληρώσω τά ποτά και πιασμένοι μπράτσο με μπράτσο διεύθυνθήκαμε π'ρος τά γραφεία του Έθνικού Λαχείου.

Έπρεπε όμως να περάσουμε πρώτα άπ' την όδο Πιός, μπροστά σ' ένα ραφτάδικο.

—Έδω παράγγειλα ένα κοστούμι! είπε.

Εκείνη τη στιγμή βγήκε άπ' το ραφτάδικο ο ράφτης.

—Καλά που σε βρήκα! είπε στον Καζίμιρ. Μήπως ήρθες για να μου πληρώσης τον λογαριασμό;

—Όχι, ακόμα, είπε ο Καζίμιρ. Σέ λιγο όμως!

—Μπ'ας και με κοροϊδεύεις;

—Κι' αν σου έλεγα πως κέρδισα στο

Μαξίμ Γκόρκυ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Εδώ και λίγους μήνες, κάποιος 'Αμερικανός εκδότης, είχε ζητήσει από τον Μαξίμ Γκόρκυ να του γράψει την βιογραφία του. Ο Γκόρκυ του απάντησε με τόν έξης χρονολογικό πίνακα: 1878.—Εγίνα υπάλληλος σ' έναν τσαγγάση. 1879.—Μπήκα μαθητευόμενος σ' ένα σχεδιαστή. 1880.—Μαριττόνι σ' ένα βαπόρι. 1884.—Παραγγελιοδόχος. 1885.—Φούρναρης. 1886.—Κορίστας σ' έναν περιφεύοντα θίασο όπερας. 1887.—Πωλητής μήλων στους δρόμους. 1888.—'Αποπειρώμαι ν' αυτοκτονήσω. 1890.—'Αντιγραφείς σ' έναν δικηγόρο. 1891.—'Εκαμα πεζή τόν γύρο της Ρωσίας. 1892.—Δημοσίεψα τó πρώτο μου μυθιστόρημα.

Από τó 1912 κι' έδω τίποτε: 'Εργάζομαι.

Ετσι επιγραμματικά έδωσε την αυτοβιογραφία του ó Μαξίμ Γκόρκυ στόν 'Αμερικανό εκδότη.

Και πραγματικά, θά ήταν ή μεγαλύτερη άσυνέπεια για τόν μεγαλύτερο μετρίοφρονα, μεταξú τών διανοουμένων όπως τόν είχε χαρακτηρίσει ó 'Ανατόλ Φράνς να μιλήσει για τόν έαυτό του. Καί τί να πρωτοπή μέσα σ' ένα τόμο για μιά ζωή που υπήλξε από τις πιο πολυτάραχες, τις πιο άφθονες σε περιπέτεια και δράση.

Σ' ανάλογη—χωρίς να παρεξηγηθούμε για άσεβη παραλληλισμό—άμχανία θειοκόμαστς σήμερα κι' έμεις προκειμένου να μιλήσουμε σε μιά σελίδα, για τήν ζωή και τó έργο του μεγάλου Ρώσου συγγραφέως.

Θά περιορισθούμε λοιπόν, σ' ένα άπλό βιογραφικό σημείωμα.

Ο θάνατος του Μαξίμ Γκόρκυ, αποτελεί για τήν Ρωσία τήν μεγαλύτερη άπώλεια, ύστερ' από τόν θάνατο του Λένιν, έγραψε στήν νεκρολογία του ó κ. Λβόφσκυ.

Και πραγματικά δέν θηνούν σήμερα μονάχα τά ρωσικά γράμματα, μα και ó ρωσικός άνθρωπιστικός άγώνας, όπως τουλάχιστον τού είχαν όρατισθή οι έπαναστάτες τού 1917.

Ξεκίνημα από τά πιο ταπεινά και δύσκολα του Μαξίμ Γκόρκυ.

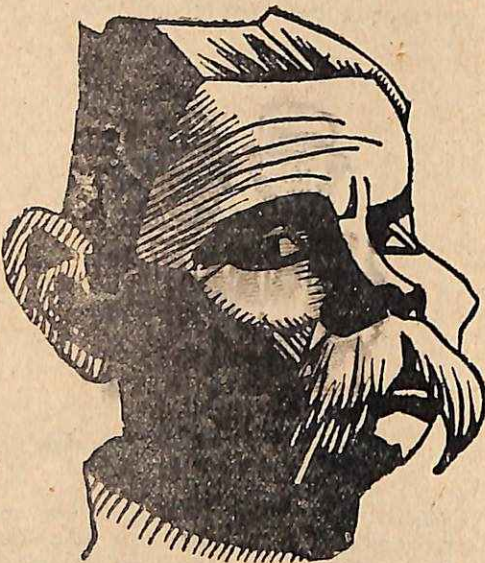
Γεννημένος τó 1868 στό Νίζνι Νοβογκορόντ ό 'Αλεξέυ Μαξίμοβιτς Πεσκόφ,—αυτό ήταν τó πατρωνυμικό του Γκόρκυ—γνώρισε από τά τρυφερότερα του άκρη χρόνια, τήν μίζερια και τήν κακομοιριά. 'Ορφανός από πολύ μικρός,—ó πατέρας του πέθανε από χολέρα στί 1873—αναγκάστηκε, σε μιά ηλικία που άλλοι γνωρίζουν τά τρυφερότερα χάδια, να δουλέψει σκληρά για να ζήσει. Η μητέρα του, μετά τόν θάνατο του συζύγου της, έαναπαυτρεύτηκε, αλλά για να πεθάνη σε λίγο διάστημα κι' αυτή. 'Απέμεινε λοιπόν για τόν μικρό 'Αλεξέυ ό από μητρός παππούς του, ένας τύπος μεθύσου που τόν έδερνε διαρκώς.

Μιά μέρα, όπως διηγείται ό ίδιος στό βιβλίο του «Η παιδική μου ζωή», τόν έδειρε τόσο πολύ που έγινε ανάγκη να τόν πάνε στό νοσοκομείο. Αυτό ήταν. Όταν ό μικρός Μαξίμοβιτς βγήκε από τó νοσοκομείο, δέν ξαναγύρισε στό σπίτι του.

Και άρχίζει από έδω και πέρα μιά ζωή άφάνταστα σκληρή, μαρτυρική.

■ ■

'Ηταν έννέα χρονών όταν ζήτησε δουλειά σ' έναν τσαγγάση. Αυτός τόν πήρε και τόν πλήρωσε μ' ένα ξεροκόματο και άφθονες ξυλές. 'Αναγκάστηκε να φύγει και άπ' εκεί. Γίνεται βοηθός κηπουρού. Η ίδια όμως τακτική και έδω. Φεύγει πανικόβλητος. Βρίσκεται στις όχθες του Βόλγα. Ο μικρός 'Αλεξέυ μπαίνει μέσα και προσλαμβάνεται βοηθός τού μάγειρα. 'Επί τέλους βρήκε στα μαγειριά τού ποταμοπλοίου αυτού έναν άνθρωπο, (1) μάγειρος Σμουβύ, ήταν ένας καλός άνθρω-

Μαξίμ Γκόρκυ

πος, άγαπούσε δέ ός έκ περισσού και τά γράμματα. Γι' αυτό όταν είδε τόν μικρό 'Αλεξέυ να διαβάει μιά μέρα κάποιο βιβλίο, τόν πήρε άμέσως από καλό μάτι κι' όταν χωρίστηκαν τού χάρισε τήν βιβλιοθήκη του, μιά θαλίτσα δηλ. γεμάτη από τά πιο έτερόκλητα έντυπα. 'Αργότερα, ό Γκόρκυ με συγκίνηση άνέφερε στά βιβλία του για τήν «βιβλιοθήκη» του αυτή, που ήταν τó πανεπιστήμιο στό όποιο μορφώθηκε, τότε κάτω από τó φός ένός κερού και τότε στή λάμψη τού φούρνου, που έκαιγε, όταν εργαζότανε ως βοηθός φουρνάρης. «Υπήρξαν τά χρόνια αυτά τά πιο δύσκολα της ζωής μου» έλεγε άργότερα.

Κατόπι τού κόλλησε κι' αυτού ή μανία που έχει κάθε Ρώσος με τόν πλάηνα βίο. 'Εκανε πεζή τόν γύρο της Ρωσίας, πεινώντας και μεροφονόμενος διαρκώς. 'Ηταν άπειροστο τί υπέφερε κατά τó διάστημα αυτό. Έφθανε ός τó σημείο να τρώει κοράκια και ποντικούς για να μην πεθάνη της πείνας. Κατά τó διάστημα αυτό έξήγησε τά πιο περίεργα και άνόμοια έπαγγέλματα, μερικά μονάχα από τά όποια άναφέρει στήν

αυτοβιογραφία του που παραθέτουμε παραπάνω. Στό βιβλίο του «Οι 'Αλήτες», μάς δίνει άνάγλυψη τήν εικόνα της ζωής αυτής με μόνο άποτέλεσμα να πάθη τó στήθος του, πάθησε άπ' τήν όποία υπέφερε ως τó τέλος της ζωής του, που κάποτε κουρασμένος πιά, άποπειράθηκε να τερματίσει

■ ■

Ός τά 23 του χρόνια αυτός ήταν ό βίος του Γκόρκυ. Τότε συναντά τó μεγάλο βαθύφωνο Σαλιανίν, και άργότερα τόν μυθιστοριογράφο Κορολένκο. Τόν ένθαρρύνει να γράψει.

Μετά τέσσερα χρόνια ό Γκόρκυ—όπως έγινε πιά γνωστός μ' αυτό τó όνομα ήταν ήδη διάσημος. Στά 1902 εκλέγεται μέλος της ακαδημίας των έπιστημών της Μόσχας, μα ό Τσάρος μ' ένα διάταγμά του τόν διαγράφει άμέσως.

Ο Γκόρκυ ήταν πολύ ύποπτος για τó καθεστώς. Τά μυθιστορήματά του στά όποια μιλούσε για τήν ζωή των ταπεινών, των πεινασμένων, τόν είχαν κάνει κιάλας σιά μάτια της κρατούσης τάξεως συνήγορο των καταδυναστευομένων. 'Ηρθε κατόπι μιά πολύ έμφανής άνάμειξη του στήν έπαναστατική κίνηση που είχε παρασείρει τότε τούς περισσότερους Ρώσους διανοουμένους.

Ο πρώτος μεγάλος έπαναστατικός σταθμός του υπήρξε ή συνάντησή του με τόν Λένιν, τó 1907. 'Από εκεί και πέρα συνειδητοποιείται ή δράση του ως έπαναστάτου, ένός έπαναστάτου όμως μονοκόμματου, χωρίς συμβιβασμούς, άσυγκράτητου.

Η όρημνικότης του τόν φέρνει πολλές φορές αντίμετωπο και μ' αυτόν τόν Λένιν, από τόν όποιο και άποχωρίζεται τελικώς, αλλά μόνον ως πρòς τις πολιτικές τους κατευθύνσεις, προσωπικώς, μένουν πάντα φίλοι.

Η έπαναστατική του δράση, εκθέτει τόν Γκόρκυ στήν μνήν των τσαρκιών που τόν καταδιώκουν, τόν φυλακίζουν, τόν καταδικάζουν σε έξορία. Παρ' όλλοιο δέ να τόν έβλεπε και αυτόν ή Σιβηρία αν δέν πρόφθανε να φύγει στήν 'Ιταλία, στό Κάρι, όπου τόσα χρόνια πέρασε αυτοεξόριστος, και στό σπητιριο κλίμα τού όποίου βρήκε σημαντική άνακούφιση από τó στήθικό νόσημα από τó όποιο έπασχε.

■ ■

Οι ύπηρεσίες του Γκόρκυ στόν Μπολσεβικισμό υπήρξαν άνυπολόγιστα μεγάλες. 'Εκτός τού κύρους του και της προσωπικής του δράσεως, βοήθησε και οικονομικά τόν άγώνα, προσφέροντας μεγάλο μέρος από τά συγγραφικά του ποσοστά. Κάποτε μάλιστα πήγε ως τήν 'Αμερική για έράνους. Ο πόλεμος, τόν βρήκε βαθύτατα ειρηνόφιλο. Τόν είπαν τότε «ντεφαιτίστα», ήττοπαθή, αυτός όμως άγωνίστηκε όσο μπόρεσε για τήν ειρήνη, δικαιώνοντας έτσι τόν άγώνα του, δίνοντας του τήν καλύτερη ήθική βάση. 'Αργότερα, ακολουθώντας τήν ίδια γραμμή κατεδίκασε τήν μπολσεβικική βιαιότητα και άνελευθεριότητα.

Με τó μπολσεβικικό καθεστώς συνεφιλώθη τó 1928. Ο Στάλιν τόν έπεισε τότε να επιστρέψει στήν Ρωσία.

(Τό τέλος στή σελίδα 40)

Πανικός

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝ. ΡΟΥΜΠΕ - ΖΑΝΣΚ.

Μέσα στόν ύπνο του, ό Ραϋμόν Πρεβώ είχε τήν συναίσθηση πώς τó βαπόρι είχε σταματήσει. Τό πάφλασμα που προκαλούσε ή πλώρη σκίζοντας τά κύματα, είχε πάψει.

Άκουγε μόνο τόν υπόκωφο γδούπο των μηχανών και τά ούρλιάσματα της σειρήνας.

Από πάνω του, άκουγε βιαστικά βήματα στήν γέφυρα.

Μισοκοιμισμένος ακόμα, ό Ραϋμόν άπλωσε τó χέρι του πρòς τόν διακόπτη. Τό άπότομο φός τόν ξύπνησε και ξαφνικά έννοιωσε μιά άόριστη μυρωδιά καπνού.

Ζαλισμένος από τήν σαμπάνια, που είχε πιή τήν νύχτα, κάθισε, άπλωσε τó χέρι του και τράνταξε τήν γυνάικα του που κοιμόταν ακόμα:

—Ντενίξ! Ξύπνα!... Δέν άκούς;

Τό χαριτωμένο προσωπάκι της γυναικας έκανε μιά γκριμάτσα χαιδεμένου παιδιού:

—'Αγάπη μου; Τι τρέχει; Τι θέλεις;

—'Ακούς τί γίνεται εκεί πάνω; Θαρρείς και περνά ένα κοπάδι πρόβατα!

—'Εξακολουθούν να χορεύουν; Τι ώρα είναι;

—'Οχι—δά! Ξύπνα λοιπόν!... Λες και σταμάτησε τó βαπόρι!... Τι φασαρία άπάνω στή γέφυρα! Κάτι τó άσυνήθιστο θά συμβαίνει! Τι παράξενη μυρωδιά;

—'Η Ντενίξ άνοιξε τά ρουθούνια της:

—'Αλήθεια! Τι παράξενο! Σάν καμμένο καουτσούκ!

—Σήκω γρήγορα να ντυθούμε!

Γυμνό, χωρίς καμιά συστολή ό ένας άντικρυ στόν άλλο, οι δυο νεόπαντροι φόρεσαν βιαστικά τις πυτζάμες τους.

Σιγά—σιγά, ξανάρχονταν στήν μνήμη τους οι λεπτομέρειες της βραδυάς: ό χορός μετεμφισμένων που είχε δοθή στό βαπόρι.

Όλοι οι υπάλληλοι που ταξίδευαν με εξαήμερο άδεια, όλοι οι έμποροι, οι καλλιεργηταί του καουτσούκ, οι άνθρωποι των άποικιών, εύτυχισμένοι που θά επέστρεφαν σύντομα στήν Γαλλία, είχαν διασκεδάσει σάν μικρά παιδιά, είχαν έπιδείξει τά ταλέντα τους, πίνοντας άπεριόριστα, χορεύοντας ώσου να τούς κοπή ή άναπνοή.

Τό σουπέ, σε μικρά, ξεχωριστά τραπέζακια άπάνω στό κατάστρωμα, δόθηκε μέσα σε μιά τρελλή εύθυμία, παρά τήν πνιγερή άτμόσφαιρα της 'Ερυθράς Θάλασσας.

Ο Ραϋμόν κι' ή Ντενίξ είχαν μείνει όλο τó βράδυ κολλημένοι ό ένας πάλω στόν άλλο, χορεύοντας μόνο μαζί, άποροφημένοι άπ' τήν εύτυχία τους. Στή μιά πάνω κάτω είχαν άφίσει τούς συταξιδιώτες τους να χορεύουν άκούραστα κι' επέστρεφαν στήν καμπίνα τους.

Ο μαίτρ ντ' ότέλ, τούς είχε φέρει μιά

μπουκάλια σαμπάνια μέσα σε μιά σαμπανιέρα κι' έφυγε άθόρυβα, μ' ένα χαμόγελο συνενόχου.

■ ■

Από τήν στιγμή της άναχωρήσεως, δόλοι στό βαπόρι είχαν μάθει πώς ό κ. Ραϋμόν Πρεβώ, ύποδιευθυντής μιάς μεγάλης ασφαλιστικής εταιρίας στήν 'Ιαπωνία, έκανε τó γαμήλιο ταξίδι του μαζί με τήν κόρη ένός γάλλου καθηγητού τού πιάνου στό Κονσερβατοριό τού Τόκιο, και κύτταζαν τó άντρώγυνο με πονηρά βλέμματα.

Μόνοι στό μπαλκόνι της καμπίνας τους, οι δυο νέοι είχαν γυμνωθή προσφέροντας τά κορμιά τους στό χάδι τού ξεστου άνέμου που έκανε άνυπόφορο και τó παραμικρό φόρεμα.

Η νύχτα ήταν προχωρημένη όταν, τσακισμένοι άπ' τήν κούραση, βυθίστηκαν σε βαθύν ύπνο.

Πόσον καιρό, άραγε, να κοιμήθηκαν; Τό ρολογάκι έδειχνε τρίτη πρωινή... 'Όστε, μισή ώρα τó πολύ... 'Εξω, δέν είχε χαράξει ακόμα ή αύγή.

Ξαφνικά άκούστηκε ή σειρήνα σάν ένα ούρλιαχτό θηρίου.

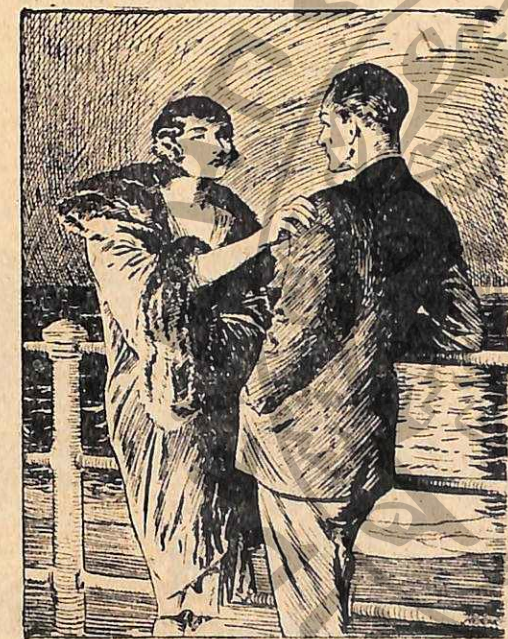
Ο Ραϋμόν τραύλισε:

—Τι τρέχει;

—'Η πόρτα, παρά τις προσπάθειές τους, δέν άνοιγε. 'Όταν υπεχώρησε τέλος, μιά άτμόσφαιρα φούρνου γέμισε άμέσως τήν καμπίνα. Ο διάδρομος ήταν γεμάτος καπνό.

—Πυρκαϊά!

—Θεέ μου! 'Αγάπη μου! Πάμε να φύ-

—'Εκείνη τόν κύτταξε κατάματα κι' ύστερα τόν άπώθησε κι' όπισθοχώρησε...

γουμε! Φόναξε ή Ντενίξ. Γρήγορα! Πνιγεται κανείς έδώ μέσα άπ' τόν καπνό!

Πνιγμένοι άπ' τόν βήχα, όρμησα πρòς τήν σκάλα. Στήν πρώτη καμπίνη, είδαν τόν διάδρομο γεμάτο φλόγες. Τά σκαλοπάτια είχαν πάρει φωτιά.

Κάτω στήν τραπέζαρία ένα υπόκωφο γκρέμισμα άκούστηκε.

Όπισθοχώρησαν. 'Ηταν τόσο φριχτή ή ζέση που τó πρόσωπό τους έμοιάζε σάν πρισμένο.

Πνιγμένοι, παραζαλισμένοι, επέστρεψαν στήν καμπίνα τους που είχε γεμίσει καπνό κι' όρμησαν πρòς τó μπαλκόνι, πρòς τόν άέρα.

Από τó παραθυράκι ένός κατωτέρου πατώματος, ένας άνδρας τινάχτηκε, κουλουριασμένος και ρίχτηκε στήν θάλασσα.

'Ασχημένες τριγωνικές αναλαμπές φώτισαν τó μέρος όπου είχε πέσει και δέν ξαναφάνηκε τίποτα.

«Οί καρχαρίες!» σκέφτηκε ό Ραϋμόν.

'Αρχισε να ξεφωνίζει, τρελλός άπ' τήν φρίκη:

—Βοήθεια!

Η Ντενίξ, γαντζωμένη άπάνω στόν σύζυγό της, δέν μπορούσε να κινήσει.

'Αντιλαμβάονταν τόν κίνδυνο σε όλη του τήν έκταση.

Να φύγουν; Πώς, όμως; 'Από ποθ; Πίσω ήταν οι φλόγες. Μπροστά ήταν άβυσσος με τά φοβερά σκυλόφαρα.

Ξαφνικά, ή φωνή τού μεγαφώνου άντήχησε από πάνω:

—'Αρπάξτε τά σκονιά. Δεβήτε κάτω από τις μασχάλες σας. Θά σας τραβήξουμε άπάνω. Μην σάς κυριεύουν πανικός. Όλοι θά σωθούν.

Είδαν σκονιά να κατεβαίνουν: τά άρπαξαν.

Τούς άνέβασαν, λικνιζόμενους σάν άνδρείκελα, στήν άκρη τού σκονιού.

Όταν πάτησαν τó πόδι στό κατάστρωμα, σχεδόν είχαν χάσει τις αισθήσεις τους.

■ ■

Στό κατάστρωμα της πρώτης, στό έκτυφλωτικό φός των προβολέων, διακρινόταν ένα συμπαγές πλήθος ανθρώπων με πυτζάμες, τουαλέτες τού χορού, λευκά σμόκιν, άρλεκίνους, πιερρότους: όλοι έκλαιγαν ένφ φορούσαν τις ναυαγοσωστικές ζώνες με χειρονομίες τρελλών.

Γυναίκες έσφιγγαν παιδιά στήν άγκαλιά τους.

Ναύτες άδειάζαν χειμάρρους νερού με τούς πυροσβεστικούς σωλήνες.

Στριγγές κραυγές κλάμματα άκούγονταν.

Η πλώρη τού βαποριού έκαιγε σάν

δουλός.

Ξαφνικά, από το σαλόνι ξεπετάχτηκε μια γυναίκα με τα μαλλιά και με το φόρεμα πυρπολούμενο. "Έπρεπε λιπόθυμη. Ένας ναύτης την έσβυσε με την αντλία και την ώδηγησε σε μία ναυαγοσωστική βάρκα, που ήταν κρεμασμένη στην θέση της κι' είχε ήδη γεμίσει επιβάτες.

Η βάρκα κατεβάστηκε στην θάλασσα κι' απομακρύνθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, ανάμεσα στα κύματα που άφριζαν.

Το μεγάλο ακουγόταν ακατάπαυστα: Ψυχραιμία! Φορέστε καλά τις ναυαγοσωστικές ζώνες σας και περιμένετε ακίνητοι! Τά παιδιά, οι γυναίκες, οι γέροι πρώτοι! Μην χάνετε το θάρρος σας!

—Ποι είναι ο Ραϋμόν; Ραϋμόν! Ραϋμόν! φώναζε η Ντενίλ, χωρίς να της απαντά κανείς!

Το πλήθος την έσπρωχνε προς έναν αξιωματικό του πλοίου που προσπαθούσε να καταστείλει τον πανικό.

—Μείνετε κοντά μου, κυρία, είπε, θα φροντίσω εγώ για σας. "Ένα ρωσικό πλοίο βρίσκεται σε μικρή απόσταση και θα μάς παραλάβει όλους. Άρχισαμε συκοινωνία με τις τέσσερις βάρκες που μας μένουν. Μόνο η πλήρη του βαποριού μας έχει πάρει φωτιά.

Υστερα από λίγο, έπεστρεψε μία βάρκα αδειανή. "Όλοι έρμησαν, ποιος να πρωτομπή. "Ο αξιωματικός έσπρωξε την Ντενίλ προς την σκαλοπάτι.

—Κατεβήτε!

—"Ο σύζυγός μου! Ποι είναι ο σύζυγός μου; Έκλαιγε με λυγμούς η νέα, Ραϋμόν έλα μαζί μου! Την στιγμή εκείνη ένας άνδρας λαχανιασμένος την χτύπησε κατάστηθα, την έρριξε βάνουσα πάνω στο κατάστρωμα κι' ώρμησε στην θέση της να κατεβή το σκαλοπάτι.

"Όλα αυτά εν ριπή οφθαλμού.

"Ο αξιωματικός άδραξε τον επιβάτη, τον χτύπησε με τις γροθιές του, φωνάζοντας:

—"Αναδρε! Σου άξιζε να σου τινάξω τα μυαλά! Πρώτα οι γυναίκες, τότε ωρα το λέμε!

"Ο επιβάτης γονάτισε και φιλούσε το χέρι του αξιωματικού, ικετεύοντας:

—"Έλεος! Σας ικετεύω. Άφήστε με να κατεβώ! Δεν ξέρω κολύμπι! Φοβάμαι!

Κατάπληκτη, η Ντενίλ αναγνώρισε τον σύζυγό της. "Άκουσε και πάλι τον αξιωματικό:

—Γρήγορα στην βάρκα κυρία!

Κι' ενώ ο Ραϋμόν, κρατημένος έκλαιγε σαν μωρό παιδί, ένοιωσε πώς την σηκώναν, την κουβαλούσαν σαν ένα σακκί στον όμο και την τοποθετούσαν στην βάρκα που απομακρύνθηκε φλότα-χώς.

□ □

Το ρωσικό πετρελαιοφόρο «Σοβιετικάγια Μούκα» που είχε βρεθεί κατά τύχη εκεί κοντά, μάζεψε τους ναυαγούς του πυρπολούμενου βαποριού.

Οι βάρκες που τις χτυπούσαν τα πλώρια κύματα της άφρισμένης θάλασσας δυσκολεύονταν πολύ να πλεύσουν. Οι επιβάτες, έπρεπε να περιμένουν την στιγμή μη άκριβως που η βάρκα βρισκόταν στην κορυφή του κύματος για ν' άρπάξουν στα κρημνά της σκονισμένη πειρελαιοφόρου, σαν στην κουπαστή του πετρελαιοφόρου. Η Ντενίλ κατώρθωσε να πιαστή σ' ένα σκαλοπάτι. Η βάρκα χάθηκε κάτω και κρεμασμένη. Γερά μπράτσα της. "Έμεινε κρεμασμένη. Γερά μπράτσα της.

την ανέβασαν την στιγμή που η βάρκα, επιστρέφοντας στην κορυφή του κύματος, λίγο έλειψε να της τσακίσει τα πόδια.

Οι ναυαγοί, άπάνω στο κατάστρωμα του ρωσικού πλοίου, γέλοσαν με ύστερικά γέλια, φιλούσε ο ένας τον άλλο.

Στο μυαλό της Ντενίλ έμεινε χαραγμένη για πάντα, η εικόνα μιας χοντρή γυναίκας που είχε πέσει μέσα στην θάλασσα και ρίχτηκαν οι ναύτες στην θάλασσα για να την ψαρέψουν. Ξαπλωμένη άπάνω στο κατάστρωμα, μουσκεμένη, πλαδαρή, έβηκε σαν μία χοντρή φώκια που είχε έξωκελξει.

Αντίκρι, το τεράστιο «Ρασπάτ» έλαμπε με όλες τις ηλεκτρικές λάμπες και τους προβολείς του. Τριγυρσιμένοι από πλώριες φλόγες: θύμιζε τις φωταγωγησεις λαϊκής εορτής.

Ακουμπισμένη στην κουπαστή, η Ντενίλ παρακολουθούσε άφηρημένα το πηγαινε-έλα των ναυαγοσωστικών που έφερναν, σε κάθε διαδρομή, καινούργια πλήθη ναυαγών.

Τέλος διέκρινε τον Ραϋμόν που άδραξε την σκάλα. Βαρύς, άδέξιος, κουνούσε άπελπισμένως τα πόδια του άπάνω απ' την βάρκα. Μόλις έφθασε στο κατάστρωμα, έμεινε ακίνητος στη θέση του, χωρίς να κυττάει κανέναν.

"Ηταν άραγε δυνατόν να είχε μπροστά της τον άνδρα που είχε αγαπήσει τρελλά, που την χάριδε, λέγοντάς της πριν από δυο ώρες:

«Χωρίς εσένα, χωρίς την πνοή σου δεν θα μπορούσα να ζω!»

"Η αλήγη φώτιζε τώρα τα κουρασμένα χαρακτηριστικά του προσώπου του, την γυαλιστερή και κίτρινη επιδερμίδα του. Τα κόκκινα βλέφαρά του είχαν κλείσει. Κι' αυτός ο άνδρας ήταν ο σύζυγός της;.. Άπίστευτο! Δεν την άναζητούσε. Άραγε να θυμόταν έστω και μόνο πώς ήταν παντρεμένος, πώς υπήρχε εκείνη;

Ξαφνικά, τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Εκείνος φάνηκε να διατάζει, να έρευνά στην μνήμη του, και μετά ώρμησε προς αυτήν:

—Εσύ;

Την έφριξε στην άγκαλιά του, τρέμοντας σύγκορμα.

—Χαθήκαμε μέσα στο πλήθος. Ποι εί-χες πάει; Εσύ! Τι χαρά! Τι εύτυχημέ-νος που είμαι!

Εκείνη δεν άποκρίθηκε, τον κύταξε κατάματα κι' ύστερα, τρίβοντας το στήθος της που πονούσε ακόμα απ' το χτύπημά του, τον άπώθησε κι' άπιστοχώρησε. Την είδε να χάνεται μέσα στο πλήθος.

Τώρα, την νευρική υπερδιέγερση την διεδέχτηκε η συντριβή. Χωρίς να άσχο-λούνται πια με το «Ρασπάτ», που βούλιαζε σιγά-σιγά τραγικά φωταγωγημένο, οι ναυαγοί, τσακισμένοι απ' την κούραση, ήπιαν το ζεστό τσάι που μοίραζαν οι ρώσοι ναύτες και τέλος έαπλώθηκαν, ο ένας πάνω στον άλλο. "Ο Ραϋμόν ξανα-βρήκε την Ντενίλ σωριασμένη κάτω από ένα κατάρτι και ζάρωσε κοντά της χωρίς

εκείνη να φανή ότι τον άντελήφθηκε.

Οι τέσσερις θέσεις, άνακατεμένες, κοιμήθηκαν βαρεία, μολονότι είχε ξημερώσει.

Μόνη, μία γυναίκα δρβα άντίκρι στην κουπαστή, κυττάζοντας προσηλωμένα το πυρπολούμενο βαπόρι, στέναζε άδιάκοπα: «Μικρέ μου Ζάν! Μικρέ μου Ζάν!»

Με την φριχτή ζέση του μεσημεριού ή πείνα έξυπνησε τους κοιμισμένους κι' άργανώθηκε το «στρατόπεδο».

Μαθεύτηκε πώς το «Ρασπάτ» είχε βυθιστή στις ένινα. Το πλήρωμα είχε δη το βαπόρι του να βυθίζεται απ' την πλώρη, να δρθώνη στον ούρανό τους έλικές του και να χάνεται άπότομα μέσα στην θάλασσα.

Απ' τα ένινακόσια άτομα που ήταν γραμμένα στους καταλόγους του βαποριού έλειπαν μονάχα ένα παιδί κι' ένας γάλλος δημοσιογράφος.

Οι Ρώσοι έφεραν καζάνια γεμάτα σούπα με λάχανα και μαύρο ψωμί που φάνηκε σε όλους σαν... παντεσπάνι! "Ησαν μεθυσμένοι απ' την χαρά της ζωής..

□ □

Αφού ξανακοιμήθηκαν και έξυπνησαν πάλι, ξεκούραστοι, το βράδυ, όλοι άσχο-σαν να σχολιάζουν το γεγονός: τι είχαν δη, τι είχαν κάνει. Σιγά-σιγά, οι επιβάτες άφου συνήλθαν απ' την πρώτη τρο-μάρα τους, χωρίστηκαν κατά θέσεις. Οι της πρώτης θέσεως πήραν τις καλύτερες θέσεις στην πλώρη, χωρίς κανείς να τους τις διαφιλονικίσει. Οι της δευτέρας έγκα-ταστάθηκαν μακριά απ' της τρίτης. Οι του καταστρώματος... όπου λάχει.

Φυσικά, άρχισαν να καλούν την έπηρε-σία του βουλαγαμένου βαποριού, να ζη-τούν γλυκό νερό για να πλυθούν, ν' ά-παιτούν τον καπετάνιο... Την έπομένη, ντρέπονταν τα χάλια τους που ήταν ντυ-μένοι έτσι βρώμικα, οι περισσότεροι μα-σκαρεμένοι, χωρίς άποσκευές χωρίς είδη τουαλέτας.

Η Ντενίλ δεν ζητούσε τίποτα, δεν πα-ραπονιόταν για τίποτα. Δεν έξοφίγγε τα δόντια και φαινόταν νάχη χάση την μι-λιά της.

Με άφηρημένο ύφος διέσχιζε το κατά-στρωμα, άνέβαινε, κατέβαινε τις σκάλες, έτρωγε όταν την καλούσαν, κοιμόταν την άρισμένη ώρα. "Ηταν σαν ένα αυτόματο, που υπάκουε στις κινήσεις των άλλων.

"Ο Ραϋμόν πολύ γρήγορα είχε άνα-κτήσει την συνήθη ψυχική του ήρεμία. Η άνάμνηση του έφιάλτου που είχε ζήσει ήδη ξεχώριζε άμυδρά μέσα του σαν τις βραχώδεις νήσους της Άαπωνίας, μέσα στην όμιχλη.

Συνέχαιρε τον έαυτό του που είχε προ-βλέψει κι' άσφαλίσει όλα τα υπάρχοντά του έναντιον παντός κινδύνου. Θά ήταν σχεδόν ευχαριστημένος ύπολογίζοντας τα ποσά που θα εισέπραττε αν δεν τον άνη-συχούσε η σιωπή της Ντενίλ.

—"Ηταν ένας μεγάλος κλονισμός, σκε-πτόταν, μά θα περάση! Την καύμένη την μικρούλα! Για πρώτη φορά που πάει στην πατρίδα της, να ζήσει μία τέτοια περιπέτεια! "Ο πατέρας της, ο τρελλός πιανίστας που έμεινε χηρικός στο Τόκιο, με τη γέννηση του κοριτσιού του, θά της είχε άφίσει μία χτυπητή κληρονομικήτη-τα.

Την τρίτη μέρα μετά το ναυάγιο έφθα-σε το βοηθητικό πλοίο που τους πήρε να τους μεταφέρει στην Μασσαλία.

Το άνοιξιτικό Παρίσι ύποδέχτηκε το νεαρό άντρόγυνο Πρεβό.

Η Ντενίλ έξακολουθούσε να μη μιλά. "Όσο κι' αν προσπαθούσε ο Ραϋμόν να την διασκεδάσει, να την συγκινήσει, να την παρηγορήσει, να της άποσπάσει μία σιαδήποτε λέξη... δεν κατώρθωνε τίποτα.

Την ώδηγούσε στα καταστήματα, της ά-νανέωνε τις καμμένες τουαλέτες της. Την πήγαινε στο θέατρο, στο ρεστωράν. "Εκείνη τα δεχόταν όλα με άδιαφορία, κάρφωνε άπάνω του το άνήσυχο βλέμμα της και σώπαινε.

—Μά τι έχει λοιπόν; άναρωτιόταν ο Ραϋμόν. Δεν έχει πια κανένα λόγο να φοβάται. Η κατάσταση αυτή θα διαρκέ-σει άραγε; Άδύνατον να την παρουσιά-σει στους γονείς μου!

Την πήγε σ' έναν ψυχίατρο που του είπε:

—Θά είναι η συνέπεια της συγκινήσεως που υπέστη. Δεν βρίσκω καμμία όργανι-κή βλάβη. Πρέπει να την μελετήσω με την ήσυχία μου. Ξαναφέрте την. Δεν μπο-ρώ άκόμα να άποφανθώ.

Πολλές φορές, ο ψυχίατρος εξέτασε την Ντενίλ. Μία μέρα, φώναζε τον Ραϋ-μόν και του είπε:

—Τώρα, έρώ με περί τίνος πρόκειται. Δεν μπόρεσα να την πείσω να μου έκμυ-στηρευθή διά της γλώσσας, άλλά την έ-πεισα να μου γράψει. Διαβάστε:

Με άνώμαλο χαρακτήρα η Ντενίλ είχε γράψει:

«"Ο άνδρας μου είνε ένας άναδρος! Δεν μπορώ πια να τον αγαπώ! Δεν μπορώ πια να τον βλέπω! "Ημουν βέβαιη πώς μ' αγα-πούσε όπως ποτέ άνδρας δεν άγάπησε γυναίκα, εκεί κάτω όμως, στην φριχτή εκείνη στιγμή, ενώ έγώ τον περιέμενα, με χτύπησε, μ' έ-σπρωξε μακριά. Τι φριχτό...»

"Ο Ραϋμόν σαστισμένος, ψιθύρισε:

—Δεν καταλαβαίνω! Τι θέλει να πη; Έγώ; Νά την χτυπήσω; Ποτέ! Την λα-τρεύω...

"Ο γιατρός τον διέκοψε:

—Είθε βέβαιος ότι διατηρήσατε την ψυχραιμία σας, την στιγμή της καταστρο-φής; Θυμηθήτε. Αυτό είναι πολύ σοβα-ρό! Γιατί αν φανταστική αυτές τις βα-ναυσότητες, ή περ'πτωσης της είναι σχε-δόν άνίστη. Αν όχι, τότε θα μπόρεσω να την θεραπεύσω.

—Σας όρκίζομαι πώς δεν την χτύπησα! Την έχασα βέβαια, άπό μπροστά μου μέ-σα στην άναστάτωση, στο σπρωξιδι... Κύτταξα πώς να γλυτώσω, θά παραζα-

λίστηκα... Μά δεν θυμώμαι να χτύπησα κανέναν... άκόμα λιγώτερο μία γυναίκα!

—Τότε είναι σοβαρό! Νά μου την έμ-πιστευθήτε στην κλινική μου! Με τον καιρό, με τις περιποιήσεις, ποιος ξέρει; Είναι νέα. Πάντως, χάνετε κάθε έλπίδα πώς θα μπόρεσετε να συζήσετε με την κ. Πρεβό...

Το βλέμμα της Ντενίλ καρφωνόταν πάντα έχθρικά επάνω του, κατά τις λί-γες μέρες που έζησαν άκόμα μαζί. Δεν τολμούσε πια να φάη, να γδυθι μπροστά της...

Κι' έπέστρεψε στην Άαπωνία.

□ □

Πέρασαν χρόνια απ' την καταστροφή του «Ρασπάτ», κατά την τραγική νύχτα της 17 Μαΐου 1930..

"Ο Ραϋμόν συχνά διαβάζει τα γράμ-ματα της Ντενίλ. Πρώτα τα παλιά:

«Με την έσωτερική μου δαφρηση, όπως λένε οι μικρές μου φίλες γιαπωνέζες, νοιώ-θω πώς είσαι ο μόνος άνδρας στη ζωή μου. Σ' αγαπώ τόσο κοινό. Σου τραγουδώ την φράση της «Άπασιονάτα» του Μπειόβεν: ντό μι λά, ντό λά, σόλ...».

Κι' ύστερα τα τωρινά:

«Θεραπεύτηκα, μου είναι όμως άδύνατο νάρθω σ' εσένα. Η άγάπη μου κήκε μέσα στην πυρκαϊά. Πίσταψέ με πώς θλίβομαι πο-λύ γι' αυτό... Σου ζητώ το διαζύγιο».

Άλλο:

«... Σ' εύχαριστώ που παραδέχτηκες πώς όλο το άδικο ήταν με το μέρος σου».

Και το στερνό:

«...Παντρεύτηκα έναν ναυτικό. Μένω στο Τουλόν. Προτιμώτερο να μην ξαναγράψουμε πια ο ένας στον άλλο».

Τις πιο φριχτές φράσεις ο Ραϋμόν της είχε μάθει απόξω. Η μορφή της είναι πάντα μπροστά στα μάτια του. Έξακο-λουθεί να την άγαπά. Ποτέ δεν άγάπη-σε άλλην από αυτήν. Υποφέρει. Πόσο άκριβοπληρώνει τώρα την στιγμή της τρέλλας του! Πώς μπόρεσε να κάνει ένα τέτοιο πράγμα; Δεν το καταλάβαινε. Αυ-τός να το έκανε, άραγε;

Ως τώρα άκόμη δεν μπορεί να το πι-στέψει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΡΟΥΜΠ-ΖΑΝΣΚΥ

ποικίλες ιστορίες

Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ ΕΦΕΡΕ ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ!

"Ο Μπαρμπινιά, είναι «μέγας κυνηγός κατέναντι Κυρίου», έχει όμως ένα μεγάλο ελάττωμα: είναι τόσο μύωψ, που του χρειά-ζεται, λένε οι καλές γλώσσες τηλεσκόπιο για να διακρίνη το θήραμα.

Νά τώρα η τελευταία του περιπέτεια, που την διηγείται, άλλωστε ο ίδιος.

—"Ημουν πού λέτε μέσα σ' ένα χωράφι όπότεν βλέπω το σκύλο μου να τρέχει σ' ένα θάμνο. Άνοιγω τα μάτια και διακρίνω ένα τεράστιο λαγό που καθόταν άμέριμνος στα πισινά του. Δεν χάνω καιρό, σκοπεύω και πυροβολώ... Δυστυχία μου, όμως, είχα σκο-τώσει αντί του λαγού τον σκύλο μου!

—Και ο λαγός; Έκανε αυτός που τον ά-κουσε.

—"Ο λαγός; Μου έφερε από το σβέρκο το σκύλο μου!

□ □

ΤΑ ΑΠΕΛΩΚΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

"Ο Νώντας ο Άπλοχέρης φημιζόταν όχι μόνο για ένας πολύ επιδέξιος πορτοφολάς αλλά και για σπουδαίος εύφυλος γιος και κα-λαμπουριστής.

Μία μέρα τον πάνουν για μία σπουδαία κλοπή χαρτονομισμάτων και τον πηγαίνουν στο δικαστήριο.

Τον ρωτά λοιπόν ο πρόεδρος:

—Κατηγορούμενε, δεν μπορείς ν' άρνη-θης ότι έσθ έκλεψες εκείνα τα χαρτονομί-σματα. Μπορείς τώρα να μάς πης τί τάκα-μες; Θά έλαφρώσης πολλή την θέση σου.

—Μά κύριε πρόεδρε, τα άπέδωκα...

—Τά άπέδωκες και σε ποιόν;

—Στην κυκλοφορία!

□ □

ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

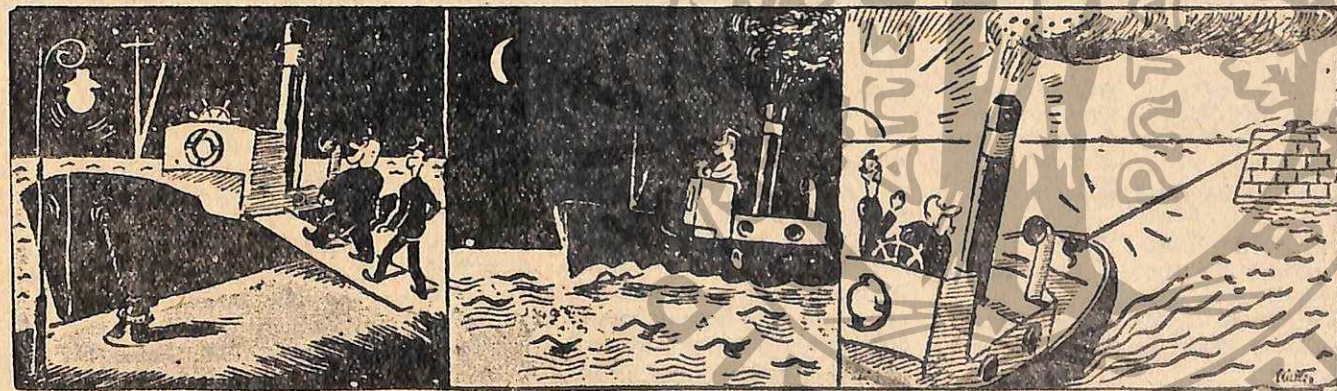
"Ο Μπαρόν έδειχνε στον φίλο του, το νέο σπίτι που άγόρασε.

—Αυτό εδώ είναι το δωμάτιο της μουσι-κής του έξηγησε ενώ μπαίνανε σ' ένα από τα δωμάτια του σπιτιού.

—Το δωμάτιο της μουσικής; Έκανε ο φί-λος του. Μά εγώ δεν βλέπω κανένα μουσικό όργανο εδώ!

—Δεν έχει σημασία αυτό, του έξηγησε ο Μπαρόν. Από το δωμάτιο αυτό άκούγεται καλύτερα το ραδιόφωνο του γείτονά μας.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ Κ. Κ. ΜΠΙΛ ΚΑΙ ΜΠΟΥΛ

"Ο κ Μπίλ και ο κ. Μπούλ έκανον από βραδύς για το μακρινό ταξίδι. Είναι όμως άφρονιμένοι και η αλήθεια τους βρά-σκει... στο ίδιο μέρος, δεμένους στον ίδιο κόβο.

Τί δέν κάνει τὸ χρῆμα

(Σ' ἓνα ἱνστιτούτο αἰσθητικῆς χειρουργικῆς. Μία μεσόκοπη εἶναι καθισμένη στὴν πολυθρόνα. Ὁ γιατρός κι' ὁ σύζυγός της, συνυμνένοι ἀπάνω στὸ πρόσωπό της πού φωτίζεται ἀπὸ ἓναν ἀμείλικτο προβολέα, συζητοῦν γιὰ... τὰ χάλια της).

Χειρουργός.— Ἐν περιλήψει, κυρία μου, ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐξαφανίσω τὰ βαθουλώματα κάτω ἀπ' τὰ μάτια σας καὶ νὰ τσιτώσω λίγο τὸ πρόσωπό σας.

Κυρία.— Ἀκριβῶς, γιατρέ μου...
Χειρουργός.— Εὐκολώτατο. Ἄλλο τίποτα;

Κυρία.— Ὅχι... Ὅλα τᾶλλα εἶναι ἐν τάξει.

Χειρουργός.— Ἐδῶ πού τὰ λέμε, κυρία μου, ἴσως θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἐξαφανίσουμε καὶ τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ τριδύπλο προγούλι.

Κυρία (διαμαρτύρεται).— ὦ! Τριδύπλο.

Κύριος (συμβιβαστικά).— Διπλό... ἄς ποῦμε διπλό...

Χειρουργός.— Τριδύπλο, εἶπα! Σκύψτε τὸ κεφάλι, κυρία μου... Ἀκόμα... Τετράδύπλο προγούλι!

Κυρία (ἀναστατωμένη).— ὦ! μά...
Χειρουργός.— Μὴν φοβάστε, κυρία μου, κι' ἔχομε ἀφαιρέσει ἐξάδύπλο προγούλια ἀπὸ κυρίες πού παριστάνουν τώρα τίς «νεαρές πρωταγωνίστριες» τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου...

Κύριος.— Ἀς ἀφαιρέσουμε, ἀγάπη μου, τὸ τετράδύπλο προγούλι αὐτό...

Χειρουργός.— Καὶ γιὰ τίς ζάρες τοῦ λαίμου, τί λέτε;

Κύριος.— ἔχομε καὶ τίς ζάρες... Βέβαια... γερνοῦν πολὺ τὸ πρόσωπο...

Κυρία.— Ἐκτωρ... τί ἀπανθρωπία εἶναι αὕτη;

Χειρουργός.— Ἐξ ἄλλου, τὸ ξεζάρωμα τοῦ λαίμου εἶναι εἰδικότης μου... Ξεζαρώνουμε ἐδῶ πολλὰ χιλιόμετρα λαίμων ἐτησίως...

Κύριος.— Νὰ τσιτώσετε ἐπίσης τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ μετώπου, γιατρέ μου... Ἐπίσης ν' ἀποψιλώσετε αὐτὸ τὸ μουστάκι. Φέτος δὲν εἶναι τῆς μόδας τὸ μουστάκι, πρὸ παντός γιὰ τίς γυναῖκες...

Κυρία.— Ἐκτωρ! Θὰ φύγω!

Κύριος.— Ὅχι ὅμως σ' αὐτὰ τὰ χάλια! Ἐξάλειψτε, γιατρέ μου, τίς ρυτίδες... Τεντώστε τίς γωνίες τοῦ στόματος... Ἰσιώστε τὴν μύτη...

Κυρία.— Δὲν θέλω!... Δὲν θέλω!...

Κύριος.— Μά, ἀγάπη μου, σῶπαινε κι' ἀφήσε μας νὰ κάνουμε τὴ δουλειά μας!

Κυρία.— Μὰ θὰ γίνω τελείως ἀγνώριστη!

Κύριος.— Τὸ ἐλπίζω! Τώρα πρέπει νὰ ξεσφαιχτοῦν τὰ φρύδια... Φρύδια εἶναι αὐτά... ἢ θάμνοι;

Κυρία.— Θάμνοι! Μὲ προσβάλλεις! Μοῦ στήνουν παγίδα! Βοήθεια! Τρέξτε! Μὲ σκοτώνουν!

Χειρουργός.— Κυρία μου, ἂν ξεφωνίζετε ἔτσι, θὰ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ σᾶς χλωφορμήσω...

Κυρία.— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! Νὰ κάνετε τώρα κι' αὐτό!...

Χειρουργός.— Δὲν ρίχνετε μιά ματιά στὸν κατάλόγό μας, κύριε; Εἶναι κατάλογος γιὰ μύτες, στόματα κι' αὐτιά. Γιατί δὲν φαντάζομαι ν' ἀφίσετε τὴν κυρία μὲ τέτοια αὐτιά... εἶναι σὰν τσαλαπατημένα! Φέτος, δὲν εἶναι τῆς μόδας τέτοιο αὐτί. Φοριέται τὸ μικρὸ, τὸ στρογγυλὸ... ἂν θέλετε, ρίξτε μιά ματιά στὰ μοντέλα μας...

Κύριος (κυττάζει τὸν κατάλογο).— Αὐτὸ μ' ἀρέσει...

Χειρουργός.— Εἶναι τὸ αὐτὸ «Γκρέτα Γκάρμπο», Ἀπέναντι, εἶναι τὸ αὐτὸ «Μαρλένη Ντήτριχ»... Ἐπίσης συνηθίζεται πολὺ.

Κύριος.— Κι' αὐτὸ τὸ στοματάκι δὲν

— Ὅσο τὴν κυττάζω... τόσο καὶ τὴν συνηθίζω

εἶναι ἄσκημο...

Χειρουργός.— Στοματάκι «Ἄννα Ὀντρα»... πρώτης γραμμῆς... ἔχει τὴν μεγαλύτερη κατανάλωση ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό...

Κύριος.— Καὶ γιὰ μύτη τί μοῦ συμβουλεύετε;

Χειρουργός.— Μύτη «Κλεοπάτρα» φυσικά... Αὕτη εἶναι διαρκὴς τῆς μόδας! Τίποτε ἄλλο;

Κύριος.— Ὅλα νὰ τ' ἀλλάξετε, δὲν! Ἐκεῖνο τὸ βλέμμα της... σὰν μπαγιάτικο ψάρι...

Κυρία.— Ἐκτωρ!

Κύριος.— Μιλῶ γιὰ τὸ καλὸ σου! Λοιπόν, ν' ἀλλάξετε τὸ βλέμμα...

Χειρουργός.— Εὐκόλο... Ὅ! ἀνοίξουμε πὺλ πολὺ τὰ βλέφαρα... Ἐπίσης, ὅ! ἀλλάξουμε αὐτὸ τὸ στουπέτι... τὰ μαλλιά, ἤθελα νὰ πῶ. Κεφαλάκι ὀλομέταξο. Θὰ τσιτώσουμε τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ σβέρκου, θὰ τεντώσουμε τὰ χεῖλη... καὶ νὰ δῆτε ἓνα ἀριστοῦργημα πού δὲν εἶδαν οἱ αἰῶνες... προερχόμενο ἀπὸ ἓναν ἀκατέρυστον ὄγκο!

Κυρία.— Μά... τί εἶναι αὐτὰ πού λέτε τώρα!...

Χειρουργός.— Μὲ συγχωρεῖτε... Τόχει τὸ ἐπάγγελμα νὰ λέω γυμνὴ τὴν ἀλήθεια...

Κύριος.— Καὶ πόσο θὰ στοιχίσῃ αὐτὴ ἡ μεταμόρφωση;

Χειρουργός.— Σχεδὸν τζάμπα, κύριε! Τιμὴ ἀπολύτου εὐκαιρίας: 150.000 δραχμές!

Κύριος.— 150.000 δραχμές!!! Εἶναι πολὺ ἀκριβὰ!

Χειρουργός.— Μὰ εἶναι ἐργασία ἡγγυημένη, περιποιημένη... Δὲν φτιάνουμε προστυχοδουλειά, πού νὰ χαλά ἀπ' τὴν μιά μέρα στὴν ἄλλη...

Κύριος.— Πάντως... 150.000 δραχμές εἶναι ποσόν!

Χειρουργός.— Ἀς ἀφίσουμε λοιπόν τ' αὐτιά ὅπως εἶναι...

Κύριος.— Ἐπ' τέλους καὶ τὰ... πατημένα ἔχουν πέραση... Δὲν στενοχωροῦνται μέσα στὸ στενὸ καπελλάκι, μπερεδάκι, κ.τ.λ...

Χειρουργός.— Ἀσφαλῶς...

Κύριος.— Καὶ τὸ βλέμμα... Μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ζωηρό... εἶναι ὅμως ξεκουραστικό, ἥρεμο... Δὲν εἶναι πυριφλεγές, μὲ τίς κάψες ὅμως τοῦ καλοκαιριοῦ πού ἀρχισαν...

Χειρουργός.— Βεβαίως...

Κύριος.— Ὅσο γιὰ τὸ διπλὸ προγούλι... δὲν μ' ἐνοχλεῖ καθόλου... Δίνει μιά ἀξιοπρέπεια στὸ πρόσωπο... Ἐξ ἄλλου, τὸν χειμῶνα ζεσταίνει καὶ προφυλάσσει ἀπ' τοὺς πονολαίμους! Ἀς τ' ἀφήσουμε ὅπως εἶναι! Κι' οἱ ζάρες χρειάζονται! Ὅταν εἶναι πολὺ τσιτωμένη ἡ ἐπιδερμίδα, πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ κουνήσῃ τὸ κεφάλι του; Ἀς τίς ἀφήσουμε! Ὅσο γιὰ τὴ μύτη... ἡ καμπύλη της εἶναι κλασική! Ἄν τὴν μικραῖναμε, πῶς θὰ ξεχωρίζῃ στὸ πρόσωπο; Ἀς μὲνη, καλλιτέρα!

Χειρουργός.— Ν' ἀλλάξουμε τὰ μαλλιά...

Κύριος.— Μεταξωτὰ μαλλιά; Ποῦ ἀκούστηκε τέτοιο πράγμα! Θὰ λήῃ ὁ κόσμος πῶς ἤμαστε νεόπλουτοι καὶ θέλουμε νὰ ἐπιδειξουμε ἔτσι τὸν πλοῦτο μας!

Χειρουργός.— Δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ ἐξαλείψουμε τὰ βαθουλώματα κάτω ἀπ' τὰ μάτια...

Κύριος.— Τί λέτε γιατρέ μου; Τὸ καγκουρὼ ἔχει στὴν κοιλιά (ἡ κυρία κἀνει νὰ διαμαρτυρηθῇ)... Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασία...

Χειρουργός.— Ὡστε, δὲν ἔχομε ν' ἀλλάξουμε τίποτα;

Κύριος.— Σὺ εἶπας!

Χειρουργός.— Μά, κύριε, κυττάξτε καλὰ τὴν κυρία σας... Δὲν μπορεῖτε νὰ τὴν ἀφήσετε τώρα πιά σ' αὐτὰ τὰ χάλια...

Κύριος.— Λοιπόν, δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας τὴν κυττάζω κάτω ἀπ' τὸ ἀμείλικτο φῶς... Πιστέψτε με, ἂν θέλετε, ποτὲ στὴν ζωὴ μου δὲν τὴν κύτταξα τόσο πολλὰ ὥρα... Καὶ τὸ περίεργο εἶναι ὅτι δὲν παραπάνω τὴν κυττάζω... τόσο καὶ τὴ συνηθίζω!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΣΤΑΡ Η ΑΝΝΙΤΑ ΛΟΥΪΖ

Ἡ Ἀννίτα Λουϊζ εἶναι λεπτὴ, τρυφερὴ κι' ἔχει μιά ἐμφάνιση εὐθραυστὴ καὶ πολὺ γυναικεῖα. Τῆς ἀρέσει νὰ κάθεται μπροστὰ σὲ μιά χρυσὴ ἀρπια καὶ νὰ παίξῃ, τραγουδώντας συγχρόνως, παλιὰ Γαλλικὰ τραγούδια πού τῆς ἔμαθε ἡ μητέρα της ὅταν ἦταν μικρὴ. Τὰ κατὰξθα μαλλιά της εἶναι συγκρατημένα μὲ μιά κορδελλίτσα καὶ πέφτουν σὲ ὠραίες μετάξινες μπούκλες ἐπάνω στοὺς ὤμους της. Τὸ πρόσωπό της εἶναι ἥρεμο. Τὸ δέρμα της εἶναι ἐξαίσιο. Ἕνας ζωγράφος θάταν ἐνθουσιασμένος νὰ κἀνῃ τὴν εἰκόνα της, ἓνα ποιητὴς θάθελε νὰ τῆς ἀφιερῶσιν τὰ τρυφερότερα τραγούδια του, καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες θὰ ἐπιθυμοῦν νὰ τὴν προστατεύσουν.

Ἀλλὰ μόνον ἡ ἐμφάνισή της Ἀννίτας δίνει τὴν ἐντύπωση ἑνὸς ἀδύνατου καὶ δειλοῦ κοριττοῦ πού θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸ βοηθήσῃ κανεὶς καὶ νὰ τὸ προστατέυσῃ. Στὴν πραγματικότητά της ἡ Ἀννίτα εἶναι ἐντελὴς διαφορετικὴ: εἶναι τολμηρὴ, ἀφοβὴ καὶ ἀνίκητη. Εἶναι ἓνα κορίτσι ἐντελὴς ἱκανὸ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ νὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο του.

Τὸ ἐντονώτερο γινώρισμα τοῦ χαρακτήρος της, τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας της εἶναι τὸ θάρρος της. Ἡ Ἀννίτα ἦταν δεκάτριδων χρόνων ὅταν ἡ μητέρα της τὴν ῥώτησε:

—Πρέπει ἄραγε νὰ πᾶμε στὸ Χόλλυγουντ, Ἀννίτα; Πρέπει ἄραγε νὰ πᾶμε, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ περάσουμε ἐκεῖ μερικὲς δύσκολες μέρες, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ πεινάσουμε ἀκόμη;

Στὰ γαλάζια μάτια τῆς Ἀννίτας δὲν φάνηκε ὅτε ἴχνος δισταγμοῦ:

—Φυσικά, μητέρα. Πρέπει νὰ πᾶμε. Δὲν φοβοῦμαι τίς δυσκολίες.

Ἔτσι λίγα χρόνια πρὶν, ἔφθασαν στὴν πόλιν ὅπου δημιουργοῦνται περιουσίες μὲ τὴν ἴδια εὐκολία πού ραγιζοῦνται οἱ καρδιές. Ἐπὶ δυὸ βδομάδες γύριζαν ἀπὸ στούντιο σὲ στούντιο χωρὶς ἐπιτυχία. Ἐπὶ δυὸ ἐβδομάδες ἀντικρύζαν τὴν ἀπάθεια κατὴν ἀδιαφορία τῶν ἀνθρώπων. Ὅμως κρατοῦσαν τὸ κεφάλι ψηλά χωρὶς νὰ ἀποθαρρύνωνται.

Καὶ μιά μέρα, ἐντελὴς ἀπρόοπτα, συνάντησαν κάποιον παλιὸ οἰκογενειακὸ φίλο πού ἐργαζόταν τώρα στὰ στούντιο τῆς Φόξ.

—Τί καλὰ πού ἦρθες ἐδῶ, Ἀννίτα! φώναξε μόλις τὴν εἶδε. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ αὕτη σὲ σκεπτόμουν. Ὁ Μυρνάου διευθύνει τὸ προσεχές φιλμ Τζάνετ Γκαλίνφορ «Τέσσερις Διάβολοι» καὶ χρειάζεται ἓνα κοριτσάκι σὰν καὶ σένα. Πᾶμε νὰ σὲ παρουσιάσω.

Ὁ Μυρνάου κύτταξε προσεκτικὰ τὸ ξανθὸ κοριτσάκι πού στεκόταν μπροστὰ στὸ γραφεῖο του καὶ ῥώπε ἀπότομα:

—Μπορεῖτε νὰ περπατᾶτε μὲ τὰ χέρια σας;

—Δὲν ἐπεχείρησα ποτέ... μὰ θὰ τὸ κατορθώσω! Θὰ δοκιμᾶσω τώρα ἀμέσως!

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ

ἀπάντησε ἐκείνη βιαστικά.

Καὶ ἐτέθη αὐθωρεῖ ἐπὶ τὸ ἔργον... χωρὶς κανὲν νὰ ζητήσῃ ἓνα μαξιλάρι. Ἀποτυχία! Ἡ Ἀννίτα γέλασε. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Μυρνάου. Ἡ Ἀννίτα ἐπεχείρησε νὰ συνεχίσῃ μὰ ὁ Μυρνάου τὴν σταμάτησε:

—Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ, τῆς εἶπε: Δὲν ἐννοοῦσαν νὰ περπατᾶτε πραγματικὰ μὲ τὰ χέρια σας. Ἦθελα μόνο νὰ δοκιμᾶσω τὴν ἐξυπνάδα σας. Εἶσθε κατάλληλη γιὰ τὸν ρόλο πού θέλω. Ἐλάτε στὸ στούντιο ἀπὸ τὴ Δευτέρα.

Λίγον καιρὸ μετὰ τὸ φιλμ αὐτὸ τῆς πα-

Μία ὑπέροχη φωτογραφία τῆς Ἀννίτας Λουϊζ

ρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τῆς Γκρέτας Γκάρμπο σὲ παιδικὴ ἡλικία στὴν ταινία «Γυναῖκα τῶν ὑποθέσεων». Μὰ δὲν θὰ κατάρθωνε ποτὲ νὰ τῆς δοθῇ ὁ ρόλος αὐτός ἂν δὲν εἶχε τὸ ἀκατάβλητο θάρρος πού τὴν χαρακτηρίζει.

Ὁ σκηνοθέτης Κλάρενς Μπρόουν τὴν ῥώτησε ἂν ξέρει ποδήλατο καὶ ἡ Ἀννίτα ἀπάντησε εὐκρινέστατα:

—Ὅχι.

—Τότε, λυποῦμαι πολὺ, εἶπε ὁ σκηνοθέτης, γιατί θὰ ἤθελα νὰ σᾶς δώσω τὸν ρόλο αὐτό, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Βλέπετε εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ξέρετε καλὸ ποδήλατο γιατί τὸ κοριτσάκι πού ἐπρόκειτο νὰ ὑποδυθῇτε κατεβαίνει μὲ τὸ ποδήλατο ἓνα βουνὸ τρέχοντας μὲ τρελλὴ ταχύτητα ὡσὸύ χτυπᾷ σ' ἓνα δέντρο. Πάντως, σᾶς εὐχαριστῶ πού ἦρθατε καὶ μὲ συγ-

χωρεῖτε γιὰ τὴν ἀνησυχία.

Μὰ ἡ Ἀννίτα δὲν εἶχε κανένα σκοπὸ νὰ παραιτηθῇ ἔτσι εὐκόλα ἀπὸ τὸν ρόλο.

—Σᾶς παρακαλῶ, ἰκέτευσε, Σᾶς παρακαλῶ, ἀφήστε με νὰ μάθω ποδήλατο. Εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ μπορέσω νὰ μάθω καλὰ καὶ ἀρκετὰ γρήγορα.

—Τὸ ὀλιγώτερο σὲ δυὸ βδομάδες, εἶπε ὁ σκηνοθέτης. Καὶ δὲν μπορούμε νὰ περιμένωμε τόσο καιρό. Ἀῤριο ἀρχίζομε τὸ γύρισμα τῆς πρώτης σκηνῆς.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ μάθω ποδήλατο ὥς αῤριο.

—Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον;

—Δὲν θέλετε νὰ μὲ περιμένετε ὥς αῤριο; Ἀφήστε με νὰ δοκιμᾶσω, σᾶς παρακαλῶ.

—Καλὰ, εἶπε ὁ Κλάρενς Μπρόουν βλέποντας τὴν ἐπιμονή της. Ἀλλὰ κι' ἐγὼ εἶχα κάποτε ἓνα ποδήλατο καὶ ξέρω. Θὰ μάθετε σὲ μιά μέρα; Μὰ ρωτήστε ὅποιον θέλετε, ἀγαπητὸ μου κορίτσι καὶ θὰ συμ-

φωνήσῃ μαζί μου ὅτι εἶναι ἀδύνατο!

Καὶ ὅμως ἔγινε δυνατό, καὶ σὲ ὀλιγώτερο ἀπὸ μιά μέρα μάλιστα. Ἡ συνέντευξίς τῆς Ἀννίτας μὲ τὸν Κλάρενς Μπρόουν ἔλαβε χώραν στὶς δώδεκα. Στὴ μίαν ἡ Ἀννίτα κι' ἡ μητέρα της ἔμπαιναν σ' ἓνα κατάστημα πού πουλοῦσε ποδήλατα. Στὶς δυὸ, ἡ Ἀννίτα ἔδενε νὰ κἀνῃ στροφές καὶ πῶς νὰ σταματᾷ. Στὶς τρεῖς στεκόταν πού ἔτρεχε αἵματα. Στὶς τέσσερις ἀρκετὰ καλὰ στὸ ποδήλατο. Στὶς πέντε εἶχε μάθει πῶς νὰ κἀνῃ στροφές καὶ πῶς νὰ σταματᾷ. Στὶς ἑπτὰ ἔκανε γύρους τὸν ἓνα πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο καὶ στὶς ἑξῆς ἔτρεχε σὰν πρωταθλητὴς τοῦ ποδηλάτου.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ ρόλος τῆς εἶχε ἀνατεθῇ.

Καὶ τὸ μικρὸ κοριτσάκι μὲ τὸ ἀκατάβλητο θάρρος εἶναι σήμερὰ ἡ μακρὰ βεντέτα Ἀννίτα Λουϊζ.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ἡ Λίνα Κίφφερ πεθαίνει στὴν ἀγκαλιά τῆς Μαρκέλλας, ἀφοῦ τῆς ἀποκαλύπτει τελείως τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς της καὶ τὴν ὁδηγεῖ πὼς θὰ βρῇ τὴν μητέρα της. Ἡ Μαρκέλλα πιά δὲν θέλει νὰ μείνῃ στὸ Ράισεν. Πούλᾳ δ, τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε καὶ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Γαλλία. Ἡ τραγικὴ ὥμος εἰρωνεία τῆς μοίρας της, θέλησε ὥστε τὴν ἴδια μέρα ποὺ θάφευγε νὰ κηρυχθῇ ὁ πόλεμος τοῦ 1870 μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας.

— 18. (Ἡ συνέχεια)

Τὸ βράδυ τῆς τελευταίας μέρας ποὺ πέρασε στὸ Ράισεν, ἔβρεχε. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινὸς καὶ γεμάτος σύννεφα. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ψιλλή, μονότονη, ἐκνευριστικὴ. Ἡ Μαρκέλλα, μέσα στὴν καλύβια, τακτοποιοῦσε τὰ τελευταῖα της πράγματα. «Ὡς τὴν στιγμή αὐτὴ τὸ χωριὸ εἶχε μείνει σιωπηλὸ. Σὲ λίγες ὥρες, ὅλα θὰ βυθίζονταν στὸν ὕπνο ὅπως πάντα ἤρεμα καὶ εἰρηνικά, ὅταν ἔξαφνα ἡ Μαρκέλλα ἄκουσε στὸ δρόμο φωνές, θόρυβο, ἀνθρώπους ποὺ ἔτρεχαν.

Ἀνοιξε τὴν πόρτα της καὶ προσπάθησε ν' ἀκούσῃ.

Μιά λέξη, μιὰ λέξη μόνο, ἐπαναλαμβάνόμενῃ ἀδιάκοπα, μεταδιδόταν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα:

— Πόλεμος! Πόλεμος!

Στὴν ἀρχὴ ἡ Μαρκέλλα δὲν κατάλαβε. Προχώρησε σ' ἕναν δμίλο καὶ ζήτησε πληροφορίες. Τῆς ἀπήντησαν:

— Ἐκρηγνύει ὁ πόλεμος μετὰ τὴ Γαλλία!! Τότε μῆλκε πάλι τὸ σπῆτι της. Δὲν κατὰλαβαινε καλὰ - καλὰ τί συνέβαινε. Ἐνοιωθε μόνο κάποιο ρίγος φρίκης νὰ τὴν ἀναταράξῃ. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία λοιπὸν θὰ πολεμοῦσαν ἀναμεταξύ τους; Γιὰ ποῖο λόγο; Κι' αὐτὸ, συνέβαινε τὴν στιγμή ἀκριβῶς ποὺ ἐκείνη ἔφευγε γιὰ τὴ Γαλλία!!

Μερικοὶ γείτονες ἦρθαν σπῆτι της. Τὴν ἀγαποῦσαν τὴν χαριτωμένη αὐτὴ ξένη ἐξ αἰτίας τῆς Λίνας:

— Δὲν πρέπει νὰ φύγετε, δεσποινίς, ἔτσι ὅπως εἶναι τὰ πράγματα... Πρέπει νὰ μείνετε μαζί μας.

Μὰ ἐκείνη ἐπέμενε. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασή της: Θὰ πῆγαινε νὰ βρῇ τὴ μητέρα της.

Ἐνῶς δμίλος νέων περνοῦσε στὸν δρόμο. Ἦσαν ἤδη μεθυμένοι. Καὶ τραγουδοῦσαν πατριωτικὰ τραγούδια. Ὑστερα, φώναζαν:

— Θὰ πάμε στὸ Παρίσι! Στὸ Παρίσι! Κάτω ἡ Γαλλία!... Κάτω! Κάτω ἡ Γαλλία!

Ἡ Μαρκέλλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μισοῦσαν «τὸν τόπο ὅπου ὅλοι εἶναι γελαστοὶ καὶ καλοὶ, ὅπου ἡ δικαιοσύνη βασιλεύει παντοῦ»;

— Θὰ φύγω, εἶπε ἀποφασιστικά, καὶ μάλιστα αὐτὸ τὸ βράδυ, χωρὶς νὰ περιμένω καθόλου.

— Στὴν περίπτωση αὐτὴ, δεσποινίς, μπορεῖτε νὰ ἐπωφεληθῆτε μιᾶς εὐκαιρίας γιὰ νὰ πάτε ὡς τὸ Πόζεν. Ἐνῶς ἀμαξῆς ἦρθε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὴν Λίσσα καὶ πάει πρὸς τὴν πόλιν. Θὰ ξεκινήσῃ σὲ λίγο καὶ δὲν θὰ ἀρνήσῃ νὰ σᾶς πάρῃ μαζί του, ἀπαλλάσσοντάς σας ἔτσι ἀπὸ ἀρκετὴ κούραση.

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, δὲν διατάζω πιά, Φεύγω...

Ἦταν ἔτοιμη. Δὲν εἶχε πιά παρὰ νὰ δέσῃ σ' ἕνα μῦθο γὰ λίγα ροῦχα της.

Ἐνῶς τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, ὁ ἀμαξῆς μῆλκε μέσα. Χαιρέτησε μὲ ταπεινωσύν.

— Μοῦ εἶπαν περὶ τίνος πρόκειται, εἶπε. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς πάρω μαζί μου. Μονάχα, φεύγω σὲ πέντε λεπτά. Καὶ δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν νὰ περιμένω...

Ἡ Μαρκέλλα ἔκανε ἕνα κίνημα σὰν νᾶθελε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ δίστασε.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τῆς μιλοῦσε ἦταν ἀποκρουστικὸς μὲ μάτια κόκκινα κι' ἀλλοίθωρα, μὲ πρόσωπο σὰν κακούργου μὲ μύτη παραμορφωμένη, καὶ τὸ σαρδωνικὸ χαμόγελό του ἄφηνε νὰ φαίνονται δυὸ σειρὲς δοντιῶν σὰν τοῦ λύκου.

Ἦταν ὁμῶς γενναῖο κορίτσι. Καὶ τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Μπέκερ, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ζερβαί.

Τὸ ἀμάξι του ἦταν ἕνα ἀμάξι δυσκίνητο καὶ στενὸ, σκεπασμένο μ' ἕνα μουσαμῆ. Στὸ ἐμπρόσθιο μέρος, εἶχε ἕνα εἶδος πάγκου σκεπασμένου μὲ μιὰ προβιά. Ὁ πάγκος αὐτὸς χρησίμευε γιὰ κάθισμα στὸν ὀδηγὸ καθὼς καὶ γιὰ κανέναν ταξιδιώτη, ἂν ὑπῆρχε.

Ὁ Μπέκερ ἀνέβηκε στὴ θέση του καὶ πῆρε τοὺς χαλινούς. Ἡ Μαρκέλλα τοποθετήθηκε δίπλα του.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ εἶχαν μαζεῦτῃ γύρω της γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσουν. Πολλοὶ φαίνονταν λυπημένοι. Μερικά νέα κορίτσια ἔκλαιγαν:

— Μὴ μᾶς ξεχάσῃς! ψιθύριζαν ἀνάμεσα στὰ δάκρυά τους.

Καὶ ἡ Μαρκέλλα ἐνοιωθε τὴν καρδιά της βαρεῖα καὶ λυπημένη.

Ὁ Μπέκερ χτύπησε τ' ἄλογο μὲ τὸ μαστιγιό του. Τὸ ἀμάξι ξεκίνησε ἀμέσως, τρανταζόμενο κάθε τόσο ἀπὸ τοὺς λάκκους τοῦ δρόμου.

Ἡ βροχὴ δὲν ἔπαυε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ ἀδιάκοπα, λεπτὴ καὶ διαπεραστικὴ. Ἡ νύχτα ἦταν ὀλοσκοτεινὴ. Εἰδυχῶς δὲν φουσοῦσε.

Ὁ ἄγνωστος δὲν φαίνονταν καθόλου ὀμιλητικὸς. Δὲν εἶπε οὔτε μιὰ λέξη καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς πρώτης ὥρας τῆς διαδρομῆς.

Εἶχε ἀνάψει τὴν πίπα του, μιὰ μακρουλὴ πίπα ἀπὸ πορσελάνη. Κάπνιζε μὲ μεγάλες ρουφιζιές, χωρὶς νὰ μιλά.

Ἡ Μαρκέλλα προσπαθοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ χωρὶς νὰ τὴν δῇ. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε

κατεβάσει τὴν κουκούλα τοῦ ἀδιαβρόχου του. Καὶ ἀπὸ τὴν κουκούλα δὲν διακρινόταν τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καπνὸ ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πίπα.

Μπροστὰ στὴ σιωπὴ του αὐτὴ, ἡ Μαρκέλλα κατέληξε νὰ καθουσχάσῃ ἐντελῶς. Καὶ καθὼς ἦταν λυπημένη καὶ μελαγχολικὴ, δὲν ἐπεχείρησε οὔτε ἐκείνη νὰ τοῦ ἀνοίξῃ κουβέντα.

Δὲν διακρινόταν τίποτα γύρω τους, τόσο σκοτεινὰ ἦταν τὸ ἀμάξι δὲν εἶχε φανάρια. Ὁ ἀμαξῆς γνώριζε καλὰ τὸν δρόμο.

Μολαταῦτα ὁ δρόμος ἦταν πολὺ ἀνώμαλος, γεμάτος πέτρες καὶ λάκκους. Σὲ κάθε λεπτό τὸ ἀμάξι ἔκλεινε πότε ἐδῶ πότε ἐκεῖ καὶ κινδύνευε νὰ ἀναποδογυρίσῃ. Ἡ Μαρκέλλα μὲ μιὰ ἐνστικτικὴ κίνησιν κρατιόταν ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός. Ὑστερα τὸ ἀμάξι ξανάπαιρνε τὴν ἰσορροπία του.

Γύρω τους, τὸ σκοτάδι καὶ τίποτ' ἄλλο. Τὰ γειτονικά βουνὰ δὲν διακρίνονταν. Ἐξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν μέσα στὸ σκοτάδι, ἕνα σκοτάδι πυκνὸ, ἀδιαπέραστο σὰν ἕνα τείχος.

Ἐξαφνα ὁ ἄνδρας γύρισε πρὸς τὸ μέρος της:

— Μήπως θέλετε νὰ κοιμηθῆτε; Στὸ βάθος τοῦ ἀμαξιοῦ ἔχω μερικοὺς σάκκους...

Τὸν εὐχαρίστησε καὶ ἀρνήθηκε. Μὰ κοιμηθῆ κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο; Ὁχι, προτιμοῦσε νὰ μείνῃ ξυπνητὴ. Τὸ τρομερὸ σκότος γύρω της κατέληξε νὰ βαρύνῃ τὴν καρδιά της μ' ἕνα ἀκαθόριστο προαίσθημα...

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ

Δὲν εἶχε περάσει μιῇ ὥρα ποὺ τὸ ἀμάξι τοῦ Μπέκερ εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ χωριό, ὅταν ἕνα ἄλλο ἀμάξι ἦρθε στὸ χωριὸ καὶ στάθηκε στὰ πρῶτα σπῆτια. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ ὠδηγοῦσε ἐντελῶς μόνος κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χωριό. Σὲ λίγο ρωτοῦσε τοὺς χωρικοὺς σὲ γερμανικὴ γλῶσσα:

— Ποῦ εἶναι τὸ σπῆτι τῆς Λίνας Κίφφερ;

— Τὸ σπῆτι της εἶναι κλειστό.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἡ Λίνα Κίφφερ πέθανε.

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ πέθανε;

— Ὁχι, τρεῖς μέρες μόνο.

Ὁ ταξιδιώτης δὲν κατάρθωσε νὰ συγκαταστήσῃ μιὰ ἀπότομη κίνησιν. Φαίνεται πολὺ συγκινημένος, πολὺ ἀνήσυχος, ὅταν ρωτᾷ:

— Ἡ Λίνα Κίφφερ δὲν ζοῦσε μ' ἕνα νέο κορίτσι;

— Πράγματι, τοῦ ἀπαντοῦν.

— Ποῦ θὰ τὸ βρῶ τὸ κορίτσι αὐτό;

— Εἴφυγε.

— Εἴφυγε! Καὶ ποῦ πῆγε; ρωτᾷ ὁ ἄγνωστος μὲ ἀγωνία.

— Κανείς δὲν ξέρει. Ἡ κοπέλλα δὲν ἦταν ἀπὸ τὸν τόπο μας. Ἦταν χαλιδία. Τὰ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΩ!

ρα γυρίζει στὴ Γαλλία.

— Μόνη;

— Μόνη βέβαια. Ποιὸς θέλατε νὰ τὴν συνοδεύσῃ;

Ὁ ταξιδιώτης κυττάζει σκεπτικὸς τὸ ἄλογό του ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βγάζει ἀφροὺς ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἦρθε ἀπὸ τὸ Πόζεν μὲ καλπασμὸ χωρὶς κανένα σταθμό. Ὁ ταξιδιώτης αὐτὸς εἶναι ὁ κόμης Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί.

Ρωτᾷ ἀκόμη νὰ μάθῃ καὶ παίρνει ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ ἀφοροῦν τὴν Μαρκέλλα.

Ὁμῶς ὁ Ζερβαί καλὰ εἶχε προβλέψει βλέποντας τὸν κόμητα νὰ φεύγῃ: «Θὰ φθάσῃ πολὺ ἄργα».

Ὁ Γκοντεφρουά δὲν ἔχει χάσει κάθε ἐλπίδα. Ξέρει ὅτι ἡ Μαρκέλλα διευθύνεται στὸ Πόζεν. Θὰ τὴν παρακολουθήσῃ ἀμέσως. Θὰ σκάσῃ τὸ ἄλογό του ἐν ἀνάγκῃ, μὰ θὰ προφθάσῃ τὸ νέο κορίτσι.

Καὶ ξεκινᾷ. Εἶναι ζήτημα ἂν ἔχασε στὸ Ράισεν περισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Μὰ ὁ Μπέκερ ἔχει προηγηθῇ ἤδη μιὰ ὥρα πρὶν ἀπ' αὐτόν.

Θὰ μπορέσῃ ἄραγε ὁ Γκοντεφρουά νὰ κερδίσῃ τὴν ὥρα αὐτὴ μ' ἕνα ἄλογο τόσο ἐξαντλημένο; Ὁ δρόμος εἶναι σχεδὸν ἔρημος. Κανένα χωριὸ δὲν φαίνεται. Ἐλάχιστες ἀγροκατοικίες μόνο. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ ἐλάχιστες ἐλπίδες νὰ βρῇ κανένα ἄλογο ν' αγοράσῃ. Δὲν διστάζει πιά. Κάθε δισταγμὸς θὰ τὸν καθυστεροῦσε ἀκόμα περισσότερο καὶ θὰ ἐλάττωνε τὶς ἐλπίδες ἐπιτυχίας του. Φεύγει.

Τὸ ἀμάξι του εἶναι ἀνοιχτό. Ἡ βροχὴ τὸν δέρνει ἀλύπητα. Εἶναι μουσκεμένος ὡς τὸ κόκκαλο. Δὲν δίνει καμμιὰ σημασία. Τὰ φανάρια τοῦ ἀμαξιοῦ του φωτίζουν σὲ ἀπόσταση δυὸ - τριῶν μέτρων τὴν ὑγρὴ γῆ, τὸν δρόμο ποὺ εἶναι γεμάτος λάκκους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν μεταβληθῇ σὲ λιμνοῦλες. Τὰ πόδια τοῦ ἀλόγου παπλακίζουν κάθε τόσο μέσα στὰ νερά. Ἐνῶς ἀπὸ τὰ φανάρια σβύνει στὸ τέλος.

Μὰ ἐκεῖνος προχωρεῖ, προχωρεῖ πάντα, καλπάζοντας. Δὲν αἰσθάνεται τὸν παρμικρὸ φόβο.

Προτοῦ ἐξημέρωσιν, ἂν δὲν τοῦ συμβῇ κανένα ἀτύχημα, θὰ προφθάσῃ τὴν Μαρκέλλα. Ὁ δρόμος εἶναι ἀνώμαλος μὲ ἀπότομα ἀνεβοκατεβάσματα. Δὲν φαίνεται καὶ δὲν μαντεύεται τίποτα.

Κάποτε ὁ Γκοντεφρουά σταματᾷ. Τεντᾷ τ' αὐτιά του καὶ προσπαθεῖ ν' ἀκούσῃ. Καὶ τοῦ φαίνεται κάθε τόσο ὅτι διακρίνει νᾶρχεται ἀπὸ ἀρκετὰ μακριὰ ὁ ἦχος ἐνὸς ἀμαξιοῦ, τὸ τριέλιμο τῆς ρόδας, ὁ καλπασμὸς ἐνὸς ἀλόγου μέσα στὶς λάσπες.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ ἀδιάκοπα. Καὶ τὰ σκοτάδια ἐξακολουθοῦν νᾶναι ὀλοένα πρὸς ἀδιαπέραστα. Τὸ ἄλογο δὲν καλπάζει πιά. Σὲ ἀπόσταση ἐλάχιστων μέτρων ἀκούεται ὁ παφλασμὸς

ποὺ κάνει ὁ ποταμὸς Βάρτ ποὺ χύνεται μὲ ὀρμὴ στὸν Ὀντερ.

Ἡ βροχὴ παύει ἐπὶ τέλους. Ὁ Γκοντεφρουά ἀφουγκράζεται προσεκτικὰ. Τώρα εἶναι βέβαιος ὅτι κάποιο ἀμάξι προηγείται ἀπ' αὐτόν. Ἀκούσε καθαρὰ τὸν κρότο ποὺ κάνουν οἱ ρόδες...

— Εἶναι ἡ Μαρκέλλα! σκέπτεται. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι ἡ Μαρκέλλα!

Σταματᾷ τὸ ἄλογό του καὶ φωνάζει μὲ ὀση δύναμη. ἔχει, στὴν ἀρχὴ γερμανικά κι' ὕστερα πολωνικά:

— Σταθῆτε! Σταθῆτε!

Φαίνεται ὅτι δὲν τὸν ἀκούσαν. Τὸ μυστηριώδες ἀμάξι συνεχίζει τὸν δρόμο του.

Ὁ Γκοντεφρουά ἀφήνει πάλι τὴν ἴδια στεντόρεια φωνή. Τὸ ἀμάξι σταματᾷ.

— Ἀκούσαν τὴ φωνή μου! ψιθυρίζει ὁ κόμης.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή σχεδὸν—πράγμα παράξενο!—τὸ ἀμάξι ξεκινᾷ καὶ ὁ Γκον-

ἀπὸ τ' ἀμάξι καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ χωριό.

τεφρουά ἀκούει καθαρὰ ὅτι τὸ ἄλογο συνεχίζει τὸν δρόμο του μ' ἕνα τρελλὸ καλπασμὸ.

— Φεύγει... Τὸ σκάνει μᾶλλον... Γιατὶ ἄραγε; Τί μπορεῖ νὰ φοβᾶται;

Τότε κάποιο ἐνστικτὸ τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι ἡ Μαρκέλλα διατρέχει ἴσως κάποιο κίνδυνον... Τί κίνδυνον ἄραγε; Δὲν ξέρει... τὸν διαισθάνεται ὁμῶς. Μαστιγώνει τὸ ἄλογό του κι' ἀρχίζει ἕνα μανιασμένο κυνήγι στὴν ἡρεμία τῆς στέπας...

Ἐνα χλωμὸ φεγγάρι ἔχει παραμερίσει τὰ σύννεφα καὶ ρίχνει γύρω κάποιο θολὸ φῶς. Τίποτα δὲν φαίνονταν στὴν ἀπέραντη στέπα. Ἐξαφνα ἕνα ἀπροσδόκητο θέαμα: Στὴν ἀπέναντι ὄχθη τοῦ Βάρτ, διακρίνεται μιὰ ὀλόκληρη πόλις σκοτεινῶν κτιρίων. Καὶ ἀνάμεσα τοὺς φούντωναν κάθε τόσο πελώριες φλόγες.

Ἄπειρες ἐστῖες πυρκαϊῶν, μπροστὰ στὶς ὁποῖες πηγαινοέρχονταν ἀδιάκοπα ἕνα σωρὸ ἀνθρώπων: ἦταν τὰ μεταλλουργικά καταστήματα τοῦ Τράϊμπνιτς.

Κι' ἀπὸ κεῖ ἔξαφνα ἀνέβηκε ὡς τὸν Γκοντεφρουά μιὰ στεντόρεια κραυγὴ, καμωμένη ἀπὸ χίλιες φωνές ποὺ οὐρλιάζαν ὅλες μαζί:

— Πόλεμος! Πόλεμος! Κάτω ἡ Γαλλία!

Ὁ Γκοντεφρουά ἀνατρίχιασε. Εἶχε μάθει τὴν θλιβερὴ εἰδηση καθὼς περνοῦσε ἀπὸ τὸ Πόζεν: ὁ πόλεμος!

Ὁ δρόμος ἔστριβε ἀπότομα. Οἱ φωνές ἔσβυσαν. Ἡ διαβολικὴ ὀπτασία ἐξήφανθη...

— ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ!

Ὁ κρότος ποὺ εἶχε ἀκούσει πρὸ ὀλίγου ὁ Γκοντεφρουά, ἦταν πραγματικὰ τοῦ ἀμαξιοῦ τοῦ Μπέκερ.

Καὶ κάτω ἀπ' τὴ βροχὴ, μέσα στὴν ἐρημιά καὶ τὸ σκοτάδι, εἶχε διαδραματισθῇ πρὸ ὀλίγου μιὰ φριχτὴ, μιὰ ἀπαίσιος τραγωδία.

Ἡ παραῤῃ καὶ ἐπιμονὴ σιωπῆ τοῦ ἀνδρός κατέληξε νὰ ἀνησυχῇ λίγο τὸ νέο κορίτσι. Θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι ὁ Μπέκερ ἦταν κοφάλαλος.

Σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἀπέτεινε, ἐκεῖνος δὲν ἀπάντησε τίποτα. Στὸ τέλος, κι' ἐκείνη τὸν ἄφησε ἴσχυο καὶ βυθίστηκε στὶς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Ὑστερὰ καὶ στὶς ἐλπίδες τοῦ μέλλοντος. Ὑστερὰ ἀπὸ δυὸ - τρεῖς ὥρες ταξιδιοῦ, μέσα στὴ νύχτα ἐκείνη τῆς κολάσεως, τῆς φάτης ὅτι ὁ ἄνδρας, ἄργα - ἄργα, καὶ μὲ προφύλαξη ἔστρεψε πρὸς τὸ μέρος τῆς τὰ μικρὰ κόκκινα μάτια του. Τὸ βλέμμα τῆς, συνηθισμένο στὸ σκοτάδι, διέκρινε ἀμυδρὰ τὴν τερατώδη μορφή του, ὅμοια μὲ τὶς ἐφιαλτικὲς ἐμφανίσεις ποὺ βλέπει κανεὶς στὸν ὕπνο του κάποτε.

Τώρα ποὺ βρισκόταν μακριὰ ἀπὸ κάθε χωριό, μακριὰ ἀπὸ σπῆτι, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συνεχόταν, καὶ τὴν παρατηροῦσε.

Γιατί; Στὸ δισβολικὸ πρόσωπο φάνηκε ἕνα χαμόγελο. Καὶ τὸν εἶδε, κι' ὡς ἦταν νύχτα, ποὺ γελοῦσε, δείχνοντας τὰ δόντια του ποὺ ἐμοιάζαν μὲ τοῦ λύκου. Καὶ τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἦταν φριχτό...

Ἡ Μαρκέλλα ἀνατρίχιασε. Θέλησε νὰ μιλήσῃ μὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ λέξη. Τὸ στόμα της ἔμενε κλειστό. Τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν παγωμένα. Ὑστερα, σκέ-

φθηκε ότι όλα αυτά δεν ήταν αλλο από τρελλές παρανοήσεις. Άνισήκως τους έμους και προσπάθησε να δώσει θάρρος στον εαυτό της.

Ο άνδρας δεν την κύτταζε πιά. Τό άμαζί γλυστρούσε μέσα στη νύχτα. Έφθασαν στις απότομες πλαγιές ανάμεσα στις όποιες κυλούσε ο Βάρτ.

Ο Μπέκερ κράτησε λίγο τους χαλινούς και τους κρέμασε δίπλα του: τὸ αλλογο προχωρούσε τώρα σιγά-σιγά. Ήταν ή στιγμή που ή βροχή είχε παύσει και τὸ φεγγάρι φώτιζε μ' ένα χλωμό φῶς τὸ έρημο τοπίο.

Ο Μπέκερ έβγαλε την πίπα του, την καθάρισε και την κρέμασε στη ζώνη του. Ύστερα έσκυψε πρὸς τὰ έξω σαν να έπιθεωρούσε τὰ περιχώρα.

Η Μαρκέλλα ένοιωσε πάλι έναν ένστικτο φόβο να την πλημμυρίσει. Ο άνδρας ήθελε να βεβαιωθεί, ασφαλῶς, για την απόλυτη, την ολοκληρωτική μοναξιά.

Για μιά στιγμή της φάνηκε ότι ένα πράγμα γλυστρούσε στην πλάτη της κι' ανέβαινε πρὸς τοὺς δώμους, ένα πράγμα που στάθηκε ένα δευτερόλεπτο στο λαιμό. Ένοιωσε τὸ αίμα να παγώνει στις φλέβες της. Στράφηκε. Ο Μπέκερ φαινόταν να μην είχε κινηθί καθόλου. Τὸ πρόσωπό του εξακολουθούσε να μένι άβέατο κάτω από την σκιά της κουκούλας.

Ή Μαρκέλλα σηκώθηκε: —Θέλω να κατεβῶ! είπε.

Ο Μπέκερ φάνηκε ότι δεν είχε ακούσει. Έκενη επανέλαβε, κοιτώντας τὸν άνθρωπο με τὸ μικρὸ της χέρι που έτρεμε: —Θέλω να κατεβῶ!... Θέλω να συνεχίσω τὸ δρόμο μου πεζή..

Ο Μπέκερ στράφηκε πρὸς τὸ μέρος της. Ἀργά μὰ ασφαλῶς, σὰ να ήταν καμιά μηχανή, πέντε ροζιασμένα δάχτυλα αίχμαλώτισαν τὰ χέρια της Μαρκέλλας. Και τὸ άλλο χέρι ανέβηκε, ανέβηκε άργά, κι' έφθασε στο λαιμό: —Εκείνη άφησε μιά άπελπισμένη κρουγή:

—Βοήθεια! βοήθεια! Μὲ σκοτώνουν! Μὰ ή φωνή πνίγηκε στον λάρυγγά της.

Ο Μπέκερ την είχε ανατρέψει-στο βάθος του άμαξιοῦ. Τὰ σιδερένια του δάχτυλα έσφιγγαν τὸν λευκό και τρυφερό λαιμό της..

Και όταν είδε ότι εκείνη δεν κουνιόταν πιά, την άφησε, ξαναπήρε τη θέση του και τοὺς χαλινούς του αλόγου και καθῶς έφθασαν στην κορυφή της πλαγιάς ξεκίνησε με καλπασμό.

Την στιγμή αὐτή ακριβῶς ὁ Γκοντεφροά, άκούοντας τὸν κρότο του άμαξιοῦ είχε φωνάξει:

—Σταθῆτε! Σταθῆτε! Ο Μπέκερ ανατινάχθηκε απότομα. Κατάλαβε ότι σ' εκείνον άποτείνόταν οί φωνές.

Όποτε λοιπόν τὸν παρακολουθοῦσε κάποιος; Από τὸ Ράτσηεν ίσως; Μήπως από την στιγμή που ξεκίνησε;

Για ποιὸ λόγο άραγε; Και ποίος τὸν παρακολουθοῦσε; Μήπως ύποπιαζόταν κανείς τὸ έγκλημά του;

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΟΠΩΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Πριν πενήντα χρόνια, στο κράτος Μπαρότα, στις Ίνδιες, ξέσπανε ένα κίνημα και οί θρεττανικές αρχές, για να τὸ καταστείλουν και να εισηνεύση ὁ τόπος αναγκάσθηκαν να έμβρονίσουν τὸν Μαχαράγια Ράο Γκαεβκά, που ήταν ὅπως εξακριβώθηκε, ή ψυχή του κινήματος.

Όταν ὅμως ανέκαλύφθηκε και τιμωρήθηκε ὁ προδότης, προέκυψε ένα σοβαρότατο ζήτημα: ποιὸν θάβωζαν στην θέση του; Τὸ πράγμα ήταν στ' αλήθεια πολὺ δύσκολο, γιατί έπρεπε να βρεθῇ ένας καθαρόαιμος βασιλικὸς πρίγκιψ, Ίνδος φυσικά.

Κάποιος πρότεινε ένα μέλος της οικογενείας τὼν Γκαεβκά, που ήταν ή ίδια που είχε ιδρύσει τὸ κράτος της Μπαρότα, πρὸ 200 ετών. Που να βρεθῇ ὅμως ένας Γκαεβκά; Ο μαχαράγιας που είχε έμβρονισθῇ, είχε φροντίσει να θέση ἐκποδὸν κάθε αντί-πολο και πιθανὸ διάδοχό του.

Μιά ὥραία πρῶτα, ένας καλλιεργητής, που τὸν λέγανε Κάσι Μπάο, εργαζότανε στο χωράφι του. Δεν ήταν πλούσιος, άπανάτις, δεν ήθελε πῶς θὰ πλήρωνε τοὺς φόρους του. Έκεί λοιπόν, που συλλογιζόταν πῶς θὰ τᾶβγαζε πέρα, παρουσιάζονταν μπροστά του οί άνθρωποι της κυβερνήσεως. Ο φτωγὸς άνθρωπος τρώμαξε μόλις τοὺς εἶδε. Σίγουρα ερχόνταν να τὸν κάνουν κιόλας κατά-σχεση!

Οί άπεσταλμένοι ὅμως τὼν άρχῶν τὸν ρώτησαν:

—Κάσι Μπάο, πές μας γρήγορα που είναι ὁ γυιὸς σου;

—Είναι στο σπίτι κυρίε μου, άπήτησε ὁ χωρικός τρέμοντας... ἐνῶ χίλιες δυὸ ύποψίες του τρυπούσαν τὸ μυαλό.

Τὰ παρακάτω έγιναν ὅπως στὰ παραμύθια:

Ο Κάσι-Μπάο μάθαινε σὲ λίγο ότι ή αν γνήσιος απόγονος τὼν Γκαεβκά και ότι ὁ γυιὸς του έκαλεῖτο να βασιλεύῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα του Σαγιαζί-Μπάο-Γκαεβκά, άρχων του Μπαρότα.

Του εὐτυχῶς αὐτοῦ βασιλιά ἔχει εορτασθῇ αὐτὸς τις μέρες με έξαιρετική λαμπρότητα ή πεντημενητηρίδα από της αναρρίσεως του στὸν Αίνο της Μπαρότα.

Ἐπιστημονικά περίεργα

ΠΡΙΝ...ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΧΡΟΝΙΑ!

Μιά επιστημονική άποστολή, ἐνῶ έκαμνε παλαιοντολογικές και ανθρωπολογικές έρευνες στο Μπῆρ Κρήκ Φίλντς, κοντά στην πόλη Μπίλλινγκς της Πολιτείας Μοντάνα, στην Αμερική, ανέκαλύψε ανθρώπινα κόκκαλα, που την ὡδήγησαν στην έντυπωτικώτατη άνακάλυψη ότι υπήρχαν στὸν Νέο Κόσμο άνθρωποι, πολὺ προτοῦ εμφανισθοῦν οί σημερινοί, ὅπως τοὺς ξέρει ή επιστήμη.

Υπολογίζεται ότι οί άνθρωποι αὐτοί έζησαν ένα εκατομμύριο χρόνια πριν από την εποχή μας.

Μαζὶ με τ' ανθρώπινα σὸνὰ ὑπολείμματα, βρέθηκαν και παλαιότατα κόκκαλα χελώνας και χονδρά λεία ψαριῶν.

Η άνακάλυψη αὐτή επιβεβαίωσε ταυτοχρόνως και την θεωρία, ότι ή γῆ ήταν στην άρχή σκεπασμένη κατά τὸ πλείστον ἀπὸ την θάλασσα.

□ □

ΕΕ ΜΕΡΟΝΥΧΤΑ Α-Υ-ΠΝΟΣ

Ο ὕπνος είναι απαραίτητος σὲ κάθε ζῶντα ὄργανισμὸ.

Υπάρχουν ἐν τούτοις και μερικοί, που μποροῦν να άνθῆξουν στὸν ὕπνο ἐπὶ πολλές μέρες. Γενικῶς είναι ἐπικίνδυνο να ξεπερνά κανείς τις 48 ὥρες, της ἀπολύτου άπνείας.

Αναφέρεται ὅμως ή περίπτωση ἑνὸς αμερικανοῦ που είχε στοιχηματίσει να μένι ἔξ μέρες —και φυσικά και ἔξ νύχτες... αὔπνος. Και έμεινε. Τώρα, ὁ τρομερὸς αὐτὸς αμερικανὸς πεισμάτσης, είναι τὸ ἀντικείμενον επιστημονικής μελέτης.

□ □

ΜΙΑ ΥΑΙΝΑ ΠΟΥ...

ΑΥΤΟΦΥΛΑΚΙΣΤΗΚΕ

Τελευταία, πέθανε στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας της Βάσινγκτον—τημέτα ζωανών ζῶων,—μία υαίνα την ὁποία είχαν εκεί από δωδεκαετίας.

Τὸ ζῶο αὐτὸ είχε κλεισθῇ καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα μέσα στην φωλιά του και δεν έννοῦσε να τὸ κουνήσῃ απ' εκεί. Οί φύλακες που ἐπεχειρήσαν να την κάνουν να βγῇ, κινδύνεψαν να κατασπαράχθουν. Τὸ θηρίο δεν έβγαине με κανέναν τρόπο από την φωλιά του.

Οί σοφοί κινητοποιήθηκαν άμέσως για να μελετήσουν την έξαιρετική αὐτή περίπτωση και να εξηγήσουν τὸ φαινόμενο. Στην αρχή υπέθεσαν ότι τὸ θηρίο είχε πάθει από παράλυση και δεν μπορούσε να κινηθῇ. Έν τούτοις ή ὑπόδοχή που έκαμνε στοὺς φύλακας τους, ὅσες φορές θέλησαν να τὸ πλησιάσουν έπειθε ότι δεν ήταν διόλου παρά-λυτο!

Κατόπι, είπαν ότι σύντομα θὰ πέθαινε, ἐν τούτοις ή υαίνα έζησε δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια άποτραβηγμένη στην τρύπα της.

Τί να της συνέβαινε τώρα; Να την πείραζε μήπως τὸ φῶς της ἡμέρας στὰ μάτια. Μὰ τότε γιατί δεν έβγαине την νύχτα; Γιατί δεν υπάκουε στο άτταβιστικὸ ένστικτο που κάμνει τις υαίνας να προτιμῶν να τρυγνρίζουν στο σκοτάδι;

Οί σοφοί άκόμη προσπαθοῦν να λύσουν τὸ αίνιγμα.

ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καμίλλη ντὺ Γκάστ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΑΘΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υράψαμε στο περασμένο φύλλο μας για την περίφημη Ίδα-Σαιντ-Έλμ, την γυναίκα που κατέπληξε την εποχή της ἐπὶ Μ. Ναπολέοντος.

Σήμερα θὰ σὰς μιλήσουμε για μιά άκόμη διάσημη γυναίκα, πὸ μοντέρνα αὐτή, άφοῦ είναι σύγχρονός μας.

Πρόκειται για την Καμίλλη ντὺ Γκάστ, πρόεδρο σήμερα της Εταιρίας Προστασίας τὼν Ζῶων.

□ □

Σημειώνουμε εὐθὺς ἐξ αρχῆς ότι δεν πρόκειται για καμμία ἐκκεντρική και άσχημοῦρα, γεροντοκόρη, αλλά για μιά ὁραιότατη και πλούσια κυρία, που διατηρεῖται ακόμα και σήμερα ανθηρότατη και γοητευτική.

Τι ήταν λοιπόν αὐτή ή κ. ντὺ Γκάστ; Μιά μεγάλη φιλάθλος, ή πρώτη σπορτογούμαν του κόσμου, και μιά μεγάλη φιλόανθρωπος.

Η δράση της άρχίζει από τὸ 1895.

Μιά μέρα στις 16 Ιουνίου τοῦ έτους αὐτοῦ ή παριναή, κατὰπληκτοι μάθαιναν, ότι μιά γυναίκα έπεσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ! Ήταν άπλοῦστατα ή κ. ντὺ Γκάστ ή ὁποία είχε κατεβῇ με αλεξιπτωτο από ὕψος τεσσάρων χιλιάδων μέτρων. Νὰ έννοούμεθα ὅμως όταν λέμε αλεξιπτωτο. Πρόκειται για ένα αλεξιπτωτο της εποχής ἐκείνης, δηλ. ένα αερόστατο ειδικῆς κατασκευῆς με τὸ ὁποῖο γυμνάζονταν τότε σὲ απότομες προσγειώσεις οί πρωτοί αεροπόροι.

Η μακία της ὅμως στὰ σπὸρ δεν περιωρίσθηκε μόνο στην αεροπορία.

Ήταν ή εποχή που μόλις είχε έμφανισθῇ τὸ αὐτοκίνητο. Η κ. ντὺ Γκάστ έσπευσε να παραγγειλῇ ένα, δυνάμεις ἐξή μονάχα ίππων.

Μόνη τότε ή τολμηρή φιλάθλος έπιχειρεῖ την διαδρομή Παρίσι—Κωτερέ—Νίκαια. Κατόπιν παίρνει μέρος στις πρώτες κοῦρσες αὐτοκινήτων που έγιναν τότε. Αὐτὰ στὸ 1901. Πῶς ήταν τότε ή μακία με τὸ αὐτοκίνητο μπορεῖτε να κρίνετε από τὸν αριθμὸ τὼν αὐτοκινήτιστῶν που πήραν μέρος στις κοῦρσες: ήταν 350. Ἀλλὰ και ή διαδρομή ὕψηξε γενναία: Παρίσι—Βερολίνο! Μόνο 40 έφθασαν στο τέρμα και από τοὺς πρώτους ή κ. ντὺ Γκάστ.

Κατόπιν πήρε μέρος στην κούρσα Παρίσι—Μαδρίτη (1903), μιά κούρσα που είχε και τὰ θύματα της. Η κ. ντὺ Γκάστ ὡδηγοῦσε τότε μιά Νήτριχ, βάρους 8-10 1000 κιλῶν που έκαμνε ὅμως τὰ 100 της την ὥρα. Καθ' ὅστανε πάλι από τοὺς πρώτους ή κ. ντὺ Γκάστ αν δεν ήταν και φιλόανθρωπος; Σταματοῦσε κάθε τόσο στο δρόμο για να περιποιηθῇ τὸς τραυματίας της «έξωφρενικής κούρσας», ὅπως την είχε ονομάσει ὁ Κλεμανσώ, λόγω του ανωμάλου της διαδρομῆς.

Ιδιαιτέρως είχε περιποιηθῇ τότε έναν Αγγλο αὐτοκινήτιστή, πράγμα που έκανε τὸν άγγλικὸ τύπο να μιλήσῃ πολὺ

γι' αὐτήν και να την ονομάσῃ την «μεγαλύτερη σπορτογούμαν του κόσμου».

□ □

Μετά τὸ αὐτοκίνητο ήρθε ή σειρά της θάλασσας για να διακριθῇ ή άκούραστη φιλάθλος.

Κατασκευάζει μιά ὥραία άτμάκατο, την «Μαρσουέν». Ἀλλά αὐτή δεν ήταν τόσο γρήγορη γι' αὐτὸ κατασκευάζει μιάν άλλη, την «Τουρκουάζ», για να καταλήξῃ σὲ μιά τρίτη, ακόμα ταχύτερη άτμάκατο στην ὁποία έδωσε τὸνῶμά της: «Καμίλλη».

Παίρνει μέρος με την τελευταία αὐτή

Η Κα ντὺ Γκάστ, ὡς ὁδολογή στο παράθυρο ἑνὸς σεραγιοῦ τοῦ Μαρόκου κατά την ἐκεί μεταβασή της.

στις κοῦρσες για τὸ Κύπελλο της Μεσογείου: Ἀλγέρι—Μαρόν.

Σ' αὐτή την κούρσα ή κ. ντὺ Γκάστ παρ' ὀλίγον να πνιγῇ. Στην αρχή ὁ καιρὸς ήταν καλὸς κατόπιν ὅμως άρχισε μιά φουσκοθαλασσιά πολὺ δυσάρεστη για τοὺς θαλασσοδρόμους. Η κ. ντὺ Γκάστ ήρωϊκή πάντοτε, επανειλημμένως άρνήθηκε την βοήθεια του γαλλικοῦ πολεμικοῦ «Κλεμπερ» που συνώδεε τις άτμάκά-τους. Και τότε μονάχα δέχτηκε να την βοηθήσουν όταν ένα δυνατό κύμα την έπριξε στην θάλασσα.

Όταν άργότερα, την ρωτοῦσαν τις έντυπώσεις της ἐδήλωσε άπλοῦστατα: «Μὰ οὐτὲ για μιά στιγμή μη δὲν φαντάστηκα ότι διέτρεχα κίνδυνο θανάτου. Είχα μονάχα την

έντύπωσή ότι τὰ πράγματα, μπερδεύόνταν κάπως...».

Δεν είχε κλείσει ακόμα τὸ 1905, που την βλέπαμε... εξερευνητρια στο Μαρόκο. Πήγε εκεί με δικά της έξοδα και σὲ μιά εποχή που ήταν ἐπικίνδυνο και μόνο τὸ να πατήσῃ κανείς τὸ πόδι του στο μέρος ἐκείνο.

Η κ. ντὺ Γκάστ διέτρεξε χίλιους δυὸ κινδύνους με τοὺς Μαροκινὸς ληστές και τοὺς ημιαγρίους άνυποτάκτους που έκαναν κάθε τόσο ἐπιδρομές. Μόνο στο Ἀγαδίρ της ἐπετέθησαν τρεῖς φορές συμμορίες τοῦ «Ελ-Χίμα και αν γλύτωσε τὸ χρωστὰ μόνο στην έξαιρετική της τύ-χη.

Οί επιστημονικές της εργασίες στο Μαρόκο ὕπηρεσαν εξαιρετικοῦ ένδιαφέροντος. Και δεν ὕπηρεαν μόνον επιστημονικά τὰ καλὰ άποτελέσματα της άποστολῆς της αλλά και πολιτικά. Κατάρθωσε με την διπλωματικότητά της να πείσῃ πολλοὺς φυλάρχους να συνεργασθοῦν με την Γαλλία εἰς βάρος της Ισπανικῆς ἐπι-ροῆς.

Επιστρέφοντας στην Εὐρώπη κάνει τὸ 1912 σπουδαιότατες ανακοινώσεις ἐπὶ της γεωγραφίας, της παλαιοντολογίας, της ανθρωπολογίας κ.τ.λ. τοῦ Μαρόκου.

Υπῆρξε ή πρώτη από ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους που εἰσεχώρησαν στο Γκελλούλ, και ανέκαλυψε την συγκοινωνιακή γραμμή Μογαδόρ—Ἀγαδίρ.

Ερχεται ὅμως ὁ Παγκόσμιος πόλεμος.

Η κ. ντὺ Γκάστ δεν θὰ είναι πιά ή μεγάλη φιλάθλος και εξερευνητρια, μὰ ή μεγάλη ήρεια της φιλοανθρωπίας. Ἀπ' ἐδῶ και πέρα άρχίζει ή δράση της, αληθινῇ κοινωνικῇ ιεραποστολή. Ανοίγει α-ίσιακτα τὸ βαλάντιό της και προσφέρει κάθε φορά που θὰ της ζητήσουν.

Αρχίζει τὸ 1914 με την ίδρυση, στο Καπβέρν, νοσοκομείου 350 κλινῶν, έντελῶς δι' έξόδων της.

Κατόπιν σκέπτεται τις οικογένειες που τις έχει διασκορπίσει ή φοβερή θεσηνία και συστήνει την εταιρία «Επαιδρῶση της Ἑστίας». Τέλος, τὸ 1929 καλεῖται από την μεγάλη ὁργάνωση «Εταιρία Προστασίας τὼν Ζῶων», που ίδρυσε ὁ στρατηγὸς κόμης ντὲ Γκραμόν, να αναλάβῃ την προεδρεία της.

Και τώρα, τὸ μέγαρό της έχει γίνει τὸ κέντρο της αγάπης πρὸς τὰ ζῶα, ένα εἰδος στρατηγείου ἀπ' ὅπου καταβύνεται ὁ άγων για την προστασία τὼν τετραπόδων.

Εργάζεται νυχθημερόν, έχει στην διάθεσή της γραμματεῖς και στενογράφους που την βοηθοῦν στο τεράστιο έργο που έχει αναλάβῃ ή ακατάβλητη αὐτή γυναίκα, τώρα σὲς δυσμὰς τοῦ βίου της.

Επάνω στο γραφεῖο της θὰ ἴδῃ κανείς έγγραφοις ἡμιτάσεις που πρόκειται να ἀποβληθοῦν ἐναντίον τὼν σκληρῶν και παρθένων που βασανίζουν τὰ ζῶα των, σχέδια νόμων, για την ὁλοκληρωσῇ της προστασίας αὐτῆς, ἐπιστολές με παράπονα φιλοζῶων και καταγγελίες, αἰτήσεις.

Αφοῦ ή ηρωική κ. ντὺ Γκάστ έκανε ὅτι μποροῦσε για να βοηθῇ και συντρέξῃ τοὺς ὁμοίους της, τώρα ἔστρεψε ὅλη την στοργικῇ της προσοχή στὰ ζῶα. Ἰσως γιατί κατάλαβε με την μεγάλη πείρα της, ότι είναι προτιμότερο νάχη να κάνῃ μ' αὐτὰ παρὰ με τοὺς ανθρώ-πους.

ΝΑ Ο ΔΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά σειρά από μυστηριώδεις φόνους αναστατώνει την Σκότλαντ-Γουάδ. Σκοτώνονται τὸ ένα μετὰ τὸ ἄλλο χωρίς νὰ ἀφήσῃ ἱχνὴ ὁ δολοφόνος πρόσωπα γνωστότητα στὴν ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία.

Ἡ πρώτη ἀπίστωμα γίνεται στὸν πύργο τοῦ κοινωνιολόγου Τζόν 'Αρντεν, κατὰ τὴν διάρκειά ἐνὸς γεύματος. Ἡ σφαῖρα ὅμως τοῦ μυστηριώδους δολοφόνου, κατορθώνει μονάχα τὸ ποτήρι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ὁ 'Αρντεν νὰ θρυμματισθῇ. Τὴν ἰδίαν νύχτα, σκοτώνουν στὴν ἐπαυλὴ του τὸν πλούσιον οἰκονομολόγο Χάμις Πέητς, φίλο τοῦ 'Αρντεν.

Κινητοποιεῖται ἡ Σκότλαντ-Γουάδ, τὴν ὁποία βοηθεῖ στὴς ἐρευνές της ὁ διάσημος ντέτεκτιβ Τζόπ, τὸν ὁποῖο εἶχε καλέσει κοντὰ του γιὰ νὰ τὸν προστατεύσῃ, ὁ Χάμις Πέητς, ποὺ φοβόνταν ὅτι θὰ τὸν σκοτώσαν.

Προτοῦ τὸν σκοτώσουν ὁ Πέητς εἶχε κάνει τὴν διαθήκη του καὶ ἀφῆκε γενικὸ κληρονόμο του τὴν μίς 'Αννίτα, κόρη τοῦ καθηγητῆ Σκίννερ.

Ὁ Πέητς ἀγαποῦσε τὴν 'Αννίτα καὶ ἤθελε νὰ τὴν κάνει γυναικα του, ἀλλὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἤθελε. Ἐνα βράδυ ὁ Πέητς καταλαμβάνει τὴν 'Αννίτα σὲ μιὰ ἀγροτικὴ ἐορτὴ μεθυσμένη μὲ τρεῖς νέους νὰ ὀργιάζουν.

Φοβούμενη ἡ 'Αννίτα ὅτι θὰ τὴν κατήγγειλε ὁ Πέητς στὸν αὐστηρότατο πατέρα της, τοῦ γράφει ἕνα γράμμα, καὶ τοῦ λέγει ὅτι θὰ τὸν σκοτώσει ἂν ἔλεγε τίποτε τοῦ πατέρα της. Τὸ γράμμα αὐτὸ ἀναστατώνει, μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Πέητς τὴν 'Αννίτα. Δὲν πρὸρρεπεί νὰ βρεθῇ κατὰ τὴν ἐρευνὰ της ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Παρακαλεῖ τὸν 'Αρντεν νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ τὰ πάρῃ πίσω, δὲν τὸν περιμένει ὅμως νὰ ἐνεργήσῃ καὶ θέλει νὰ τὸ πάρῃ μόνη της.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐνῷ δηλ. οἱ ἀστυνομικοὶ προσπαθοῦν νὰ διαλευκάνουν τὸ μυστήριον τοῦ θανάτου τοῦ Πέητς, νέος φόνος ἀναγγέλλεται. Ἐχουν σκοτώσει κατὰ τὸν ἴδιον μυστηριώδη τρόπο τὴν λαίδη Κόδριγκτων, ἀπὸ τοὺς συνδαιτυμένους ἐπίσης τοῦ 'Αρντεν, τὸ βράδυ ποὺ ἐγίνε ἡ ἐναντίον του ἀπίστωμα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχίζουν νὰ ὑποψιάζονται τὴν 'Αννίτα, ὅταν ἕνα νέο πρόσωπο προβάλλει στὴν τραγικὴ σκηνογραφία, ὁ γραμματεὺς τοῦ καθηγητοῦ Σκίννερ, Μπλαϊνκ. Ἀποφασίζουν νὰ τρέξουν ἀμέσως στὸ σπίτι τῆς λαίδης. Ἐκεῖ νέα ἐντυπωσιακὴ ἀνακάλυψη: βρίσκουν στὸ καλὰθὶ τῶν ἀχρῶστων τῆς λαίδης, ἕνα σημεῖωμα μὲ τὴν ὀπογραφὴ Λάιονελ, μὲ τὸ ὅποιο ὠρίζαν τῆς λαίδης ραντεβού στὸ μέρος ἀκριβῶς καὶ στὴν ὥρα ποὺ τὴν βρήκαν σκοτωμένη. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀποφασίζουν νὰ ἐρευνήσουν τὸν Λάιονελ.

Λέηκ, ὁπότε ὁ ἱνσπέκτορ 'Ιγκλινς παίρνει ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τοὺς 'Πύργους, τὸ σπίτι τοῦ Πέητς, ὅτι πιάσανε ἐκεῖ τὴν 'Αννίτα Σκίννερ νὰ σκαλίξῃ στὸ σκελετάρ, τοῦ πεθαμένου, γαρώνοντας κάποιο γραμμα. Τρέχουν ὅλοι ἐκεῖ, μὰ ἡ 'Αννίτα ἀρνέταιται ἐπιμόνως ὅτι ἔχει σχέση αὐτὴ ἡ ὑπόθεση τῆς ἐπιστολῆς ποὺ γύρευε μὲ τὸν φόνου. Φαίνεται δὲ κατὰπληκτικὴ ὅταν μαθαίνει ὅτι σκοτώσαν καὶ τὴν λαίδη Κόδριγκτων.

Τώρα οἱ ὑποψίες τοῦ Τζόπ, ἰδίως στρέφονται στὸν καθηγητὴ Σκίννερ.

5. ('Η συνέχεια)

Ἡ συνάντησή του μαζί της εἶχε διαλύσει κάθε ὑπόψια στὸ μυαλό του καὶ δὲν τὸν ἐγινόαζε γιὰ τὴν γνώμη τοῦ ἱνσπέκτορ στὸν ὁποῖο προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ—μὲ τὸ γάντι, βέβαια—πὺς ἀκολουθοῦσε ἐσφαλμένο δρόμο.

Δὲν ξέρω ἂν ὁ εὐσυνειδητὸς ἱνσπέκτορ κατὰλαβε τοὺς ὑπαινιγμούς κ' ἂν ἔδωκε σημασία σ' αὐτούς: πάντως φαινόταν στενοχωρημένος. Δὲν τολμοῦσε λόγῳ τοῦ κύρους τοῦ Τζόπ νὰ περιφρονήσῃ τὴν γνώμη του, φοβόταν ὅμως συγχρόνως μήπως ὁ ντέτεκτιβ, μὲ τὰ μυστικὰ συμπεράσματά του, τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ κάτι σπουδαῖο στὴς ἐρευνες. Πῆρε ἕνα ὕφος ποὺ σήμαινε εὐγενικὰ πὺς ὁ Τζόπ εἶχε τὸ δικαίωμα νάχη γνώμη, πάντως ὅμως ὅτι αὐτὸς προτιμοῦσε τὴς ἀτομικὲς μεθόδους του. Ὅλα ἐνοχοποιῶσαν τὴν 'Αννίτα Σκίννερ: τὰ αἶτια τοῦ φόνου, ἡ στάση της, ἡ πιθανὴ ὑπαρξὴ ἐνὸς συνενόχου. Δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ πειστήρια—καὶ θὰ τὰ συγκέντρωνε, σ' αὐτὸ ἦταν βέβαιος.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Λάιονελ Λέηκ τοῦ ἔφερε μερικὰ ἀπὸ αὐτά. Μόλις πληροφορήθηκε ἀπ' τὸ γραφεῖο κηδεῶν τὸν φόνου τῆς λαίδης Κόδριγκτων, ἔσπευσε μὲ τὸ ποδήλατό του στοὺς 'Πύργους.

—Ἐταί γλυτόνουμε μιὰ κανούργια διαδρομὴ μὲ αὐτοκίνητο, εἶπε ὁ ἱνσπέκτορ ποὺ εἶχε τελειώσει μιὰ τηλεφωνικὴ συνδιάλεξη μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῆς τοπικῆς ἀστυνομίας ὅταν ἀνηγγέλη ὁ αἰδεσιμώτατος.

Ὁ αἰδεσιμώτατος Λάιονελ Λέηκ μπηκε μέσα στὴν βιβλιοθήκη κ' ὥρμησε πρὸς τὸν ἱνσπέκτορ φωνάζοντας:

—Αὐτὴ ἡ ἀνυπόφορη κατάσταση πρέπει νὰ τελειώσῃ, ἱνσπέκτορ! Πρέπει νὰ ἐνεργήσετε! Τὴν καυμένη τὴν γυναικα!... «Ποῖο θὰ εἶναι τὸ ἐπόμενο θύμα;» ρωτᾷ

ὁ κόσμος. Πανικός ἐπικρατεῖ στὸ χωριό. Ὅλοι ζητοῦν νὰ ληφθοῦν ἄμεσα κ' ἀποτελεσματικὰ μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῆς κοινότητος. Εἶναι φοβερὸ κ' ἀνατριχαστικὸ, ἱνσπέκτορ, στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ σκοτώνονται ἀπὸ ἕνα ἀόρατο χέρι κ' ὁ δράστης αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων νὰ μένῃ ἀτιμώρητος καὶ νὰ γυρίζῃ ἐλεύθερος!

Διεκόπη γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸν ἰδρώτα του μὲ τὸ μαντίλι του, ἐνῷ ὁ ἱνσπέκτορ προσπαθοῦσε νὰ τὸν καταπραΰνῃ.

—Κάνουμε, κ. Λέηκ, εἶπε, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ κάνουμε, Καλλιτέρα ἀπ' τὸν καθένα, συναισθάνομαι τὴν σοβαρότητα τῆς καταστάσεως καὶ σὰς βεβαιῶ πὺς προετοιμαζόμαστε νὰ τὴν ἀντιμετωπίσουμε. Ἦδη σκέφτηκα νὰ σὰς προστατεύσω: εἰκοσιπέντε ἄνδρες ἔρχονται ἀπὸψε στὸ 'Ηοτμπλουθ κ' ἀπ' τὴς ὀχτῶ, περίπολος θὰ φυλάῃ συνεχῶς.

—Δυὸ φόνου, μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες! συνέχισε ὁ αἰδεσιμώτατος. Παραδέχομαι ὁ Πέητς νὰ εἶχε ἐχθρούς. Ἡ λαίδη Κόδριγκτων ὅμως! Μπορεῖ νὰ ἦταν λίγο... ξέγνοιαστη γιὰ ὠρισμένα πράγματα, ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ μῖσος ἢ πόθο γιὰ ἐκδίκηση. Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος δολοφόνος; Μὴν εἶναι ἄραγε, κανεὶς ἀπὸ τοὺς γνωστούς μας; Αὐτὴ τὴν φρικιαστικὴ σκέψη δὲν μποροῦσα νὰ δώζω ἀπ' τὸ μυαλό μου.

Κι' ὁ αἰδεσιμώτατος ἀκόμα εἶχε φθάσει στὸ συμπέρασμα πὺς ὁ δολοφόνος θὰ ἀνῆκε στὸν μικρὸ κύκλο μας. Στὸ 'Ηοτμπλουθ, ἕνας ξένος δὲν περνοῦσε ποτὲ ἀπαρτήρητος κ' ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἤξερε αὐτό. Ἀλλωστε, μῆνες τώρα, κανεὶς δὲν εἶχε εἰσχωρήσει στὴν ἀπομονωμένη κοινότητά μας.

Ξαφνικά, ὁ ἱνσπέκτορ κύτταξε τὸν αἰδεσιμώτατο κατὰματα, ρωτώντας τον:

—Κύριε Λέηκ, ποῖα ὥρα, σήμερα τὸ πρωῒ, συναντήσατε τὴν λαίδη Κόδριγκτων στὸ Μροϋκερ'ς Μιλ;

Ὁ αἰδεσιμώτατος ἔμεινε κατάπληκτος: —Νά... συναντήσω τὴν λαίδη Κόδριγκτων; Λάθος κάνετε, ἱνσπέκτορ...

Σφίγγοντας τὰ χεῖλη, ὁ 'Ιγκλινς κύτταξε τὸν αἰδεσιμώτατο, σὰν νὰ εἶχε τὴν πεποίθησιν πὺς τοῦλεγε ψέμματα.

—Ἐλάτε, ἐλάτε, κ. Λέηκ. Σκεφθῆτε καλὰ...

Χωρὶς νὰ περιμένῃ δέ, ἔβγαλε ἀπ' τὸ πορτοφόλι του τὸ μπιλιετάκι ποὺ ὁ Τζόπ εἶχε βρῇ στὸ καλὰθὶ τῶν ἀχρῶστων τῆς πεθαμένης καὶ τοῦ τὸ ἔδειξε:

—Εἶναι ἡ δὲν εἶναι τὸ χαρτί τῶν ἐπιστολῶν σας;

—Ναί, εἶπε ὁ αἰδεσιμώτατος μισοκλεινώντας τὰ μάτια.

Ἐοεῖς γράψατε αὐτὸ τὸ γράμμα, κ. Λέηκ. Εἶναι τὸ γράμμα σας κ' ὑπογράφεστε «Λάιονελ».

—Μὲ συγχωρεῖτε... Νὰ τὸ διαβάσω

ΛΟΦΟΝΟΣ!

ΤΟ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΥΠΟ ΣΕΛ. ΤΖΕΪΨΟΝ

προτοῦ σὰς ἀπαντήσω, εἶπε ὁ αἰδεσιμώτατος Λάιονελ, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὰ γυαλιά του.

Ὁ 'Ιγκλινς τὸν κύτταξε λοξὰ καὶ τὸ βλέμμα του ἔλεγε καθαρά: «Ὅλες αὐτὲς οἱ ὑπεκφυγές δὲν θὰ χρησιμέψουν σὲ τίποτα» καὶ περιέμενε νὰ φορέσῃ ὁ ἄλλος τὰ γυαλιά του.

Ὁ αἰδεσιμώτατος διάβασε δυὸ φορὲς τὸ γράμμα, τὸ κύτταξε ἀπὸ ὅλες τὴς μεριές μὲ φιλόπομπο ὕφος, καὶ τέλος ἀγρίεψε:

—Εἶναι πλαστό! φώναξε. Δὲν εἶναι τὸ γράμμα μου!

Ἦταν τόσο κατηγορηματικὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἀμφισβῆλλῃ κανεὶς γιὰ τὴν καλὴ του πίστη.

—Πὺς δὲν εἶναι τὸ γράμμα σας; ἀπορρησε ὁ ἱνσπέκτορ.

—Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἔσπευσα νὰ ἐξηγήσω, εἶπα πὺς τὸ γράμμα «φαινόταν» νὰ εἶναι τοῦ αἰδεσιμώτατος. Δὲν εἶμαι, εἰδικὸς, πάντως ὅμως, μπορεῖ νὰ ἐπαναλάβω πὺς μοιάζει μὲ τὸ γράμμα του.

—Ἡ ὁμοιότης εἶναι καταφανής, παραδέχτηκε ὁ Λάιονελ. Καταφανεστάτη. Ἐχει δίκιο ὁ 'Αρντεν νὰ ὑποθέσῃ πὺς ἐγὼ ἤμουν ὁ ἐπιστολογράφος, μολονότι...

—Λέτε νὰ ξεγελάστηκε ἡ λαίδη Κόδριγκτων;

Τὸ ὕφος τοῦ αἰδεσιμώτατου ἄλλαξε.

—Ὡστε... μ' αὐτὸ τὴν παρέσυραν πρὸς τὸν θάνατο; ρώτησε.

—Ναί, εἶπε ὁ ἱνσπέκτορ ποὺ εἶχε πεισθῇ πὺς ὁ Λέηκ ἦταν εὐλικρινής. Ἐχομε πολλοὺς λόγους νὰ τὸ πιστεύουμε.

—Σὰς ὀρκίζομαι πὺς δὲν τῷγραφα ἐγὼ! φώναξε ὁ αἰδεσιμώτατος Λάιονελ.

—Λαμπρά. Εἶμαι πρόθυμος νὰ πιστέψω πὺς κάποιοι ἔκλεψε χαρτί ἀπ' τὸ πρεσβυτέριο καὶ μιμήθηκε τὸ γράμμα σας. Ἡ λαίδη Κόδριγκτων ἔλαβε τὸ γράμμα χθὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ νύχτωνε.

—Ποὺς τῷξερε; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Λέηκ.

—Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ μάθω ἢ νὰ τὸ ἀνακαλύψω. Ἡ ὑπέρτεριά τὸ βρῆκε μέσα στὸ γραμματοκιβώτιο. Τώρα πῆτε μου, κ. Λέηκ, ὕψιρχε λόγος ὥστε ν' ἀμφισβῆλλῃ ἡ λαίδη Κόδριγκτων γιὰ τὴν γνησιότητα τοῦ γράμματος;

—Σὰς εἶπα ἤδη πὺς τὸ γράμμα μοιάζει μὲ τὸ δικό μου. Κι' ὁ 'Αρντεν ἀκόμα γελάστηκε.

—Λαμπρά. Καὶ τὸ κείμενο ἦταν συνταγμένο οὕτως ὥστε νὰ μὴ γεννηθοῦν ἀμφισβῆσεις;

—Χι! ἔκανε ὁ αἰδεσιμώτατος κ' ἀνασηκώθηκε. Πὺς μποροῦσα νὰ δώσω ραντεβού σὲ πέντε μίλλια ἀπ' τοὺς «Τέσσερις Δρόμους». Ἐξ ἄλλου... ἕνα τέτοιο ραντεβού... προϋποθέτει μιὰν εὐκαιρία πὺς, σὰς βεβαιῶ, δὲν ὕφιστοτο μεταξύ μας.

Ἦξερα πὺς τώρα ἔλεγε ψέμματα κ' ὁ Τζόπ κ' ὁ ἱνσπέκτορ σκέφτηκαν τὸ ἴ-

διο πρᾶγμα. Λέγοντας πὺς ἡ ξερὰ πὺς ἔλεγε ψέμματα, ὁμολογῶ πὺς ἤμουν ἐνήμερος τοῦ κουτομπολοῦ, ποῦ, τρεῖς μῆνες τώρα, συνδέει ἐπίμονα τὸ ὄνομά του μὲ τῆς λαίδης Κόδριγκτων.

Ἡ λαίδη Κόδριγκτων θεωροῦνταν ἀνεκαθεν σὰν ἕνα ἀπ' τὰ πρῶτα γοητευτικά κ' ὄνειροπόλα πλάσματα τῆς κομητείας, καὶ πιθανόν ὁ αἰδεσιμώτατος Λάιονελ Λέηκ, μὲ τὴν ἀδυναμία του πρὸς τὸ ὠραῖο φύλλον, νὰ μὴν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὰ βέλγητρά της.

Ὁ Τζόπ πῆγε κάπως παράμερα, ἐπιλήσθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ μελέτησε τὸν κατάλογο

Κοντολογίς, ὁ δολοφόνος εἶχε διαλέξει πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ κόλπο τῆς πλαστογραφίσεως τῆς ἐπιστολῆς γιὰ νὰ τὴν παρασύρῃ.

—Πολὺ ἔξυπνο, εἶπε ὁ Τζόπ.

Κατάλαβα ὅτι μολονότι δὲν ἦταν ἐν γνώσει τῶν δῶν ἐλέγοντο, εἶχε φθάσει, χάρις στὴν δευδερκεῖά του, στὸ μόνο πιθανὸ συμπέρασμα. Ἀντιλαμβάνοταν πὺς ἡ λαίδη Κόδριγκτων δὲν μποροῦσε ν' ἀποφύγῃ τὸ δόλωμα ποὺ τῆς εἶχε ρίξει ὁ δολοφόνος.

Ὁ ἱνσπέκτορ δὲν ἐνδιαφέρθηκε ἰδιαί-

τέρως γιὰ τοὺς δεσμούς ποὺ μποροῦσε νάχη ὁ αἰδεσιμώτατος μὲ τὴν πεθαμένη. Τὸν ἐνδιέφερε μονάχα ἂν ὁ δολοφόνος εἶχε χρησιμοποιοῦσιν αὐτὲς τὴς σχέσεις γιὰ νὰ στήσῃ τὴν παγίδα του. Πάντως, ἦταν φανερό πὺς ὁ αἰδεσιμώτατος δὲν ἦταν ὁ ἐπιστολογράφος. Ὁ ἱνσπέκτορ ἐξέταξε τὰ πράγματα ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως μονάχα.

—Ποῦ ἔχετε φυλαγμένο τὸ ἐπιστολικὸ χαρτί σας; ρώτησε.

—Ἀπάνω στὸ γραφεῖο μου, σ' ἕνα

κλασέρ.

—Πουθενὰ ἄλλου;

—Ὁχι.

—Λαμπρά. Τώρα, εἶναι δυνατόν νὰ πᾶρῃ κανεὶς ἀπ' τὸ κλασέρ μιὰ κόλλα χαρτί χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς; Ἐπίσης ποῖα πρόσωπα μπηκάν στὸ γραφεῖο σας κ' ἔφυγαν προτοῦ σὰς συναντήσουν;

Ὁ αἰδεσιμώτατος ἦταν σκεπτικὸς.

—Αὐτὸ συμβαίνει κάπου-κάπου, ἀποκρίθηκε τέλος. Ὅταν λείπω μὲ περιμένει ὁ κόσμος στὸ γραφεῖο μου.

—Ἐ λοιπόν, κ. Λέηκ, θὰ ἤθελα νὰ πᾶρῃ

κάνατε τον κατάλογο εκείνων που οσες έπισκέφθηκαν τον περασμένο μήνα και να υπογραμμίσετε όσους οσες περίμεναν.
 "Ο αιδεσιμώτατος κάθισε στο γραφείο κρατώντας μολύβι και χαρτί στο χέρι.
 —Θα προσπαθήσω, είπε.

"Ο ινσπέκτορ βγήκε από το δωμάτιο για να συνεχίσει τις ανακρίσεις του. "Ο Τζόπ, επιθυμώντας να εξετάσει στο ήλιο-βασίλειο τα δωμάτια της κρεβατοκάμαρας του Χάμις Πέιτζ, βγήκε και τοποθετήθηκε στο μέρος από όπου υπετίθετο πώς είχε πυροβολήσει ο δολοφόνος.
 "Ο Σνάρλετ πήγε να εξετάσει τα χαρτιά που είχε ανακαλύψει ο γραμματέας του και κάθισε κυττάζοντας τον αιδεσιμώτατο να συγκεντρώνει τις αναμνήσεις του. Συνωφροωμένος, δάγκωνε το μολύβι του, σημειώνοντας κάπου-κάπου ένα όνομα που τούρχόταν στην μνήμη.

Πέρασε έτσι ένα τέταρτο της ώρας. "Υστερα επέστρεψε ο ινσπέκτορ. "Ο αιδεσιμώτατος σήκωσε τα μάτια, λέγοντας:

—"Αν ένα άτομο με έπισκέφτηκε κατ'επανάληψιν αυτόν τον μήνα, μήπως θα πρέπει να υπογραμμίσω τ'όνομά του, ινσπέκτορ; Πρόκειται για τον γραμματέα του καθηγητού, τον νεαρό Μπλέηκ. "Ηρθα δυο φορές την περασμένη βδομάδα. Την πρώτη φορά με βρήκε. Την δεύτερη, έλειπα στην εκκλησία, νομίζω, ότι με περίμενε, ώσπου...

—Σημειώστε το! Σημειώστε το! είπε ο ινσπέκτορ ζωηρά αναζητώντας τον Τζόπ με το βλέμμα.

"Εμοιάζε σαν ένα λαγωνικό που μύριζεται κυνήγι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8ον

Σε λίγο, ο Τζόπ ξαναφάνηκε κι' ο ινσπέκτορ του έδωσε τον κατάλογο. "Αν δεν ήταν παρών ο αιδεσιμώτατος, είμαι βέβαιος πως ο "Ιγκλις θα ανήγγειλε θριαμβευτικά πως την έβδομάδα που προγήθηκε των φόνων, ο Τζαίμς Μπλέηκ είχε κάνει δυο έπισκέψεις στο πρεσβυτήριο.

"Ο Τζόπ πήγε κάπως παράμερα, εξαπλώθηκε αναπαυτικά σε μια πολυθρόνα και μελέτησε τον κατάλογο.

Δέν άργησε να έπιστρέψει κοντά στους άλλους.

—Περιλαμβάνεται το όνομά μου; ρώτησα. Κι' εγώ νομίζω πως έπισκέφθηκα τον αιδεσιμώτατο, την Παρασκευή ή το Σάββατο. "Ηταν εκεί και φιλιάρησα με στο γραφείο του.

—Ναι, μήπως ήταν την ημέρα της έπισκέψεως του Σκίνερ; ρώτησε ο Τζόπ. Το όνομά του έρχεται άμέσως ύστερα από το δικό σας.

—Ναι, είμαι βέβαιος, είπε ο αιδεσιμώτατος Λάιονελ, υπογράμμιζα το όνομά του; "Ηρθε στις έννηα το πρωί. Δέν ήμουν ακόμα ντυμένος. Βρισκόταν ήδη στο γραφείο μου όταν κατέβηκα για το πρόγευμα. Θυμώμαι πως κάπνιζε ένα πορόο και πως ύστερα απ' την αναχώρησή του είπα στην καμαριέρα να ανοίξει τα δυο παράθυρα. "Η μυρωδιά του πούρου με άρρωσταίνει. Λίγα λεπτά έμεινε μονάχα.

—Γιά ποιό λόγο οσες ζητούσε; ρώτησε ο Τζόπ με αδιάφορο ύφος.

—Γιά μια απόφαση του "Αρντεν που α-

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

φορούσε τα άπορα παιδιά. "Ερχόταν να διαμαρτυρηθεί ενάντιον της ίδρύσεως κατασκηνώσεως στην παραλία. "Ισχυριζόταν πως χαλούσε το τοπίο.

—Γιατί ήρθε να συναντήσει εσάς, έφ' όσον το πάν εξητάτο απ' τον κ. "Αρντεν; συνέχισε ο Τζόπ, μολοντι ο ινσπέκτορ έμοιάζε να σκέπτεται πως αυτή ή ερώτηση δέν σχετιζόταν καθόλου με όλα τα άλλα.

—"Η παραλία κι' ο βάλτος αποτελούν μέρος του κτήματος του πρεσβυτερίου. "Ο "Αρντεν φρονούσε πως ή θάλασσα θα ώφελοοσε στα παιδιά κι' ήμουν της γνώμης του. "Εξήγησα στον καθηγητή πως είχε δικήν και πως, όπωσδήποτε, οι σκηνές θα εξαφανίζονταν μέσα σε μια βδομάδα. Φάνηκε όμως άμετάπειστος και παράλογος. Είπε πως στο βουνό ο άέρας είναι έξ ίσου υγιεινός.

—Ωστε, είπε ο Τζόπ, έμεινε μόνος μπροστά στο κλασέρ;

—Όσο έμειναν και τα άλλα πρόσωπα που άναφέρονται στον κατάλογο, είπε ο ινσπέκτορ διαβάζοντας τα όνόματα: «Κυρία Ρέντκλαϊφ, Τζώρτζ Τόπερ, οι Γκορντβιν, κ. "Αρντεν, κ. Μπλέηκ». "Αλήθεια, ποιοι είναι αυτοί οι Γκορντβιν;

—Οί Γκορντβιν απ' το Σαξμάντχαμ. "Αδελφός κι' αδελφή, ευγενέστατοι άνθρωποι, είπε ο αιδεσιμώτατος.

—Τους γνωρίζω καλά—καλή οικογένεια, έπιβεβαίωσε ο κ. Σνάρλετ.

"Η κ. Ρέντκλαϊφ είναι ή πιο ήλικιωμένη; συνέχισε ο ινσπέκτορ.

—Ναι. "Ερχεται και με συναντά συχνά. "Αποτέλει μέλος του Συμβουλίου της κοινότητας.

—Πήτε μου, "Αρντεν, είπε ο Τζόπ, ο καθηγητής ήρθε να οσες δη ύστερα από την άτυχία του διαβήματός του στον αιδεσιμώτατο;

—"Οχι. "Υποθέτω πως θα έγκατέλειψε τις απαιτήσεις του.

—Είναι γελοίο, αν όχι απάνθρωπο, να γίνη τόσο φασαρία για άγαθεργό σκοπό. Γιατί, υποθέτω πως πρόκειται περί αγαθοεργού σκοπού;

—"Απολύτως. Πληρώνω, κάθε χρόνο τα έξοδα της κατασκηνώσεως με δικά μου λεπτά. "Ο Σκίνερ άντελήφθη άσφαλώς πως δέν θα ένιωθα ποτέ συμπάθεια γι' αυτόν. "Επειδή είναι έπιστήμων, δέν σήμειναι πως καθείς μπορεί να στερήται ανθρωπιστικών ενστίκτων.

Του μίλησα άσφαλώς κάπως πιο δυνατά, γιατί ένιωσα όλα τα βλέμματα καρφωμένα άπάνω μου.

—Σωστά, σωστά, φηθύρισε ο αιδεσιμώτατος που είχε ανακτήσει την ψυχραιμία του. Είναι κρίμα...

—Το παίρνате πολύ στα σοβαρά, κ. "Αρντεν παρετήρησε ο Τζόπ.

—"Ο "Αρντεν είναι από τους λίγους εκείνους που εφαρμόζουν τις άρχές που πρεσβεύουν, είπε ο αιδεσιμώτατος μ' έναν στεναγμό.

Κατάλαβα την έννοια αυτού του στεναγμού. Συλλογίζόταν αν θα τολμούσε να

μού ζητήσει μιάν έπιχορήγηση.

—Δέν ξέρω που θέλετε να καταλήξετε, είπε ο ινσπέκτορ στον Τζόπ, κατά την γνώμη μου όμως ο καθηγητής Σκίνερ είναι πολύ προσεκτικός για να διαμαρτυρηθεί στον υπεύθυνο, γιατί είχα χαλάσει το οχέδιό του.

—Πότε θα πάτε να συναντήσετε τον καθηγητή; ρώτησε ο Τζόπ.

—Και τον γραμματέα του; "Οποτε θέλησετε, άποκρίθηκε ζωηρά.

—Γιατί όχι άμέσως;

—Το αυτοκίνητο περιμένει στο πεζούλι. Θέλησα να παραστώ σ' ένα από τα πιο χαρακτηριστικά έπεισόδια της έρεύνης. Με κύτταξε χαμογελώντας.

—Είμαι πολύ εύτυχής κ. "Αρντεν, που οσες έχω με το μέρος μου. Συχνά οσες συμβαίνει να δώσετε στην κατάλληλη στιγμή, μια χρήσιμη πληροφορία. "Εχετε μολό που βγάλε συμπεράσματα.

—"Ο Τζόπ, φρονεί πως είμαι ψυχολόγος. Χωρίς να το καταλάβω, θα γίνω τέλειος ντέκτειβ.

Πρίν απ' την αναχώρηση του αιδεσιμωτάτου, ο ινσπέκτορ τον ρώτησε ποιά ήταν ή άφορμή των δύο έπισκέψεων του Τζαίμς Μπλέηκ κι' έμαθε πως ο νέος ήθελε να δανειστή τον πρώτο και δεύτερο τόμο της «Πτώσεως της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας» του Τζιμίνους.

—"Ο κ. Μπλέηκ, εξήγησε ο αιδεσιμώτατος, αφιερώνει τον καιρό που έχει διαθέσιμο στην μελέτη της ιστορίας. Θα ήταν εύχης έργον δλοι οι σημερινοί νέοι να διέθεταν κατά τον αυτόν τρόπον τον καιρό τους.

—Ναι, ναι, παραδέχτηκε ο "Ιγκλις που, άφου του είπε πως θα τον χρειάζονταν για την άνακριση, τον συνώδεψε ως την πόρτα της βιβλιοθήκης.

Φύγαγε για το "Γουίντι "Αρμπουρ», όπου οι Σκίνερ, πατέρας και κόρη, ζούσαν οχτώ χρόνια τώρα. "Ηταν ένα σπίτι με δυο πατώματα, μοντέρνο κι' άρκετά κομψό. Πίσω απ' την βίλλα, φαίνονταν ένα γκαράζ και δυο μεγάλα εργαστήρια. Το σπίτι ήταν χτισμένο άπάνω σ' ένα μικρό ύψωμα και φαινόταν ή θάλασσα απ' την ανατολική πλευρά. Πίσω, ένα ιδιωτικός δρόμος ώδηγούσε, ανάμεσα σ' ένα δάσος από πεύκα και δρύς, προς τον μεγάλο δρόμο από "Ηστυπλυθ μέχρι "Ιντερσβικ.

—"Εξοχο μέρος για να εργαστή κανείς ήσυχα, είπε ο Τζόπ.

Στόν θόρυβο του αυτοκινήτου, ένας άνδρας πρόβαλε στην δεδροστοιχία, σε άπόσταση ως 200 γυάρδες απ' το σπίτι. "Ο ινσπέκτορ μού είπε να σταματήσω μια στιγμή, κατέβηκε και μίλησε μαζί του. Κατάλαβα πως ήταν ένας ντέτεκτιβ με πολιτικά που ο "Ιγκλις είχε βάλει να επιτηρή το σπίτι. "Ο Τζόπ κύτταξε τους δυο αστυνομικούς με σκοτεινό ύφος.

—Μίληστε μου για τον καθηγητή, είπε. Κάνετε μου μια βιαστική περιγραφή.

—Είναι ένας ψηλός, λεπτός, φαλακρός, ενεργητικός, μαθηματικός πρώτης γραμμής με πρακτικό κι' έφευρετικό πνεύμα. Είδικός στα πυροβόλα όπλα, κρατά στα χέρια του το ύπουργείο των Στρατιωτικών και το Ναυαρχείον. Είναι άνεξάρτητος, δέν παραδέχεται κουταμάρες και στερείται όλωσδιόλου πατρικού φίλτρου... "Η "Αννίτα τον φοβάται. Ζη μονάχα για

—Σώπαινε, εσύ, της είπε ο πατέρας της. Δέν βλέπεις ότι μιλά εγώ.

"Η "Αννίτα σάπασε.

—Συμπεραίνω, συνέχισε ο καθηγητής, πως ήρθε εδώ να συνεχίσει τις έρευνές του, υποπετυόμενος τον Μπλέηκ. Πιστεύει πως ο Μπλέηκ με την "Αννίτα δολοφόνησαν τον Πέιτζ για να πάψει ο έκβρασμός και να κληρονομήσουμε την περιουσία κι' ύστερα την λαίδη Κόδριγκτων γιατί είχε ανακαλύψει κάτι που τους έννοχοποιούσε. "Ε λοιπόν, είναι γελοία και άνυπόφορος ήλιθιότης! Μπλέηκ, σκοτώσατε τον Πέιτζ;

—"Οχι, θάθελα όμως να το είχα κάνει...

—"Άλλο τί θέλατε να κάνετε κι' άλλο τί κάνατε. Σκοτώσατε τον Πέιτζ;

—"Οχι.

—Ούτε την λαίδη Κόδριγκτων; —Ούτε αυτήν.

—"Αρκεί, είπε ο ινσπέκτορ. Κι' ή "Αννίτα δέν είναι έννοχη. Το όρκίζεσαι, "Αννίτα;

—Τό όρκίζομαι.

"Η συνομιλία μας λάμβανε μια κάπως διασκεδαστική τροπή.

—Και τώρα, να επαναλάβετε στον ινσπέκτορ οσες ακούσατε. Είμαι πολύ άπασχολημένος και δέν μπορώ να στερήθω τον Μπλέηκ για μιάν ήλιθια άνακρίση. Δέν ξέρει τίποτα από δλη την ύπόθεση κι' αν ο ινσπέκτορ εξακολουθεί να χώνει την μύτη του παντού, θα με πιάνουν τα μπουρνια μου!

"Όλος ο αυταρχικός χαρακτήρας του καθηγητού ξεχώριζε σ' αυτά τα λόγια. "Αν ή "Αννίτα ζούσε έλεύθερη ζωή, ο καθηγητής πάντως δέν ήταν έν γνώσει. "Όπως και δέν είχε ιδέα του τρελλού έρωτος του Μπλέηκ προς την "Αννίτα. Θα ήθελα να ήταν παρών ο Τζόπ στην συνομιλία μας. Δέν θα ήταν δύσκολο να αντιληφθεί ότι ο Μπλέηκ άγαπούσε την "Αννίτα—όπως φρονούσε ο "Ιγκλις.

—Πηγαίνετε να το πείτε στον ινσπέκτορ, επανέλαβε ο καθηγητής, που περίμενε να με δη να φύγω απ' το εργαστήριο.

—"Ε λοιπόν, τί περιμένετε; —"Ο ινσπέκτορ "Ιγκλις, είπα, είναι άνθρωπος της τάξεως. Θα ήθελε να οσες θέση μερικές ερωτήσεις.

—Δέν έχω ούτε καιρό ούτε διάθεση να του άπαντήσω ή να επιτρέψω σε άλλον να του άπαντήσει! "Ο Μπλέηκ πρέπει να παρακολουθή τον κλίβανο. "Η "Αννίτα έχει μιλήσει... παραπάνω από ό,τι έπρεπε μάλιστα. Δέν φαίνεται να μη τους πιστεύετε την στιγμή που οσες βεβαιούν ότι δέν σχετίζονται καθόλου με τους φόνους;

—"Ασφαλώς όχι, δέν είμαι όμως ινσπέκτορ της αστυνομίας. Οι αστυνομικοί ινσπέκτορες ποτέ δέν παίρνουν ίσιο δρόμο για να βγάλουν συμπεράσματα. Πάντως θα του πω ό,τι μου είπατε.

"Επέστρεψα στο σαλόνι όπου ο Τζόπ κι' ο ινσπέκτορ ήσαν καθισμένοι ο ένας άντίκρου στον άλλο. "Ο Τζόπ είχε κλειστά τα μάτια και το κεφάλι σκυμμένο σ' ένα μαξιλαράκι.

—Μου είπε πως ένιωθε κούραση, είπε ο ινσπέκτορ. Πού είναι ο καθηγητής;

("Η συνέχεια στο προσεχές).

την εργασία του κι' αφιερώνει σ' αυτή 16 ώρες στο 24ωρο.

—"Εχει περιουσία;

—"Ενα μικρό άτομικό εισόδημα στο όποιο προστίθενται οι τακτικές έπιχορηγήσεις της Κυβερνήσεως. "Ο πυρετός του γενικού άφοπλισμού του στοίχισε πολύ. Δέν φαντάζομαι νάχη τώρα τόσα χρήματα οσες είχε πρίν. Αυτό συμπεραίνω από οσες μου είπε τελευταία. Λόγου χάριν, για το πεδινό πυροβόλο του, ήξερα πως τα πειράματα είχαν στοιχίσει παραπάνω από οσες λογάριάζε.

—Λαμπρά. Τι ήλικίας είναι;

—"Εξήντα χρονών, φαίνεται όμως μόλις πνήντα. Είναι φοβερά δυνατός.

—Πόσον καιρό είναι ο Μπλέηκ μαζί

του;

—Πέντε χρόνια.

—Συμφωνώ;

—Πολύ καλά, πιστεύω. "Ο Μπλέηκ είναι λαμπρός νέος.

—Κι' αυτός είναι ειδικός στα πυροβόλα όπλα;

—Ναι. "Εργάζεται όμως σε άκτίνα γενικότερας δράσεως. Λόγου χάριν, έπενόησε μια άντισφυσιογόνο προσωπίδα που έκανε έξω-φρενών τον καθηγητή γιατί κατέστρεφε το άποτέλεσμα ένός δηλητηριώδους αερίου που είχε κατασκευάσει.

—Ωστε ο καθηγητής ένδιαφέρεται έξ ίσου με την χημεία;

—Ναι. "Εχει καταπληκτικές έπιστημονικές γνώσεις.

"Εκείνη την στιγμή, ο ινσπέκτορ έπέστρεψε στο αυτοκίνητο, ο ντέτεκτιβ με τα πολιτικά κρύφτηκε μέσα στους θάμνους και συνεχίσαμε την διαδρομή μας.

Π Π

—Φαίνεται πως ή νέα έπέστρεψε κατευθείαν στο σπίτι της μόλις μας έγκατέλειψε, είπεν ο "Ιγκλις. "Ο Μπλέηκ βρίσκεται στο γειτονικό εργαστήριο με τον Σκίνερ. Θα μπουδε απ' την κυρία εισοδο και θα ζήτησαν να δώ τον καθηγητή.

—Τόν γνωρίζετε, ρώτησε ο Τζόπ.

—"Οχι.

"Ο Τζόπ είχε λόγους να κάνη αυτή την ερώτηση, καθώς άπεδείχθη άργότερα. "Ο ινσπέκτορ χτύπησε το κουδούνι κι' άνοιξε ο Κάρσταιρς, ο μαίτρ ιν' ότέλ. Προτού δώση ο ινσπέκτορ την κάρτα του ή πη λέξη, ο Κάρσταιρς άποτάθηκε σε μένα:

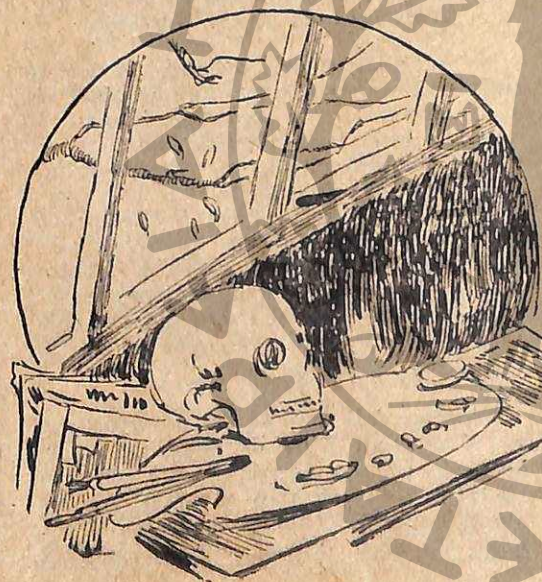
—"Ο καθηγητής οσες παρακαλεί νάχετε την καλωσύνη να με ακολουθήσετε, κύριε. "Ο ινσπέκτορ κι' ο άλλος κύριος θα περιμένουν στο σαλόνι.

"Ο "Ιγκλις συνωφρωώθηκε. Πρώτα απ' όλα, δέν το περίμενε να ήξερε ο Σκίνερ την έπίσκεψή του και δεύτερον, δέν καταλάβαινε γιατί με καλούσε μόνο για να μού μιλήση. Δέν ήξερε αν έπρεπε να θυμώση ή όχι.

—"Ο καθηγητής, μού είπε έμπιστευτικά ο Κάρσταιρς, είναι κακόκεφος.

—Θαρρώ πως είναι προτιμότερο να τον συναντήσω εγώ, είπα.

—Λαμπρά, είπε ο ινσπέκτορ. "Ελπίζω να του δώσετε να καταλάβη πως είναι πολύ έπειγόν να τον συναντήσω άμέσως. "Ο Τζόπ δέν είχε λέξη, φαινόταν όμως πιο σκυθρωπός από κάθε άλλη φορά. Γι' αυτό, τους άφησα μέσα στο σαλόνι και, βγαίνοντας πίσω απ' τον Κάρσταιρς, διέσχισα την αλλη για να πάω στο έργο-

Γκάγκστερ... έρασιτέχνης

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟ ΜΟΡΤΑΡ

Τέσσερις ήταν μέσα στο αυτοκίνητο: ο Τζώρτζ "Άσκερ κι' η Μάγδα Σύν, ο Γουώλτερ Ντόουσον κι' η Πατρίτσια Λίτζερς. Ήσαν δυο ζεύγη μνηστευμένων που γύριζαν στην πόλη ύστερα από ένα εξοχικό γλέντι. Γραγουδούσαν, γελοούσαν. Ήταν η τρίτη μετά τα μεσάνυχτα μιας φωτεινής, καλοκαιρινής νύχτας. Ο Τζώρτζ "Άσκερ οδηγούσε καθισμένος στο πλευρό της ξανθής του Μάγδας. Όσο για τόν Γουώλτερ Ντόουσον και την Πατρίτσια, χαμένοι μέσα στα μαξιλάρια έπαιζαν με χάρτινες τρομπέτες. Όλοι ήταν πιωμένοι.

Σε απόσταση λίγων χιλιομέτρων απ' το Σικάγο, ο Τζώρτζ "Άσκερ αναγκάστηκε να σταματήσει, βλέποντας ένα ρεβόλβερ να τόν σημαδεύει. Τό ρεβόλβερ τόν κρατούσε ένας προσωποδόμορος που στεκόταν στη μέση τού δρόμου:

—Καλησπέρα σας, κυρίες και κύριοι, είπε ο άγνωστος. Μήπως σ'αξ ένοχλώ;

—Τό γλέντι θά μ'ας βγή ξυπό, είπε φιλοσοφικά η Μάγδα.

—Γιατί, χαριτωμένη δεσποινίς; Μήπως θεωρείτε άτιχημα να μου παραδώσετε τ'α κοσμήματά σας; Σάμπως δέν έχετε άλλα;

—Με συγχωρείτε, επενέβη ο μεθυμένος "Άσκερ, είσθε όμως τουλάχιστον γνωστός ληστής; Καταλαβαίνετε πώς η αξιοπρέπεια μου δέν μου έπιτρέπει να ληστευθώ από όποιον τύχει!

—Ήσυχαστε! Έχω ήδη σταματήσει και ληστέψει καμιά πενηνταριά άτομα. Μήπως είσθε ο «δημόσιος κίνδυνος αριθμός 1»;

—Ένας στενός του φίλος. Έμπρός. Είναι άργα. Δότε μου ό,τι έχετε.

Ήταν ένας ψηλός, μελαχροινός, με μικρά, λευκά χέρια. Κάτω απ' την μάσκα του, ξεχώριζε τό γαλανό βλέμμα του που έδινε μια μυστηριώδη γοητεία στο πρόσωπό του.

Ο Τζώρτζ "Άσκερ πήρε τό πορτοφόλι του κι' έβγαλε από μέσα 400 δολάρια. Η Μάγδα έβγαλε απ' τό δάχτυλό της ένα μεγάλο ζαφείρι που ό ληστής τό έχωσε στην τσέπη του μαζί με τ'α χρήματα. Ύστερα, ό γκάγκστερ στράφηκε πρós τόν Ντόουσον και την Πατρίτσια που δέν έλεγαν λέξη.

—Κι' έσείς; ρώτησε τόν Γουώλτερ. Είστε κοιλαράς, άρα θάχετε χρήματα. Κατεβαίνετε, παρακαλώ.

Ο Ντόουσον έψαξε στις τσέπες του, δαγκώνοντας τ'α χείλη του κι' έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα.

—Κι' έσείς, δεσποινίς; συνέχισε ό ληστής, χαμογελώντας στην Πατρίτσια.

—Δέν έχω τίποτα.

—Οχι-δά! Και δέν είσθε σύζυγος τού κυρίου;

—Οχι, μόνο μνηστή του.

—Λαμπρά. Είσθε πολύ όμορφη και ζηλεύω τόν εύτυχη μνηστήρα σας, που δέν είναι αντίξιος σας. Μοιάζει ένα φίλ

σας. Άξίζει τουλάχιστον 1000 δολάρια.

—Πατρίτσια! φώναξε κατάχλωμος ό Γουώλτερ.

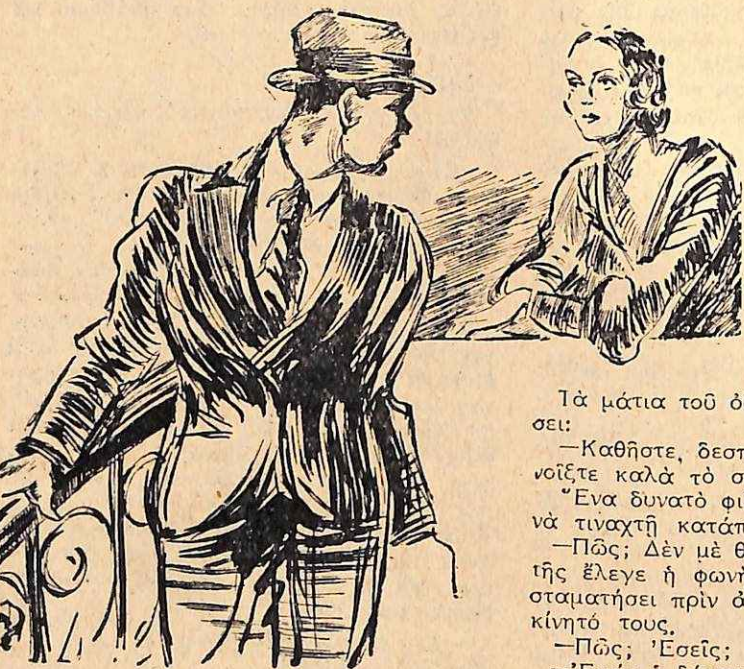
Η Πατρίτσια όμως παρίστατο ήρεμα

την σκηνή. "Αθλα θαύμαζε τούς καλούς τρόπους τού ληστού που λήστευε τούς ανθρώπους «με τό γάντι». Υπάκοα, πρότεινε τ'α χείλη της άπάνω στα όποια ό ληστής κόλλησε τ'α δικά του άχόρταγα. Η Πατρίτσια φαινόταν γοητευμένη.

—Σας ευχαριστώ, δεσποινίς. Τώρα κανετέ μου την χάρη να μου δώσετε τ'α όνόματά σας... για ν' αποφύγω να σ'α ληστέψω δευτέρα φορά. Ευχαριστώ όλους σας ιδιαιτέρως την μίς Πατρίτσια. Με συγχωρείτε για τήν ένόχληση. Καληνύχτα σας.

Μεσολάβησε σιωπή. Ο Τζώρτζ "Άσκερ κάπνιζε νευρικά ένα σιγαρέττο. Ο Γουώλτερ Ντόουσον, ξαφνικά, στράφηκε πρós την Πατρίτσια:

—Δέν έπρεπε να τού έπιτρέψης να σε φιλήση!

Ύστερα από μια καινούργια φιλονεικία χώρισαν όριστικά με τόν Γουώλτερ.

—Αν ήταν άλλος άνδρας, θά προτιμούσε να τόν σκοτώση ό ληστής παρά να τού προσβάλη την άγαπημένη του.

—Δέν φταίς εσύ! Φταίω εγώ που ταπεινώθηκα στο σημείο να άρραβωνιαστώ μια δακτυλογράφο μου!

—Γουώλτερ! τό μίλησε η Μάγδα. Τ'α παραλέτε και γινόσαστε πρόστυχος!

Η Πατρίτσια δέν αποκρίθηκε. Τ'α μάτια της ήσαν πλημμυρισμένα δάκρυα.

Τήν επόμενη, ύστερα από μια καινούργια φιλονεικία χώρισαν όριστικά με τόν Γουώλτερ Ντόουσον.

Ύστερα από έξη μήνες, η κατάσταση της Πατρίτσια ήταν άπελπιστική. Χωρίς δουλειά, μάτια γυρνούσε από μεσιτικό γραφείο σε μεσιτικό γραφείο για να πιάση δουλειά. Όμορφη κοπέλλα καθώς ήταν, άν είχε κάπως πιό... έλεύθερους

τρόπους θά είχε βρή εύκολα ό,τι ζητούσε. Άλλος ήταν όμως ό χαρακτήρας της.

Εκείνο τό χειμωιάτικο πρωινό, η Πατρίτσια ξύπνησε άργά, μέσα στο δωμάτιό της, με τούς πρώτους νυγμούς της πείνας στο στομάχι της. Από τό περασμένο μεσημέρι, δέν είχε βάλει μπουκιά στο στόμα της. Ένωιωθε μια μεγάλη αδυναμία σε όλα τ'α μέλη τού σώματός του.

Βρισκόταν σε μεγάλη άπόγνωση; Τι να κάνη; Ξαφνικά της ήρθε μια έμπνευση: μέσα στο στόμα της, είχε μια χρυσή γέφυρα—τρία δόντια—που θά είχε άπάνω της χρυσάφι αξίας τουλάχιστον 30 δολαρίων. Έπρεπε να πουλήση τό χρυσάφι για να μη μείνη νηστική.

Κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες και στήν τήνη τώχη στο πρώτο όδοντιατρείο που συνάντησε. Περίμενε κάμποση ώρα, γιατί ήταν πολύ πελατεία. Τέλος έφθασε η σειρά της:

—Γιατρέ μου, είπε, αφαιρέστε μου τ'α τρία χρυσά δόντια... Θά σας ιληρώσω ύστερα, ίσως τ'α εξαργυρώσω...

Και ειλικρινώς, τού εξήγησε την δύσκολη θέση στην όποια βρισκόταν.

Τ'α μάτια τού όδοντιατρού είχαν θολώσει:

—Καθήστε, δεσποινίς, είπε, να δώ. Άνοίξτε καλά τό στόμα.

Ένα δυνατό φιλί έκανε την Πατρίτσια να τινάχτη κατάπληκτη, άγριεμένη.

—Πώς; Δέν με θυμάστε, μίς Πατρίτσια; της έλεγε η φωνή τού ληστού που είχε σταματήσει πριν από έξη μήνες τό αυτοκίνητό τους.

—Πώς; Έσείς;

—Εγώ; ό δόκτωρ Ρόλαν Κέννεντυ. Άκούστε με: Γκάγκστερ δέν υπήρξε ποτέ. Μόλις πήρα τό δίπλωμά μου, βρέθηκα χωρίς δεκάρα, χωρίς ύποστήριξη, πεινασμένος. Ήμουν άποφασιστικός. Άπεφάσισα να σταματήσω στόν δρόμο τό πρώτο αυτοκίνητο και να τό ληστέψω. Με τ'α χρήματα, θά άνοιγα ένα ιατρείο κι' ύστερα, με τ'α κέρδη, θά επέστρεφα τ'α χρήματα στους ληστευθέντας. Θυμάσαι που πήρα τις διευθύνσεις. Ήδη όλοι έχουν λάβει τ'α χρήματά τους; Δέν μου έμνε παρά να έπιστρέψω σε σ'ας... τό φίλι που μου είχατε δώσει Δυστυχώς, είχατε αλλάξει γραφείο, σπίτι και δέν μπόρεσα να σ'ας βρω νωρίτερα. Τώρα, εξώφλησα τό χρέος μου. Αυτή η έξόφληση όμως μου γεννά καινούργιες υποχρεώσεις: συγχωρήσατε άραγε τόν «ληστή» μίς νύχτας, σε βαθμό να δεχτήτε να γίνετε γυναίκα του;

Αυτή την φορά, είναι άγνωστο ποιός είχε την πρωτοβουλία τού τρίτου φιλιού που ένωσε τ'α χείλη τών δυο μνηστευμένων...

MARIO ΜΟΡΤΑΡΑ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η Μορφολογία

ΔΕΙΞΕ ΜΟΥ... ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΟΥ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ ΠΟΙΟΣ ΕΙΣΑΙ

Στό 15ο διεθνές συνέδριο της Φυσιολογίας που έγινε στο Λένινγκραντ, ένας γιατρός από την Βαλτιμόρη της Αμερικής, μίλησε για μια έντυπωτική έφευρέσή του, με την οποία μπορεί κανείς να μεταβάλη τ'α κόκκαλα ενός ανθρώπου σε μαλακώτατους χόνδρους, όπως είναι τ'α κόκκαλα τών μικρών παιδιών, τών βρεφών. Ο γιατρός αυτός δίδει στόν υποψήφιο για την περιεργή αυτή όστεική μαλάκυνση ένα φάρμακο έσωτερικό και άσθητή διαίτα. Και ό σκοπός της... διαδικασίας αυτής; Όρσοθεδικός, για να μιλήσουμε επιστημονικά, αλοθητικός, για να γίνουμε πιο καταληπτοί και συγχρονισμένοι... Δηλαδή, ό δόκτωρ από την Βαλτιμόρη ύπόσχεται όποιοδήποτε καμπούρη, χονδροκόκαλο, με πλάτες πεταγμένες, στραβοπόδη κτλ. κτλ. να τόν μεταβάλη σε Άδωνι, ή τουλάχιστον σε Μωρίς Σεβαλιέ. Άφού πρώτα κάνει τ'α κόκκαλά του, μαλακά σαν την κοιλιά του, όχι βέβαια με τό έξυλο τού τραγουδιού, αλλά με την μεθοδό του, κατόπι τ'α μαλάσσει και σιγά σιγά, με τό περιεργο αυτό μασάζ τούς δίνει την μορφή που πρέπει.

Η έφευρέση όμως αυτή τού δόκτωρος από την Βαλτιμόρη, θά κάνη να τρέχουν στόν τάφο τους τ'α κόκκαλα—άφού περί κοκκάλων ό καννιάς—τού πρό τινος εις Κύριον αποδημήσαντος Γάλλου συναδέλφου του, δορος Σιγκώ. Τού τορπιλλίζει άπλούστατα ό Αμερικανός γιατρός τό σύστημά του: τήν άποκάλυψη από την γραμμή και τόν σχηματισμό, από την αρχιτεκτονική τού σώματος τού χαρακτηρισμού και της ιδιοσυγκρασίας ενός ατόμου, και τήν θεραπεία και άναλογη εμφάνιση.

Όταν λοιπόν αρχίζει να μεταβάλλεται η εμφάνιση ή μορφολογία τού ά. ή. πίνου σώματος, πώς θά εφαρμοσθή τό σύστημα Σιγκώ, και πώς θά κατορθώση έξ άλλου και η άστυνομία να άνακαλύψη τόν δράση ενός εγκλήματος, ότουν αυτός δέν θάχη παρά να καταφεύγη στα νέα ίνστιτούτα αλοθητικής που φυσικά θά ιδρυθούν για ν' αλλάξη εμφάνιση;

Ας εξηγήσωμε όμως τί είναι αυτή η μέθοδος Σιγκώ:

Γδύθηκε καμιά μέρα απ' όλα σας τ'α ρούχα και σταθήτε μπροστά στόν καθρέπτη της ντουλάπας σας. Δέν πρόκειται να σ'α δά-λουμε να θαυμάσετε τό σώμα σας, αλλά να σ'α αποκαλύψουμε την κατηγορία στην όποια ανήκετε.

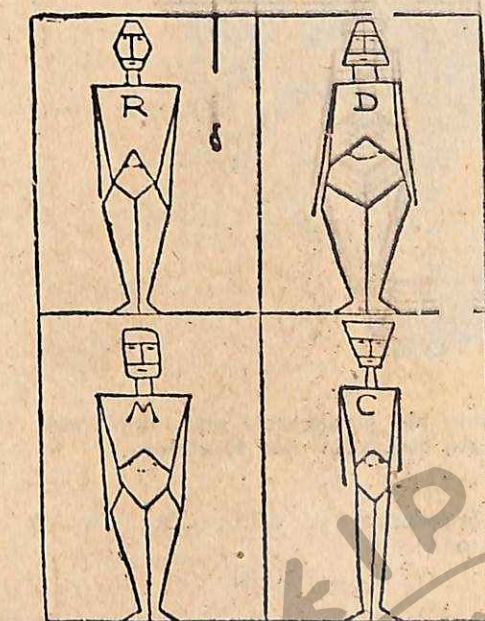
Σταθήτε λοιπόν γυμνός μπροστά στόν καθρέπτη σας και κοιταχθήτε καλά. Αν κατά τήνη έχετε διαβάσει για τήν θεωρία τού δορος Σιγκώ, θά ήθετε ότι ανήκετε σ' έναν άπο τούς τέσσερις τύπους στούς όποιους έχει διαίρει τούς συνανθρώπους τού ό Γάλλος επιστήμων.

Έχετε στήθος πλατύ, και πρδ πάντων ύψηλό και τό πρόσωπο ευρύτερο από ύψος τών μηλών τών παρειών, με τήν μύτη προσέχουσα και άνοιχτή... στόν καθρέπτη έ-ίσθε ένα «άναπνευστικό δ» δηλ. έ-νας ώραιος άνθρωπος τύπος ό όποιος δ-έχει άνάγκη καθαρού άέρος και άλλ-

γής. Φυλλαχθήτε άν είσθε τού τύπου αυτού από τ'α κατάλληλα γραφεία, προτιμότερο να πάτε να καλλιεργήτε λάχανα! Από ήθι-κής άπόψεως ό «άναπνευστικός» έχει πολύ λίγη πρωτοβουλία, έμβαθύνει λίγο και άπο-θαρρύνεται εύκολα. Είναι ό τύπος τού Φραγκίσκου τού Α'.

Εάν τώρα, ό καθρέπτης σας σ'α δείξη έ-να σώμα θαρό, με κοιλιά αξιοσέβαστη, λα-γώνες ευρείς, ώμους στενούς, κεφάλι σαν ά-χλάδι (μη θυμώνετε, πρόκειται περί... τεχνι-κού όρου!), που είναι φαρδύτερο στις μασ-σές από τό μέτωπο, ανήκετε στόν τύπο τού «επιπτικού», ή τού «χωνευτι-κού» άν θέλετε τόν έσο άπλοελληνιστί.

Καλοϊωστής ό τύπος αυτός, θετικός, εί-

Ανω άριστερά: ό άναπνευστικός. Κάτω άριστερά: ό μυϊκός. Ανω δεξιά: ό χωνευτικός. Κάτω δεξιά: ό έγχεφαλικός.

ναί ό από ιατρικής άπόψεως θανατός τύ-πος: τόν περιποιείται ένας γιατρός και τόν δυναμώνει εύκολα με μια καλή τροφή. Οι γυναίκες τού τύπου αυτού είναι συχνά γοη-τευτικές, με άρμονικότερες καμπύλες, άλλ-λες Κνίδες Άφροδίτες!

Ο Ροσίνι, ό Ρενά, ό Δουμάς πατήρ, ύ-πήρξαν κατ' έξοχήν «χωνευτικοί».

Ας έλθουμε τώρα στην τρίτη κατηγορία, την λεγομένη «επιπτική» ή «επιπτική».

Εάν ό καθρέπτης σας σ'α δείξη, ένα ίσοροπικό, με κομμό όρθογώνιο, ώμους εύσαρκους τών όποιων ό μύς κατεβαίνουν πρδς τό στήθος, μύς καλοδιαγεγραμμένους, πρόσωπο επίσης όρθογώνιο, με τις μασσ-λες, τ'α μηλα τών παρειών και τό μέτωπο να σχηματίζουν τρία επίπεδα, ίσου πλάτους, είσθε ένας «μυϊκός», ό τύπος δηλ. τού κατακτητού και τού... προοισταμένου.

Ο τέτατος τέλος τύπος είναι ή λιγνή έ-κείνη σιλουετίτσα τού σχήματός μας, με τ'α κοντά τ'α χέρια. Μην σπεύδετε όμως να ά-πελπισθήτε άν ανήκετε στόν τύπο αυτό. Εί-

σθε ένας «έγχεφαλικός». Τό μέτωπο είναι ευρύ, κάποτε λίγο φευγαλέο, τό κάτω μέρος τού προσώπου στενό, ή όραση και ή άφή άνεπτυγμένη. Ο Ρισελιό ήτο ό τύ-πος σας.

Θά εξετάσωμε τώρα τί ρόλο μπορεί να παίξη στην ιατρική, αυτή η κατάταξη τών ανθρώπων σε τύπους.

«Όποιος ξέρει τόν έαυτό του καλά, λέ-γει ένα γαλλικό λόγιο, είναι πάντα καλά».

Λοιπόν ή «μορφολογία» τού δορος Σιγκώ, που τήν συνεχίζουν σήμερα με έπι-τυχία οι διάδοχοί του Κα Ζανέν—Σατελλιέ, Μάρι-Ωριφ, Τσορίς, Μπαλλάν, Μονό, Χέρζεν, μ'α έπιτρέπει να προσανατολισθώ-με καταλλήλως σε περίπτωση άσθενείας!

Ίδου ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα:

Κάποτε παρουσιάσθηκε σ' έναν από τούς γιατρούς αυτούς, μια χωρική, ρωμάλα και ροδοκόκκινη, ή όποια έπαυσε, όπως τουλάχιστον της είχαν πη από...φρματίωση. Όλα τ'α φάρμακα που της είχαν δώσει οι διάφο-ροι γιατροί, όλες οι δίαιτες και οι άλλες θεραπείες στις όποιες τήν υπέβαλαν, δέν της έκαναν τίποτα.

Ο γιατρός τήν εξέτασε καλά και άντελή-φθη ότι ήταν μια «χωνευτική». Τήν έστει-λε λοιπόν πίσω στο χωριό της, λέγοντας μό-νο να φερέση μια ειδική ζώνη στην κοιλιά. Σε λίγον καιρό ή «άρρωστη» είχε γίνει έν-τελώς καλά, χωρίς φάρμακα χωρίς σανατό-ρια και χωρίς να διακόψη τήν εργασία της.

Ίδου και ένα άλλο παράδειγμα:

Ένας νέος, 20 έτών, τύπος «έγχεφαλι-κός», ή στην έπαρσία, με τούς γονείς του. Προσβάλλεται από άναμία με μικρές δια-ταραχές τού αίματος. Ο γιατρός του θέλει ταραχές τού αίματος. Ο γιατρός του θέλει να τόν στείλη στο βουνό, να τόν παχύνη, να τού δώση δύναμη. Εξετάζει τόν άρ-ρωστο και ένας «μορφολόγος» και πρδς μεγάλη έκπληξη όλων, λέγει «Στό Πα-ρίσι!».

Πραγματικά μέσα στην τρέβη και τόν θόρυβο τού Παρισιού, εργαζόμενος χωρίς ύπερβολή, συγγάζοντας στα θέατρα και τις διανοητικές διασκεδάσεις, ό «έγχεφαλικός» ή αλλοιώτικα: ό «διανοητικός» νέος έγινε γρήγορα καλά!

Αλλά δέν σταματά έδώ, ή «μορφολογία».

Αιτίσσε τους ανθρώπους σε δυο άλλες, γε-νικότερες κατηγορίες: τούς... «επιπ-τικούς» και τούς «επιπτικούς».

Ο στρογγυλός είναι ό τύπος τού Φάτν και τού Φαλσάφ, ό άνθρωπος που είναι όλο λίκος... και νερό. Ο άνθρωπος με τήν άδια-τάκτη γαλήνη και τό θαρό, κάποτε, πνεύμα.

Ο επίπεδος, είναι ό Ισχνός, ό ξηρός, ό τσιπρός. Ο Άρτανιάν ή ό Σιγκώ, ό άν-θρωπος με τις θαυμαστές αντιδράσεις, αλλά και ό άνθρωπος που μ' ένα τίποτα μπορεί να πείσθω κάτο.

Επάνω στούς δυο αυτούς γενικούς τύ-πους οι μορφολόγοι, βασίζουν ένα άλλο σύστημα θεραπείας για τό όποιο ίσως μ'α δοθή ή ευκαιρία να μιλήσουμε άργότερα. Όσοι, όπως βλέπετε, πρόκειται για μια επιστήμη πολύτιμη που πρόκειται να γίνη μεγά-λη εξέλιξη στο μέλλον.

«Έξη «μέλλοντες αστέρες» του Χόλλυγουντ κάνουν την ήλιοθεραπεία τους στην πλάτ της Σάντα-Μόνικα, και χαμογελούν με άρκετη αισιοδοξία προς το μέλλον...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΑ

Το φλέγον ζήτημα του Χόλλυγουντ είναι το ειδύλλιο της Καρόλ Λομπάρ και του Κλάρκ Γκκάρκ. Οι δυο τους είναι τόσο αχώριστοι που είναι αδύνατο ν' ακούσης ή ν' διαβάσης κάτι για τον ένα χωρίς ν' ακούσης συγχρόνως και για τον άλλο.

Από το πρωί ως το βράδυ βρίσκονται μαζί σ'α να παντρευτούν πριν από μια βδομάδα! Και γεννάται το έρωτημα: Σκοπεύουν ν' παντρευτούν ή όχι;

Το πράγμα είναι αμφίβολο γιατί και οι δυο τους δεν ξμεινάν και τόσο ένθουσιασμένοι από τον πρώτο γάμο τους. Τό βέβαιον είναι ότι δεν μπορούν ν' παντρευτούν σύντομα γιατί πρέπει πρώτα ν' α γίνει όριστική ή απόφασις του διαζυγίου του συμπαθεστάτου Κλάρκ.

Εν τω μεταξύ η πρώην κυρία Κλάρκ Γκκάρκ πήγε στην Εύρώπη για ν' απαστολή στον τοκετό της κόρης της (από τον πρώτο γάμο της) που απέκτησε ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Εφ' όσον λοιπόν το διαζύγιο του Κλάρκ δεν εξεδόθη ακόμη τελεωτικά, ο Κλάρκ είναι... παπούς! Αλλά ποιός

ένδιαφέρεται γι' αυτό; Ούτε καν η Καρόλ!

Άλλο θέμα, επίσης ενδιαφέρον, είναι το διαζύγιο της Συλβίας Σίντνεϋ από τον γνωστό εκδότη Μπέννι Σέρφ.

Είχαμε τον πρώτο μας καυγά δέκα μέρες μετά τον γάμο μας, είπε η Συλβία στον δικαστή, γιατί επέστρεψα σπίτι είκοσι λεπτά αργότερα για το φαγητό. Μιά εβδομάδα αργότερα μου είπε ότι όλοι όσοι καταγίνονται με τον κινηματογράφο είναι ανισόρροποι και τρελλοί κατά την γνώμη του.

Υστερα από τ'αυτά... κομπλιμέντα αυτά, δεν είναι βέβαια εκπληκτικό πώς η όραία Συλβία ζήτησε ν' χωρίση τον εκδότη της.

Άλλο τελευταίο διαζύγιο, είναι της Έλεν Τουέλβρης από τον σύζυγό της Τζόν Γούντ. Η Έλεν που κάθεται από έναν μηνός στο ξενοδοχείο με το τριετές αγαρέκι της, είχε δηλώσει στους δημοσιογράφους ότι εκείνη κι' ο σύζυγός της, αν και ζούσαν χωριστά, ήταν «πολύ καλοί φίλοι».

Τα πράγματα όμως την διέψευσαν πριν περάσουν δυο μέρες.

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

Η Έλεν βρισκόταν σ' ένα νυκτερινό μπάρ μ' έναν παιδικό φίλο της από το Σάν-Φραντίσκο, όταν ξαφνικά επέλευσε ο Γούντ.

Υστερα από δυο λεπτά ο φίλος της Έλεν βρισκόταν καταγής μισολιπόλυμος από τις γροθιές ενώ ο Τζόν ούντ είχε το μάτι μελανιασμένο τριερά και δυο δόντια σπασμένα! Ζήτησατε την γυναίκα!

Η Έλεν όμως εξακολουθεί ν' επιμένει ενώπιον του δικαστού από τον όποιο ζήτησε διαζύγιο ότι δεν είχε κανένα αισθηματικό δεσμό με τον φίλο της αλλά απλώς συζητούσαν μία καθαρώς εμπρική υπόθεση.

Εν τω μεταξύ ο Φράνσοτ Τόν και η Τζόαν Κράουφορντ θαυμάζονται από όλους ως το «ιδεωδέστερο ζευγάρι του Χόλλυγουντ». Έχουν έντελως όμοια γούστα και είναι το πιο έρωτευμένο αντρώγυνον που έχει δη' ως τώρα το Χόλλυγουντ.

Τελευταίως, η μεγαλύτερή τους ενασχόλησις είναι η μουσική. Η Τζόαν μελετά τραγούδια από όπερες και ο Φράνσοτ την συνοδεύει στο πιάνο. Επίσης ο Φράνσοτ προσφέρει σημαντική οικονομική ενίσχυση στην Συμφωνική Ορχήστρα Φιλαρμονίας που διευθύνεται από τον διάσημο Λέοπολντ Στόκοφσκ.

Ο Άιρβιν Τάλμπεργκ και η Νόρμα Σήρερ διέψευσαν την φήμη που είχε κυκλοφορήσει ότι πρόκειται κι' αυτοί ν' ακολουθήσουν το παράδειγμα των περισσότερων στάρ και ν' ζητήσουν διαζύγιο.

Ο Χάρρυ Μπάννιστερ, πρώην σύζυγος της Άνν Χάρντιγκ ξαναπαντρεύτηκε τελευταίως με την Λέα Βέλτ, ηθοποιό του θεάτρου της Νέας Υόρκης. Όταν τ'ο άνηγγειλαν στην Άνν, εκείνη σήκωσε τούς ώμους της με παντελή αδιαφορία.

Νά και η λίστα των ειδυλλίων του μηνός: Η περίφημη για την καλλονή της Μαρί Πρεβό πρώην σύζυγος του Μάκ Σέννιτ και ο ήθοποιός της Γουόρνερ Ντικ Ποδρσελ.

Η ώραισιάτη Άνν Σόθερν και ο Ρότζερ Πράντορ. Φαίνεται ότι η Άνν θα γίνει σύντομα κ. Πράντορ, τώρα που ο Ρότζερ πήρε διαζύγιο.

Η Σίρλεϋ Ρόκ και ο Μπίλλ Στέλιγκ, ηθοποιός της Φόξ.

Ο Μίκιελ Βάλεν και η χαριτωμένη Άλλις Φαίη.

Ο Λούις Χαίλαρντ που φαινόταν τρο-

νικά έρωτευμένος με τη Βέντι Μπάρρυ τον περασμένο μήνα, τώρα την εγκατέλειψε όπως φαίνεται για χατήρι Τζιν Λουτίνιο.

Η Έλεν Τουέλβρης θεάται πολύ νά με τον Κάυ Μπάρτλετ, πρώην σύζυγο της Άλλις Ουάιτ.

Η Μάρτζορι Λάιν κι' ο Μπράϊαν Μπλεβι. Ίσως ν' παντρευτήκαν κι' όταν θ'α διαβάσετε τις γραμμές αυ-

της. Η Γκλέντα Φάρρελλ κι' ο Άντισον Ράταλ.

Ο Τζόρτζ Ράφτ που ζούσε χωριστά από τη γυναίκα του εδώ και δέκα χρόνια παίρνει επί τέλους το διαζύγιό του κι' αυτές.

Ετσι θα μπορέση ν' παντρευτή την Ελζβίνα Πάιν με την οποία είναι αρραβωνιασμένος.

Η τελειωτική απόφαση του διαζυγίου του περιμένει κι' ο Μπέρτ Βήλερ ν'α παντρευτή την Σάλλυ Χαίηνς.

Ο Μπέρτ και η Σάλλυ κρατούν μυστικούς άρραβώνες των, μ'α «Ο κρυφός τ'χει τούμπανο κι' αυτοί κρυφά καμάρι».

Όσον αφορά τον γάμο του Ντικ Πό-αλ με την Τζόαν Μπλόντελ, θ'α καθυστερήση μερικούς μήνες.

Το διαζύγιο της Τζόαν Μπλόντελ από τον σκηνοθέτη Τζόρτζ Μπάρνς, του οποίου ήταν η... πέμπτη κατά σειράν σύζυγος, δεν άπηγγέθη ακόμη.

Μερικοί κουτσουμπόληδες ισχυρίζονται ότι η Μαίη Κλάρκ απήχθη μίαν ώρα πριν πρωίαν έπ' αεροπλάνου από το δόκτορα Φράνκ Νόλαν με τον όποιο παντρεύτηκε μυστικά στη Γιούμα.

Όμως η Μαίη και ο Φράνκ λένουν ότι αυτά είναι κακοηθέστατα ψέμματα και ότι σκέπτονται ν' παντρευτούν σ' ένα μήνα. Προς το παρόν είναι μνηστέμενοι μόνον.

PENNIE'S

Η μόνη στάρ η οποία εφαρμόζει αυστηρώς την χορτοφαγία στο Χόλλυγουντ είναι η Κλωντ Κολμπέρ η οποία δεν τρώγει ποτέ κρέας.

Από τις στάρ του Χόλλυγουντ, δυο έχουν δίπλωμα πιλότου αεροπλάνου, η Γκρίλ Πατρίκ και η Ρούθ Τσάτερτον που διευθύνουν μόνες τους τ'α αεροπλάνα τους.

Πρόκειται ν' α γυρισθ'ι τώρα ένα παλαιό φιλμ «Ο δρόμος προς τη δόξα» που θ'α είναι ανώτερο και από το «Ουδέν νεώτερον από το Δυτικόν

Μέτωπον». Θ'α πρωταγωνιστήσουν τέσσαρες ήθοποιοι πρώτου μεγέθους: ο Ουόρνερ Μπάξτερ, ο Φρέντρικ Μάρτς, η Τζούν Λάνγκ κι' ο Λάιονελ Μπάρρυμορ.

Οι περισσότεροι στάρ του Χόλλυγουντ παίρνουν μαθήματα τένις από τον Έρρολ Φλόν.

Η Βιρτζίνια Ντάμπνεϋ έχει τις ωραιότερες γάμπες του Χόλλυγουντ.

Η Τζιν Τσάτμπουρν εξελέγη σ' ένα διαγωνισμό ως η τελειότερα καλλονή του Χόλλυγουντ.

Υβέτ Λεμπόν, η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του «Μιχαήλ Στρογκόφ» και της «Μαρινέλλα» πρόκειται ν'α πρωταγωνιστήση τώρα στο φιλμ «Οι γάμοι της δεσποινίδος Λεβύ».

Ο γάλλος σκηνοθέτης Πιέρ Καρόν γυρίζει τώρα το γνωστό έργο του Σαρλ Μερέ «Πειρασμός» με τον Άνρι Ρολλάν και την Μαρί Μπέλλ.

Η Έλίσσα Λάντι δεν είναι μόνον μιά από τις καλύτερες ηθοποιούς. Είναι συγχρόνως και πολύ ικανή μυθιστοριογράφος. Τώρα γράφει ένα σενάριο, του ό-

ποίου τον πρώτο ρόλο σκοπεύει ν'α ηενεύση ή ίδια.

Σ' ένα διαγωνισμό κολυμβήματος στο Χόλλυγουντ πήρε πρώτο βραβείο η γνωστή στάρ Πατρίτσια Έλλις.

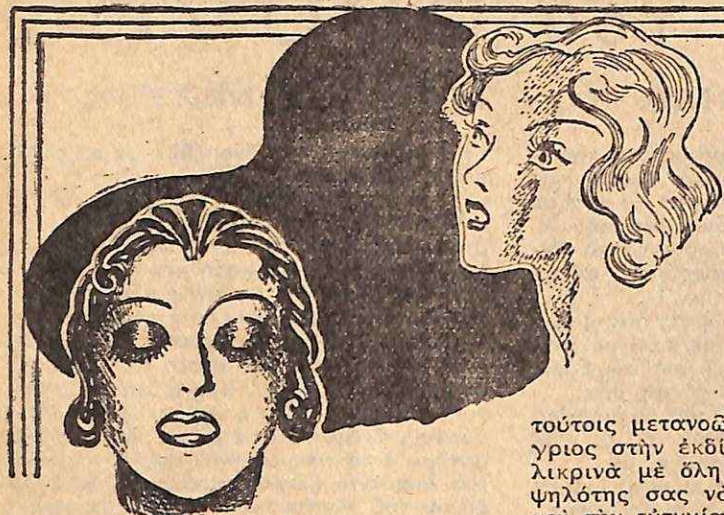
Η νέα πρωταγωνίστρια της γαλλικής δόθνης Κλόντ Μαξ πρόκειται ν'α γυρίσ'ι το «Εσ'οί είμαι έγώ» στο οποίο πρωταγωνιστούσε πριν από δυο χρόνια ή Σιμόνη Σιμόν. Η Κλόντ Μαξ δεν φημίζεται μόνον για την εκπάλγη όμορφιά της αλλά και για την ωραία φωνή της και το μεγάλο ταλέντο της.

Η πιο μορφωμένη στάρ του Χόλλυγουντ είναι ή Ίρις Άντριαν. Είναι διδάκτωρ της Φιλολογίας και της Νομικής. Και τ'α δυο διπλώματά της τ'α πήρε με «άριστα» παμψηφεί.

Στο Παρίσι έξηφανίσθη τον περασμένο μήνα ή νεαρά ήθοποιός Ζανίν Νταρτέλ. Μόλις προ μιάς εβδομάδος, ένας γάλλος δημοσιογράφος ανέκάλυψε ότι ή Ζανίν έχει άποσπρθη σ' ένα μοναστήρι καλογραιών, γιατί πήρε την άμετάκλητη απόφαση ν' άσπασθ'ι το μοναχικό σχήμα. «Βαρέθηκα τον κόσμο και τις ανόητες διασκεδάσεις του» Ήταν ή μόνη δήλωση της νέας σ' όσους την ρώτησαν τον λόγο της απόφασέως της αυτής.

Ο νέος πρωταγωνιστής του γαλλικού κινηματογράφου Ντανιέλ Κλερίς και η χαριτωμένη Ζερμάν Βασσέ περνούν τις θερινές διακοπές των με θαυμάσιες βαρκάδες στο Ζουάν-Λε-Πιέν.

Δυο τ' αριστοί γυναικες

Η Δούκισσα, που ήταν εξαιρετικής όμορφιάς στην εορτή που είχε δώσει και που νόμιζε ότι είχε κιάλια κερδίσει το παιχνίδι, κατάπληκτη μαθαίνει από την Ζυλιάν ότι δεν πρόκειται αυτή να αφήσει τον άντρα της και να ξαναγυρίσει στο πατρικό της σπίτι στο Ρούντινστορφ.

Ο Μαινάου σπεύδει να συμπληρώσει την πληροφορία ανεγγέλλοντας στην Δούκισσα ότι όχι μονάχα δεν φεύγει η Ζυλιάν αλλά ότι θα πάνε μαζί στον πύργο του της Φρανκονίας. Η Δούκισσα παρασύρει τον Μαινάου σ' ένα δάσος και ύστερ' από αυτό σε ένα τέτ-α-τέτ μέσα σ' ένα έρμηκο σαλόνι. Αντιλαμβάνεται όμως ότι ο Μαινάου είχε υψώσει προηγούμενος σοβαρότατα.

22. (Η συνέχεια)

Αναγνωρίζω ότι χρειάζεται λιγότερο θάρρος για ν' αντιμετωπίσει κανείς μια σφαίρα ή μια σπαθιά, παρά για να αναγνωρίσει φανερά το λάθος του. Και θεωρώ τιμή μου, που έβρηκα μέσα μου αυτό το θάρρος, αντί να ριψοκινδυνέψω τη ζωή μου χάριν μερικών άνοητων όπως εγώ. Μάλιστα, το λέγω φανερά : ο γόης, ο έρωτας, ο σκεπτικιστής, δεν έχει τώρα θερμότερο πόθο παρά να μεταβάλει τον κατά συνθήκη γάμο του σ' ένα γάμο αίσθηματος. Βέβαια έφταιξε, παρεγγύρισε την νέα αυτή, την ψυχή αυτή, που είναι γεμάτη ένθουσιασμό για το ωραίο και το καλό, που περιφρονεί τις κοσμικές ματαιοδοξίες, και για το σφάλμα του αυτό επέβαλε στον έαυτό του τιμωρία. Τώρα όμως μπορεί να γευθεί την ήρεμη, αλλά και μεθυστική ετυχία του έρωτος στον γάμο.

Η βεντάλια είχε γλυστρήσει από τα χέρια της Δούκισσας. Κρεμασμένη από τη ζώνη της με μιαν άλυσίδα, έλαμπε τώρα στις πτυχές του φορέματός της. Ορθία μπρός στον Μαινάου, μαδούσε ένα-ένα τα άνθη μιας πορτοκαλλιάς, σαν να μην ήθελε να επιτρέψει στο δέντρο να κάμει καρπούς. Κρατούσε θαύρατη σιγή. Μα η κίνηση των χεριών της πρόσδινε μια μεγάλη ταραχή και τσση δόνηση, ώστε ο Μαινάου αίσθανθηκε οίκτο. Είναι κανείς γενναίος όταν είναι ετυχής...

Θα ήθελα να εξαλείψω όλες τις τρέλλες της νεότητός μου ! Είπε με τόνο τρυφερό. Υπάρχουν πολλές που δεν μπορεί να τις θυμηθώ χωρίς ντροπή, γιατί το αίσθημα στο οποίο υπήκουσα όταν τις διέπραττα, δεν ήταν άγνο. Βεβαίως δεν θα μεταμορφώσω τελείως. Μισώ εκείνον που με μισεί. Έν

τούτοις μετανιώ που έφάνηκα τόσο άγριος στην εκδίκησή μου. Εύχομαι ελκρινά με όλη μου την καρδιά η Ύψηλότης σας να γνωρίσει την γαλήνη και την ετυχία.

Η Δούκισσα στράφηκε αποτόμως. — Έ ! θαρῶνε Μαινάου ! είπε, κυττάζοντας αυτόν άγέρωχα. Και ποιός σας είπε, ότι δεν έχω γαλήνη και δεν άπολαύω την ετυχία ;

Εσήκωσε ψηλά το κεφάλι και έφριξε τριγύρω ένα βλέμμα υπερήφανο.

Ετυχής ; είπε. Άλλά είμαι. Ημπορώ να ύψωσω εκείνον που θέλω και να ταπεινώσω εκείνον που δεν μου άρέσει. Η θέλησίς μου είναι νόμος, γιατί έχω την δύναμη. Το να έχω κανείς την δύναμη... είναι το να έχω την ετυχία, όταν η ψυχή και η καρδιά είναι άρκετα ύψηλά και υπερήφανοι ! Μην το ξεχνάτε, θαρῶνε Μαινάου. Η ευχή σας ήταν όχι άστοχη - δεν θέλω να μεταγυρισθώ μια λέξη προσβλητική για σας - τουλάχιστον περιττή.

Διευθύνθηκε προς την θύρα που άνοιγε προς το γειτονικό σαλόνι. Εκεί σταθήκε.

Να που σας ζητεί, είπε λευκή και ψυχρή όπως η σελήνη. Σας εύχομαι πολλήν ετυχία, θαρῶνε Μαινάου... Άλλά, πιστέψτε με, σας εύχομαι περισσότερο από όση θα έχετε. Ο χαρακτήρας σας είναι πολύ άνησυχος για να ικανοποιηθεί για πολλόν καιρό με την νοικοκυρεμένη και κοινή ετυχία που θα σας δώσει η νοικοκυροδία σας.

Η Ζυλιάν προχωρούσε άργα, σπριζόμενη στον θραχίονα ενός αλικοῦ, με τον οποίο είχε χορέψει, ενώ ο Μαινάου πήγαινε να την συναντήσει. Η Ζυλιάν παραμέρισε για να περάσει η Δούκισσα. Εκείνη όμως την κύτταξε μια στιγμή και της είπε :

Άγαπητή θαρῶνη, σας πέρνουν από μάς, από τον κόσμο και τας εορτάς του. Καλείσθε, φαίνεται, να κυθερνήσετε το νοικοκυριό σας και να κρατήσετε τον σύζυγό σας στα δίχτυα μιας άπεριόριστης ετυχίας. Κρατήστε τον καλά. Η άνεξαρτησία είναι ο πρώταρχικός όρος της ζωής του. Όλες οι ευχές μου σας συνοδεύουν...

Και με μια άποτομη κίνηση η Δούκισσα έφριξε πάνω στη Ζυλιάν βροχή λουλουδιών πορτοκαλλιάς, τα οποία είχε λυώσει μέσα στα χέρια της. Επειτα έπηρε πάλι την βεντάλια της.

Κύριε ντέ Λίσεν, είπε προς τον αλλικό υψηλόφωνα, θέλω να χορέψω το επόμενο γκαλόπ με τον κόμητα ντέ Μπραντάου.

Εκείνος έσπευσε να διαβιβάσει την διαταγή την οποία έλαβε. Η Δούκισσα πέρασε μπρός από την Ζυλιάν και τον σύζυγό της, οι οποίοι έκλιναν έλα-

φρά το κεφάλι και διευθύνθηκε προς την γαλερία όπου χόρευαν.

Δεν θα σου ξεφύγει ο άνθρωπος, τον οποίο θα συγκατατεθής να άγαπήσης, είπε ο Μαινάου χαμηλόφωνα, καθώς έπιανε τον θραχίονα της συζύγου του. Θέλησε να είναι όχι άνεξάρτητος, αλλά μόνος...Θέλησε ο ίδιος να είναι όχι άνεξάρτητος, αλλά μόνος όσον καιρό δεν είχε συναντήσει την γυναίκα που μπορούσε να είναι σύζυγός του και στην χαρά και στην λύπη. Άν έγνώριζε ένωρίτερα την Ζυλιάν, δεν θα είχε σήμερα να λυπάται για τόσα σφάλματα και τρέλλες.

Εκείνη κοκκίνισε και του έκαμε ένα νεύμα να σωπάσει, δείχνοντας με μια κίνηση του κεφαλιού της τους δυο άνδρες που καθόνταν κοντά στην αίθουσα.

Μπα ! Είσαθε σείς ; είπε η Δούκισσα πλησιάζοντας τον αλάρχη. Ποῦ είχατε λοιπόν κρυφθῇ, κύριε αλάρχη ;

Ο γέρος πλησίασε με προθυμία, ενώ ο κόμης Μπραντάου ύποκλιθήκε θαθεία μπρός στην ήγεμονίδα του.

Σκέπτεσθε, χωρίς άλλο, για τα περιούσια σάξια του άνεψιού σας ;

Τα σχ'δια του άνεψιού μου ;

Δεν γνωρίζετε, λοιπόν, ότι ο θαρῶνος Μαινάου ης έγκατασταθῇ στην Φρανκονία, σ'ένα από τα κτήματά του ;

Εγώ ; είπε ο αλάρχης με φωνή αλλοιωμένη. Η Ύψηλότης σας θέλει να γελάσει εις θάρος μου. Προτιμώ να έπαυθ' από σπῆτι σε σπῆτι, παρά να ζήσω μιαν άκόμη ήμέρα... έστω και μόνο μιαν... με έναν άνεψιό, τον οποίο άπαρνούμαι...

Μένω στον πύργο μου του Σόνθερβ. Και αν η Ύψηλότης σας συγκατατίθεται να ρίχνει από καιρό σε καιρό καμμία άχτινα στην ζωή του έρημίτου γέροντος, που ήταν πάντοτε πιστός θεράπων της, θα έκλέγη όπως άλλοτε το Σόνθερβ ως τέρμα των περιπάτων της.

Κύριε ντέ Μαινάου, άπήντησε εκείνη, σπριζόμενη στον θραχίονα που της προσέφερε ο κόμης Μπραντάου, άκουσα ότι η καταιγίδα κατεστρεψε την θλάσση της κοιλάδος σας της Κασιμίρης. Και αυτός ο ωραίος κήπος ήταν που με ειλκυε. Όλα αυτά τελείωσαν τώρα...

Η όρχήστρα άρχισε τις πρώτες νότες του χορού και η Δούκισσα άπεμακρύνθηκε άφοῦ έφριξε ένα παγερό βλέμμα προς τον παλαιό ευνουμένό της.

Μερικές γρήγες ψιθύρισαν χαμηλόφωνα μεταξύ των, έλεπόντας την Δούκισσα να περνά σαν άνεμοστρόβιλος, ότι ήταν ίσως πολύ ζωηρή στον χορό και ότι το πράγμα μπορούσε να φανή λίγο σκανδαλώδες. Όσον άφορα τον αλάρχη, την παρακολουθούσε με μάτια έντρομα. Πώς ! Οι πρόγονοί του, λοι-

μα της Ε. ΜΑΡΛΙΤ αγκαπούν... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

πόν, δεν θα σηκωνόταν από τον τάφο για να άπαρνηθουν τον πρόγονό τους, που προκαλούσε στον οίκο των την ταπείνωση μιας τέτοιας δυσμενείας ; Η γῆ δεν θα άνοιγόταν για να καταπιῇ τον άφρονα που έσπανε την σχέση του με την Αύλη ; Είχε πέσει στην δυσμενεία της ήγεμονίδος του, αυτός που θα πωλούσε και την ψυχή και το σώμα του στον διάβολο για να μην πάθῃ ποτέ τέτοιαν δυστυχία. Και αυτό συνέθηκε χωρίς να κάμῃ το παραμικρό σφάλμα... Έξ αιτίας ενός άλλου όφιστοτα αυτό το μαρτύριο... Και δέκα λεπτά δεν θα περνούσαν, χωρίς η έδηση αυτή να γίνῃ γνωστή από όλη την Αύλη, χωρίς αυτός, ο ευνουόμενος αλάρχης να γίνῃ ο περίγελως των άλλων. Ήταν προτιμότερο να φύγει άμέσως από το άνάκτορο.

Πίσω από το κουπέ του αλάρχου το άμάξι του θαρῶνου στάθηκε έμπρός στο Δουκικό άνάκτορο.

Έξετέλεσα τον σκοπό μου ! είπε ο Μαινάου προς την γυναίκα του, άνεβαίνοντας στο άμάξι. Έκαμα την μετάνοια μου. Η σύζυγός μου θα με συχωρήσει τώρα ;

Η νύχτα ήταν ωραία, σιωπηλή, σεληνοφώτιστη. Η Ζυλιάν διέτρεχε στο ίδιο άμάξι τον ίδιο δρόμο που την ώδήγησε για πρώτη φορά στο σπῆτι του συζύγου της. Άλλά μεταξύ της ήμερας εκείνης και αυτής, πόση διαφορά ! Δεν ήταν πια η περιφρονημένη σύζυγος, μα αντίθετως η έκλεκτή και άγαπημένη σύντροφος.

Το άμάξι που έτρεχε έμπρός του, έιχεν, εκτός από τον αλάρχη και τον άχώριστο φίλο του, τον κ. Μπέργκ και η Ζυλιάν ένοιωσε έναν παιδικό φόβο άπέναντι του ανθρώπου εκείνου. Έχρησιάσθηκε να επιστρατεύσει όλη την λογική της και το θάρρος της, για να μην παρακαλέσει τον Μαινάου να περάσει έμπρός από το Σόνθερβ, χωρίς να σταθῇ και να την πάρῃ κάπου μακριά, σ' ένα μέρος που δεν θα είχε φόβο να συναντήσει τον Μπέργκ.

Την στιγμή που η άμαξα στάθηκε έμπρός στην μεγάλη σκάλα του πύργου, η κ. Λόν παρουσιάσθηκε έμπρός στην πόρτα.

Πριν από μια ώρα όλα τελείωσαν ! μουρμούρισε στο αυτί της κυρίας της. Ο σύμβουλος ήλθε. Μπορεί από στιγμή σε στιγμή να μου ζητήσει τα κοσμήματα της νεκρῆς.

Έρχομαι ! είπε η Ζυλιάν, κατεβαίνοντας άπ' τ' άμάξι, ενώ η οικονομός διευθυνόταν με γρήγορο βῆμα προς το Ινδικό σπῆτι.

Η Ζυλιάν έχει τώρα να εκτελέσει ένα σκληρό καθῆκον. Έπρεπε να άπογαλύψει στον Μαινάου την ποταπότητα του θείου του, για να τον πείσει να πάρῃ ο ίδιος το χρυσό κουτί.

νω στο τραπέζι και ο αλάρχης όρθιος και εύθυνης περιμένει.

Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία, είπε με ψυχρή εύνεμεια, γιατί μπήκα στο διαμέρισμά σας. Άλλά είναι περασμένες δέκα. Δεν ήξευρα αν ο σύζυγός σας θα δεχόταν να μου πάρῃ χάρση μιαν συνομιλία εύθους σήμερα και έπειδή η συνομιλία αυτή είναι άπαραίτητη, τόλμησα να τον περιμένω εδώ.

Ο Μαινάου άφῆσε το μπράτσο της συζύγου του και προχώρησε :

Να με θείε μου ! Θα έσπευδα στην πρόσκλησή σας, όπου και αν με καλούσατε. Τί έχετε να μου πῆτε ;

Τί έχω να σου πῶ ; είπε ο αλάρχης με αποφασιστικότητα. Θα το μάθῃς. Έν πρώτοις σου άπαγορεύω να με άποκαλῇς θείο σου. Δημιούργησες μιαν άνεπανόρθωτη ρήξη που σε χωρίζει για πάντα από τον άδελφό του πατέρα σου...

Θα ύποφέρω το άτύχημα αυτό ! είπε ο Μαινάου, ώχρινώντας, αλλά με φωνή σταθερή και ήρεμη. Το μέλλον θα δείξη τί θα κερδίσετε αν τα παίξετε όλα για όλα. Ένας «φίλος», όπως λέγουν στην Αύλη, έτρεξε και με έπρόφθασε.

Όσα που άνέβαινα στο άμάξι, για να με πληροφορήσει ό τι πέσατε, έξ αιτίας μου, σε δυσμένεια, καταφρονέω.

Στην λέξη δυσμένεια ο αλάρχης σήκωσε τα χέρια σαν να ήθελε να κρατήσει την λέξη αυτή στα χείλη που την πρόφεραν.

Μια έκδικηση τόσο ποταπή, μόνο την άνηδία προκαλεί ! έσκολούθησε ο Μαινάου. Και θρίσκετε ότι δεν έχετε καλλίτερο να κάμετε την στιγμή αυτή, πα-

ρά να μαλώσετε με την οικογένειά σας, με όλους εκείνους που θα μπορούσαν να δώσουν κάποια χαρά στα έρημικά γεράματά σας ; Και αυτό πρέπει να γίνῃ χωρίς άναβολή, την νύχτα αυτή, με βία, για να μπορούν να πουν αύριο στο δουκικό παλάτι ότι μαλώσατε με εκείνον που προκάλεσε την δυσμένειά σας και ότι ίκετεύετε την Δούκισσα να σας άποδώσει την εύνεμειά της ; Τί χάνετε, λοιπόν, χάνοντας ;

Τί χάνω ! άνεφώνησε ο αλάρχης. Χάνω το φῶς των ματιών μου, τον άέρα που άναπνέω. Δεν μου μένει πια παρά να πεθάνω, αν αυτή η φριχτή για έναν άνθρωπο της τάξεώς μας κατάρστασις πρόκειται να διαρκέσει ένα μήνα.

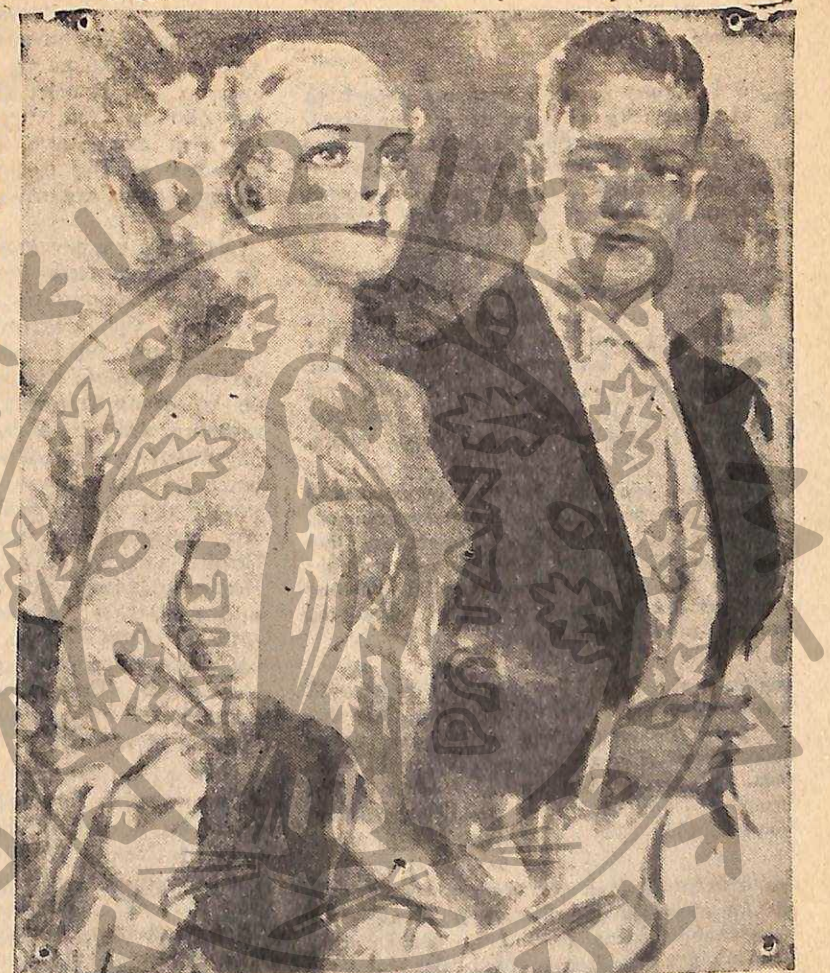
Κλονίστηκε, μη μπορώντας να κρατηθῇ περισσότερο, και έπεσε σε μια πολυθρόνα.

Ο Μαινάου έστρεψε από το άλλο μέρος το κεφάλι, μη δυνάμενος να κρύψει την άπαστροφή του.

Αφοῦ είναι έτσι, είπε, δεν έχω τίποτε άλλο να πῶ. Νόμισα ότι μπορούσα να κάμω τουλάχιστο έκκληση στην τρυφερότητα του πάππου προς τον έγγονό του.

Α ! Α ! Φθάνομε στο λεπτό σημείο !... Το μόνο που με έκανε να άποφασίσω να συναντηθῶ άκόμη μια φορά μαζί σου. Ο έγγονός μου, το παιδί της μονάκριβης κόρης μου...

(Η συνέχεια στο προσεχές.)

Η Δούκισσα άπομακρύνθηκε σπριζόμενη στο μπράτσο του κόμητα Μπραντάου.

ΣΕ ΕΠΤΑ ΓΡΑΜΜΕΣ

Ξέρετε από πότε άρχισαν τὰ άνδρικά και γυναίκεία ρούχα νά έχουνε τσέπες; Άπό τὰ 1600 και έδώ. Ός τότε άνδρες και γυναίκες έφεραν: οτή μέση τους μια ζώνη από την οποία κρεμόταν ένας μικρός σακκος που περιείχε τὰ χρειαζούμενά τους. Όπως γίνεται σήμερα με τὰ σελάχια.

Ύπάρχουν σέ μέρη-μέρη στην θάλασσα ζώνες όπου βασίλευει ή πιο άπόλυτη σιωπή. Δέν άκούεται ούτε ο παραμικρός φλοίσθος του κύματος. Οι εύτυχείς που παίρνουν κάθε τόσο μέρος στις «κρουαζιέρες» που διοργανώνουν τὰ διάφορα πρακτορεία, κυνηγούν ιδιαιτέρως τίς ζώνες αυτές.

Τὰ νομίσματα, σ' όλες τίς χώρες και τίς εποχές, —έκτός βέβαια του Λυκούργου...— ήταν στρογγυλά. Έξαιρέση έκανε το 1849 ή Καλλιφορνία, που έκοψε εξάγωνα χρυσά κέρματα των 20 δολλαρίων. Ήταν ή εποχή που ή Καλλιφορνία ήταν ή χώρα του χρυσού.

Ύπολογίστηκε ότι οι καρφίτσες είναι το μόνο πράγμα που δέ φθείρεται. Για τον άπλούστατο λόγο ότι δέν προφθαίνει: χάνεται κατά 99%. Έτσι έξηγείται ή τεραστιά παραγωγή καρφιστών άπ' την Άγγλία. Μόνο το Μπίρμιχαμ φουρνίζει 30 έκατομ. καρφίτσες την ήμέρα.

Το τσιμπημα μερικών έντόμων μπορεί νά έξουδετερωθ ή με λίγη στάχτη τσιγάρου. Φθάνει νά την δρέξετε ώσπου νά γίνει πηχτή λάσπη. Μ' αυτήν τριβείτε το τσιμπημένο μέρος καλκά. Ή στάχτη όμως πρέπει νά είναι πρόσφατος και όχι από διάφορα τσιγάρα.

Η ελετή της καταθέσεως του θεμελίωλίου σέ μια νέα οικοδομή, έχει την άρχή της, από το παλιό έθιμο, όποτε έθυσιαζέτο ένας άνθρωπος για νά στερεώσ η το κτίριο. Αργότερα αντί του ανθρώπου έσφαζαν ζώα. Έτσι στά θεμέλια του Άγ. Παύλου στο Λονδίνο δρέθηκαν όσα γάτας.

Η μέθοδος των δακτυλικών άποτυπωμάτων για την διαλεύκανση ενός έγκλήματος, δέν είναι τόσο μοντέρνα έφεύρεση, όσο θα τὸ φαντάζεσθε. Οι Κινέζοι την έφαρμοζαν ήδη έδώ και 2.000 χρόνια. Ή μέθοδος των δακτυλικών άποτυπωμάτων είναι ως γνωστόν πολύ άσφαλής.

Αντίς τίς μέρες έγινε πάλι λόγος για τόν περίφημο Άμερικανό, όσο του άερος, Λίντμπεργκ, έξ αιτίας της θανατώσεως του Χάουπμαν, που είχε και συνέχεια. Ξέρετε τώρα πόσα δόρα πήρε ύστερ' από τόν άθλο του τὸ 1927; Άκριβώς 1.743.

Τὸ όνομα Γκέττο που δίδεται στην έβραϊκή συνοικία μιας πόλεως, είναι πολύ παλιό. Τὸ πρώτο Γκέττο ύπήρξε στην ρωμική εποχή. Άπληγορέτο τότε επί ποιητή θανάτου στους Έβραίους νά κατοικοῦν άλλου. Γκέττο υπάρχουν ακόμη στην Ρωσία και στην Πολωνία.

Ζινέτ Γκωμπέρ

Καταγωγή.— Ή Ζινέτ Γκωμπέρ γεννήθηκε στή Λυών στις 20 Φεβρουαρίου. Άπαντά στις έπιστολές που παίρνει όταν δέν τὸ... ξεχνά. Παίρνει την άλληλογραφία της στο σπίτι των γονέων της: Villa Ginette, Croix-Luiret, Lyon-V i leurbanne (Rhône).

Ιδιαιτέρως χαρακτηριστικά: Ύψος: 1,66 μ. Βάρος: 60 κιλά. Μάτια: γαλανά, φωτεινά όταν είναι καλός καιρός, σκούρα όταν βρέχει. Μαλλιά: ξανθά όλόχρυσα. Λατρεύει τούς γονείς της που δέν ζουν παρά γι' αυτήν. Πολύ λαίμαργη. Μαγειρεύει περίφημα. Διαβάζει άρκετά και όνειροπολεί περισσότερο. Άγαπᾶ πολύ τὸν κινηματογράφο. Δέν καταγίνεται πολύ με τὰ σπόρ. Σοφάρι περιφίμα και ίππεύει έξίσου καλά. Άγαπᾶ όλα τὰ ζώα. Έχει ένα σκύλο, μια γάτα κι' ένα άλογο. Της άρέσει πολύ τὸ ραδιόφωνο. Της άρέσουν πολύ τὰ μαύρα φορέματα και την άνοιξη τὰ μπλέ μαρίν.

Ή ζωή της.— Μοναχοκόρη. Χαϊδεμένη σὸν υπέρτατο βαθμό. Ποτέ δέν την έστειλαν στο σχολείο. Έπαιρνε μαθήματα σπίτι της. Άνατράφηκε όπως και ή μητέρα της, δηλ. σάν τὰ κορίτσια του παλιού καιρού: έμαθε ζωγραφική, πιάνο τὸ όποιο άντιπαθούσε. Έξίσου άντιπαθούσε και τὰ έργόχειρα, γι' αυτό και δέν έπέμενε. Άπό πολύ νωρίς έκδηλόη, ή κλίσια της πρὸς τὸ θέατρο. Οι γονείς της την άγαποῦν τόσο πολύ, ώστε της επιτρέπουν νά έρθη έξη μήνης στο Παρίσι για νά δοκιμάσ η την τύχη της. Παρουσιάζεται, τυχαίως σὸν διαγωνισμό καλλονής κι' εκλέγεται παμψηφεί «Μίς Γαλλίας». Φεύγει για την Άμερική με την μητέρα της κι' εκλέγεται «Μίς Άτλαντίκ». Έπιστρέφει στο Παρίσι σέ κατάλληλη στιγμή για τὸν όμιλόντα. Γίνεται περιζήτητη.

Τὰ φίλμ της.— Ντεμπουτάρει σὸν «Υπασιστή». Ύστερα ακολουθούν: «Γ' άφεντικά μας οί υπηρέτες, Ρομάντσα σέ μίαν άγνοστη, Τὸ τραγούδι του ναυτικού, Ροκαμβόλ. Ή διαθήκη του δόκτορος Μαμπύς. Στίς κλέπες, συμπολίται. Έρωσ και τύχη, Γυμνός σάν τὸ σκουλήκι, Τραγούδια του Παρισίου. Ό κύριος Σάν. Ζέν, Τὸ παιδί του Δουνάβεως, Κατὰ φαντασίαν άσθενής, Ήρωική παρέλασις και ο Μπάχ ντέτεκτιβ».

Ύπάρχει... μᾶ δέν Ύπάρχει!

Γράψαμε σέ προηγούμενο φύλο μας για τὰ νησιά που εμφανίζονται περιοδικώς σέ διάφορα σημεία του ωκεανού και ύστερα εξαφανίζονται κάτω από τὰ κύματα.

Ή περίπτωση που θα αναφέρουμε παρακάτω δέν είναι βέβαια όμοια έχει όμως μεγάλη σχέση με τὸ μυστήριο των εξαφανιζόμενων νησιών.

□ □

Στήν Σοβιετική Ρωσία, διοργανώνεται τώρα μια νέα έξερευνητική άποστολή στις άρκτικές χώρες. Ή άποστολή όμως αυτή δέν πρόκειται πᾶ νά προχωρήσ η ως τὸν Πόλο. Θα προσπαθήσ η άπλως νά βρ η ένα νησί τὸ όποιο σημειώνεται μέσ' σ' όλους τούς χάρτες, αλλά δέν έχει βρεθ η ακόμη πουνθενά.

Δέμε «άπλως» άλλ' είναι ένας λόγος άφου όλες οι προσπάθειες που έγιναν άπ' τούς έξερευνητές πρὸς τήν κατεύθυνση αυτή έχουν άποτύχη ως τώρα πανηγυρικός.

Τὸ μυστηριώδες αυτό νησί—φάντασμα, είναι τὸ νησί Σαννίκωφ και στους χάρτες είναι τοποθετημένο στο βορειότατο άκρο της βορείου Σιβηρίας.

Τὸ νησί Σαννίκωφ, που κείται— θεωρητικώς— μεταξύ της 78—80 μοίρας βορείου πλάτους άνατολικού μήκους, αναφέρεται στο ταξιδιωτικό ήμερολόγιο ενός έμπορου σὸν έλεγαν Σαννίκωφ και που είχε κάνει τὸ 1810 ένα ταξίδι σὰ μέρη εκείνα.

Ό Σαννίκωφ είδε, όπως λέγει τὸ νησί τὸ όποιο είναι σάν μια όρεινη προέκταση της βορειοτάτης Σιβηρίας. Έν τούτοις, εκείνη την εποχή ήταν άδύνατο νά πλησιάσ η κανείς σέ άπόσταση μικρότερη των 15 μιλίων, γιατί ή θάλασσα είναι σκεπασμένη με πάγους.

Ό μεγάλος έξερευνητής Νάνσεν κατά τὸ περίφημό του ταξίδι με τὸ «Φράμ», τὸ 1893, αναφέρει ότι δριοκόνταν κοντά στο ύποθετικό αυτό νησί, χιλιάδες πουλιά, πέταξαν και γέμισαν τὰ ξάρτια του πλοίου του. Παρά τὸ γεγονός όμως αυτό, που ήταν μια ένδειξη ότι εκεί γύρω ύπήρχε ξηρά, κανένας άλλος ίχνος του νησιού δέν είχε βρεθ η.

Τὸ 1910 ξεκινούσε μια άλλη άποστολή για την ανακάλυψη του νησιού, αλλά και αυτή δέν έκαμε τίποτε. Γύρισε μάλιστα άποδεκατισμένη: Ό άρχηγός της και πολλά μέλη της βόηκαν οίκοτὸ θάνατο.

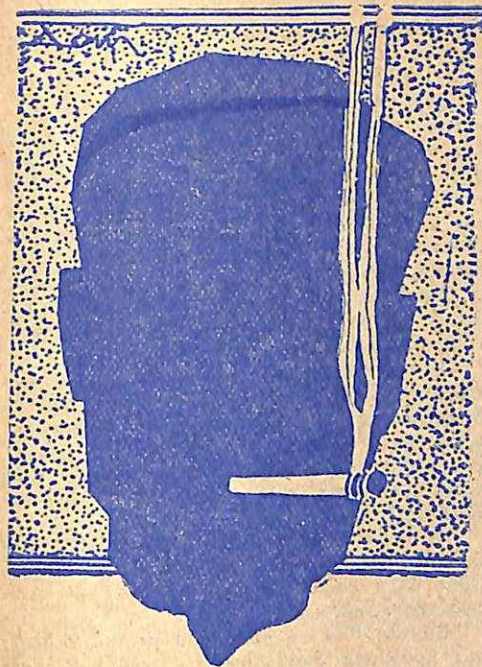
Μερικοί είναι της γνώμης ότι τὸ νησί Σαννίκωφ είναι άπλως μύθος, έν τούτοις πολλοί ειδικοί φρονούν ότι τουναντίον, Ύπάρχει.

Ό καθηγητής Ροδόλφος Σαμουϊλοβιτς, διευθυντής τὸν Σοβιετικού Άρκτικού Ίνστιτούτου, και άρχηγός της άποστολής που είχε σόσει τὸ 1929 τὸν Νόμπλε, θὰ διευθίνη την νέα έξερευνητική άποστολή και θα προσπαθήσ η νά διαλευκάν η τὸ μυστήριο του περιέργου αυτού νησιού.

Νά πρόκειται, όπως αναφέραμε και στην άρχή για κανένα νησί που εμφανίσθηκε ξαφνικά σὰ 1810, όποτε και τὸ είδε ο Σαννίκωφ, και που χάθηκε έπειτα ξαφνικά χωρίς ν' αφήσ η ίχνη; Άγνωστο.

Ή μάλλον, τὸ άποτέλεσμα της νέας προσπάθειας θα μάς τὸ δείξ η.

Άν έννοείται έχει αυτή άποτέλεσμα...

ΕΝΑ ΦΡΙΧΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ή ώρα θα ήταν περασμένες δέκα όταν ο Μάρτεν Ντάλ, περνώντας από την Γόρδον Άβενιου παρατήρησ η έξαιρη άνηση άστυνομικών και περιέργων έξω από μια...

Ένα από τὰ έλαττώματα του σκεπτικισμού μας φίλου ήταν ή περιέργεια. Όσοι, τὸ έλάττωμά του αυτό ήταν και προτέρημα γιατί άν ζημίωνε καμιά φορά αυτόν τὸν ίδιο, γινόταν αιτία νά φαίνεται άφιλοκεδέστατα χρήσιμος στους άλλους.

Πλησίασε λοιπόν κι' αυτός, άνακατεύτηκε με τούς περιέργους κι' έτοιμαζόταν νά ρωτήσ η τὸ τί συνέβαινε στην πολυκατοικία, όταν μεταξύ των άστυνομικών διέκρινε τὸν ίνσπéκτορ Σούμερ, πρὸς τὸν όποιον και προχώρησε.

—Γειά σου Σούμερ!

—Καλημέρα Μάρτεν! Έδώ και σύ; Πώς μυρίστηκες τὸ δράμα;

—Πρόκειται περί δράματος; Δέν μυρίστηκα και δέν ξέρω τὸ παραμικρό. Περνούσα περαστικός, είδα όλον αυτόν τὸν κόσμο και σταμάτησα από περιέργεια. Τί τρέχει;

—Συνθησπεύοντα πράγματα. Ληστεία μετά φόνου.

—Πού;

—Στὸ πρώτο πάτωμα δεξιά, διαμέρισμα πολυτελείας τρίτο. Πήγαινε νά δής.

—Θά μού επιτραπ η;

—Α, ναί! Έχεις δίκη! Πού τρέχει τὸ υναλό μου! Πάμε μαζί.

—Δέν μού λές καλλίτερα πρὶν άνεβούμε; —Νά σου πῶ. Προτιμῶ νά μὴ σου πῶ τίποτα για νά μὴ σέ πληρώσω. Πάμε πάνω νά άντικρύσ ης άνεπιθέατος, δει άντίκρυσα έχω και νά σηματοδίσ ης μόνος σου γνώμη. Ξέρεις καλά ότι σέ τέτοια ζητήματα δίνω έξαιρετική προσοχή στην δική σου την γνώμη.

Οι δυο άπονοδοί φίλοι μπήκαν στο πολυτελέστατο διαμέρισμα του πρώτου πατώματος όπου ο Μάρτεν Ντάλ παρατήρησε πληθος από ντέκετιβ, δημοσιογράφους και δικαστικούς.

Ό Σούμερ τὸν πήρε από τὸ μπράτσο, παραμέρισε δυο-τρεις άστυνομικούς πουφραζαν την πόρτα ενός δωματίου ύπνου και τὸν έδειξε ένα πτώμα ήλικιωμένου άνθρώπου ξαπλωμένο πάνω στο κρεβάτι...

—Τὸ θύμα.

—Ποιός;

—Ό πρώτος τυχοδιώκτης Άρθουρ Κλίβενς.

Ή νεκρανάσταση του Άρθουρ Κλίβενς

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

—Πιστολιά; Μαχαιριά; Δηλητήριο;

—Χλωροφόρμιο.

—Α!

—Έλα τώρα από δώ.

Τὸν πήγε σέ άλλο δωμάτιο ύπνου και τούδειξε άλλου ήλικιωμένο άνθραπο ξαπλωμένο κι' αυτόν στο κρεβάτι. Αυτός δέν ήταν πεθαμένος. Γιατροί και νοσοκόμοι πηγαίνονόρχονταν και προσπαθούσαν νά τὸν σώσουν.

—Τὸ παρ' όλίγον δεύτερο θύμα.

—Χλωροφόρμιο;

—Ναί.

Πραγματικά, από την πρώτη στιγμή που ο Μάρτεν Ντάλ βρέθηκε μέσα στο διαμέρισμα, έννοιωσε την χαρακτηριστική μυρουδιά του χλωροφορμίου.

—Ποιὸ τὸ παρ' όλίγον δεύτερο θύμα;

—Άντονυ Κλίβενς, άδελφός του θύματος. Έλα τώρα κι' από δώ.

Αυτή τη φορά τὸν πήρε, διέσχισε μαζί του ένα μακρυλό διάδρομο και άνοιξε την τελευταία πόρτα.

Μια νέα κοπέλλα φάνηκε ξαπλωμένη σ' ένα μονό κρεβάτι. Άλλοι γιατροί και νοσοκόμοι πηγαίνονόρχονταν και εκεί. Ή ίδια χαρακτηριστική μυρουδιά του χλωροφορμίου. Ένα λεπτό σχοινί ριγμένο καταγής, σὰ πώδια του κρεβατιού.

—Τὸ τρίτο παρ' όλίγον θύμα;

—Όχι. Ή δολοφόνος ή μια συνένοχος του δολοφόνου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ύστερα από δυο ώρες, κατά τὸ μεσημέρι, ο Μάρτεν Ντάλ και ο Σούμερ βγήκαν μαζί από τὸ διαμέρισμα του έγκλήματος.

—Σὸν κᾶνὸ τὸ τραπέζι Σούμερ.

—Δεκτό.

Ένα ταξί τούς κατέβασε στην πόρτα του Μάρτεν Ντάλ και σέ λίγο, ο άγαθός Μπίλνικκ σεβίριζε ένα από τὸ φαγητά εκείνα, για τὰ όποια ο Σούμερ έτρεφε... έξαιρετική όρεξη!

Όστόσο, οι δυο άντρες δέν είχαν αλλάξει λέξη από την στιγμή που βγήκαν από τὸ διαμέρισμα του έγκλήματος. Ό Μάρτεν ήταν σκεπτικός και συνωφρονημένος και ο Σούμερ άπέφυγε νά τὸν ρωτήσ η τὸ παραμικρό για νά μὴ τὸν διακόψ η τὸν εὐρηδ των σκέψεών του.

—Λοιπόν; Ή γνώμη σου είναι ότι ή κοπέλλα εκείνη είναι ή δολοφόνος;

—Ή μια συνένοχος.

—Τὸ όνομά της;

—Άϊμν Κλάρκ.

—Ύποστηρίξ η την.

Έξαιρετικῶς ένδιαφέρουσα

αὐτοτέλης περιπέτεια τοῦ

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

—Ποιὰ νά υποστηρίξ η; Την Άϊμν Κλάρκ;

—Όχι. Την γνώμη σου!

—Ή δική σου είναι αντίθετη;

—Πιθανόν.

—Έξηγήσου.

—Έξηγήσου πρώτος. Πρώτος μιλάει ο δομώσιος κατηγορος σὸ κακουργοδικείο και κατόπιν ο συνήγορος.

—Α! Όποτε θα ξεσπαθώσ ης ύπέρ της Άϊμν Κλάρκ;

—Αν είναι άθώα.

—Άλλά τὰ πράγματα την κατηγοροῦν και την καταδικάζουν.

—Είμαι όλος αυτιά.

—Έχουμε μια χαρακτηριστική γκαγκστερική ληστεία. Ένα πτώμα, δυο παρ' όλίγον ή δὴθεν παρ' όλίγον πτώματα. Ένα άνοιχτό χρηματοκιβώτιο, ένα σχοινί με τὸ όποιο βρέθηκε δεμένο τὸ τρίτο παρ' όλίγον πτώμα, τὰ συτάρια του τραπεζιού μιας διολισθήκης άνοιχτά και τὸ περιχόμενό των σκόρπιο σὸ πάτωμα. Άς δοῦμε τώρα ποιὸ τὸ θύμα, ποιὸ τὸ παρ' όλίγον θύμα και ποιὸ τὸ δὴθεν παρ' όλίγον θύμα.

—Άς άρχίσουμε από τὸ θύμα. —Άρθουρ Κλίβενς, πρώην διάσημος τυχοδιώκτης, έγινε μισάνθρωπος έδώ και δεκαπέντε χρόνια. Ή γυναίκα του τὸν έγνατέλειψε και ζ η μόνη της σὸ Μάντσεστερ. Πολύ πλούσιος. Μεγάλος φιλάργυρος κατά τὰ τελευταία του χρόνια ένφ ύπήρξε πολύ σπάταλος τυχοδιώκτης. Άν ή ύγεια του τὸν επέτρεπε δέν θα πέθαινε μέσα σ' εκείνη την πολυκατοικία αλλά σέ καμιά τρώγλη κι' ο ίατροδικαστής που κάνει αυτή τη στιγμή την νεκροψία του δέν θαβόρισκε σὸ στομάχι του ύπολείμματα φρέσκου βοτάνου και ζαμπόν... αλλά ύπολείμματα ρέγκας.

—Κατάλαβα. Τὸ παρ' όλίγον δεύτερο θύμα;

—Άντονυ Κλίβενς. Άδελφός του. Φτωχός βιοπαλαίστης σ' όλη του την ζωή. Δυο παιδιά του πέθαναν φθισικά όπως και ή γυναίκα του. Τὸν έμεινε μια κόρη ή όποια προσβλήθη κι' αυτή με την σειρά της τώρα τελευτάει από την τρομερή άρρώστεια. Ποῦ λησε ότι είχε και δέν είχε για νά την στείλ η στην Έλβετία. Μόνος πᾶ στο Λονδίνο, φιλάσθενος, σ' οικονομική άδιέξοδο, ζήτησε πρὸ έπτά μηνών άσυλο σὸ σπίτι του μισάνθρωπου άδελφού του.

—Και τώρα, άς έλθουμε σὸ δὴθεν παρ' όλίγον τρίτο θύμα.

—Άϊμν Κλάρκ. Οικονόμος των δυο άδελφών πρὸ πέντε μηνών! Ήλικίας εικοσιτριών χρόνων και αρκετά νόστιμη όπως άλλως τε είδες. Διάβασε πρὸ πέντε μηνών στίς «μικρές άγγελίες» μιας έφημερίδας ότι οι άδελφοί Άρθουρ και Άντονυ Κλίβενς ζητούσαν οικονομία, παρουσιάστηκε και, άρνησά όμιλητική και έξυπνη όπως ήταν κατ' όρθε να πᾶσ η τη θέση που την άμφισβητούσαν τουλάχιστον έκατό ένδιαφερόμενες.

Ός έδώ τὰ πράγματα, όπως βλέπεις, δέν έχουν άρχίσει νά την κατηγοροῦν. Και δέ θα την κατηγορούσαν ίσως αν πρώτο δέν την κατηγορούσε τὸ παρελθόν της!

—Έχει άσχημο παρελθόν;

—Οίκοτὸ! Μόλις την άντικρύσαμε σὸ κρεβάτι σφιχτοδεμένη και άναίσθητη, την

άναγνωρίσαμε στην στιγμή. 'Υπήρξε έρωμένη του γκάγκστερ Μπλάκ που απαγονήστηκε έδω και δυό χρόνια και είχε εννοχοποιηθεί πέφναι για την απαγωγή του μικρού Πέρσιγκ. 'Επί πλέον, ο θυρωρός και μερικοί γείτονες των αδελφών Κλίβενς κατέθεσαν ότι την είδαν πολλές φορές να συνομιλή με ύποπτους τύπους. 'Η υπεράσπιση έχει τον λόγο φίλτατε Μάρτεν Ντάλ.

—'Η υπεράσπιση θάταν δυνατό ν' άκούση πώς ή Σκότλαντ-Γουάδ κάνει την αναπαράσταση του εγκλήματος;

—'Η υπεράσπιση έχει δίκιο. 'Ας κάνουμε λοιπόν νεορά την αναπαράσταση! 'Ο μισάνθρωπος και φιλάργυρος Άρθουρ Κλίβενς έχει αρκετές δέσμες χαρτονομισμάτων μέσα στο χρηματοκιβώτιό του, πράγμα το όποιον είναι γνωστό στην Αίμυ Κλάρκ που συναναστέφεται ύποπτους τύπους. 'Ενας από τους τύπους αυτούς μπαίνει στο σπίτι τις πρωινές ώρες. Του άνοίγει την πόρτα της υπηρεσίας ή ίδια ή Αίμυ Κλάρκ. 'Ισως-ίσως και να διανυκτέρευε μέσα στο διαμέρισμα, στο δωμάτιό της, στο μπάνιο ή σε καμιά άποθήκη. Οι δυο άδελφοί κοιμούνται.

'Ο γκάγκστερ πλησιάζει αθόρυβα και βάζει στην μύτη του πρώτον ένα ταμπόν με χλωροφόρμιο. Τό ίδιο κάνει και στον δεύτερο. Είναι κύριος του πεδίου. 'Ανοίγει το χρηματοκιβώτιο με το κλειδί του, που τό δόθηκε στην τσέπη του Άρθουρ Κλάρκ ή που τό τό έδωσε ή Αίμυ και παίρνει τις δέσμες των χαρτονομισμάτων. Δέν μένει άλλο από την σκηνοθεσία με την όποια θα παρουσιασθή ως θύμα και ή Αίμυ Κλάρκ. Συνηθισμένο κόλπο. 'Η οικονομός Ξαπλώνεται με την ήσυχία της στο κρεβάτάκι της τόν αφήνει να την δέσει χειροπόδαρά όπως είχαν συμφωνήσει, χωρίς, μολοντί Ξυπνη, να φαντασθή ότι μία κι' αυτός κρατούσε πιά τις δέσμες των χαρτονομισμάτων, θα επιχειρούσε να κλείση και τό δικό της τό στόμα για πάντα. Τής βάζει κι' αυτής ένα ταμπόν με χλωροφόρμιο στην μύτη παρά τις διαμαρτυρίες της και θγαίνει από τό διαμέρισμα χωρίς να τόν αντιληφθή κανείς. Εύτυχώς, λίγο μετά την αναχώρησή του ένας γείτονας άκουσε βογγητά, είδοποίησε τόν θυρωρό ό όποιος πάλι είδοποίησε την άστυνομία, ή άστυνομία έφθασε στην στιγμή και, έσπασε την πόρτα άφού προηγουμένως χτύπησε κατ' επανάληψη χωρίς να λάβη άπάντηση. Τό θέμα πού άντικρουσαν οι άστυνομικοί, τό άντίκρουσε και σύ. 'Εχεις τόν λόγο.

'Ο Μάρτεν Ντάλ σκέφθηκε λίγες στιγμές, άναψε ένα σιγαρέττο, έστειλε τόν καπνό στο ταβάνι κι' άπήντησε παγερά.

—'Η υπεράσπιση παραιτείται.

ΜΙΑ ΟΜΑΔΙΚΗ ΝΑΡΚΩΣΗ

'Υστερα από δέκα λεπτά ό Μάρτεν Ντάλ χτυπούσε τό κουδούνι του σπιτιού του. Πέρασε μία πνιξάμα. Άναψε ένα καλό πούρο και θυβίστηκε σέ σκέψεις. 'Η λύσις του αλγίσματος πού τόν έβασάνιζε έδω και μία ώρα δέν ήταν τόσο εύκολη. Καί οι περιστάσεις από τις όποιες διεπαρήχθη τό εγκλημα ήσαν άρκετά περίπλοκες και χρειαζόνταν ένα πολύ έξασκημένο μυαλό για να τις ξεκαθαρίση.

Τό ότι ή θέση της Αίμυ Κλάρκ ήταν κάπως δικαιολογημένα τραγική τό άναγνώριζε. Τό παρελθόν της ήταν πολύ σκοτεινό και ύποπτο. 'Υπήρξε έρωμένη ενός γκάγκστερ πού κατέληξε στην κρεμάλα και ένοχοποιηθήκε για μία απαγωγή παιδιού. 'Η αλήθεια είναι ότι και στην μία ύπόθεση και στην άλλη δέν άποδείχτηκε τίποτα έναντίον της αλλά μ' αυτό, δέν έπαυε από τού να είναι ύποπτη. Τώρα ένογοποιόταν για ένα εγκλημα πολύ πιο σοβαρό,

—'Ενοχος ή άθώα;

Τά πράγματα φώναζαν έναντίον της αλλά πώς μπορούσε κανείς ν' άποκλείση όλοένα την άθωότητά της; Μία γυναίκα, μπορεί αξιόλογα να πέση άθελά της στά χέρια μιάς σπείρας ή να γίνη έρωμένη ενός κακοποιού και να είναι ταυτοχρόνως άμέτοχη στά εγκλήματα της σπείρας και τού έραστου της.

'Υστερα από μία ώρα ό Μάρτεν Ντάλ σηκώθηκε και πέρασε τό σακάκι του. Τό πρόσωπό του είχε πάρει την συνηθισμένη ξένου-αστη όψη του. 'Εκανε μερικά θήματα μέσα στο γραφείο του σάν να σκεφτόταν ακόμα μερικές λεπτομέρειες για τό σχέδιο πού είχε ετοιμάσει και ύστερα άποφασιστικά έφυγε από τό σπίτι του, σταμάτησε ένα ταξί και διάταξε τόν σωφέρ:

—Συννομία Σόχο.

Τό ίδιο βράδυ, τρεις μακρυνοί συγγενείς τού Άρθουρ Κλίβενς διανυκτέρευαν παρά τό φέρετρό του, στο έκκλησιό του κυβερνητικού άνατομείου από τό όποιο θα γινόταν ή κηδεία τού μισανθρώπου.

'Ο Άντονν Κλίβενς, τό δεύτερο παρ' όλίγον θύμα της ληστείας βρισκόταν στο νο-

'Ο Μάρτεν Ντάλ άναψε ένα πούρο και θυβίστηκε σέ σκέψεις.

σοκομείο. 'Η ζωή του δέν διέτρεχε πιά τόν παραμυθικό κίνδυνο και είχε δηλώσει ότι θα παρακολουθούσε όπωσδήποτε την κηδεία τού άδελφού του.

Ξαφνικά, κατά τις τρεις τό πρωί, οι τρεις συγγενείς πού συνωμοτούσαν λίγο πιά πέρα από τό φέρετρο ένοιωσαν μία αναθόρυπη ά διαθεσία.

—Δέν ξέρω... τί νοιώθω, λέει ό ένας. Νοιώθω κάτι σάν ζαλάδα.

—Κι' εγώ δέν είμαι καλά, πρόσθεσε ό δεύτερος. Μούρχεται σάν σκοτεινίνη.

—Μήπως όλα αυτά τά λουλούδια, έδειξε ό τρίτος κάνοντας μία κίνηση να σηκωθή για να άνοίξη κάποιο παράθυρο;

Δέν πρόφτασε ώστόσο να κάνει δυό βήματα και σοριασθήκε καταγής κρατώντας τούς κροτάφους του.

Σχεδόν την ίδια στιγμή έγερναν κι' οι δυό άλλοι τά κεφάλια των στους ώμους των κι' έπανωσαν να δίνουν σημεία ζωής.

Μία νεκρική ήσυχία βασίλευε τότε για λίγα λεπτά της ώρας μέσα στο έκκλησιό, στο τέλος των όποιων έτρεξε ή πόρτα τού λεγού, άνοίξε διάπλατα και φάνηκε ένα ψη-

λό φάντασμα, τό όποιο, άφού έμεινε λίγες στιγμές ακίνητο, κατέβηκε άργά-άργά τά τρία σκαλοπάτια.

Προχώρησε τότε πρds τόν ξαπλωμένο, γονάτισε, τόν άνασήκωσε κι' ύποβάσταζόντας τον στο γόνατό του εκύτταξε καλά τό κεφάλι του από παντού, σάμπως να ζητούσε να δη άν είχε χτυπήσει πέφτοντας. Κατόπιν τόν σήκωσε σάν ποικιούλο από καταγής και τόν κάθησε στο κάθισμα από τό όποιο είχε σηκωθή. Πλησίασε ύστερα τούς δυό άλλους κι' εξέτασε τούς σφυγμούς των. Φαίνεται ότι ή εξέταση τόν ικανοποίησε γιατί κούνησε τό κεφάλι του χαμογελώντας.

'Ο άναγνώστης θ' άναγνώρισε ίσως τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα». Τί ώστόσο γύρευε ό θυβλικός και άσύλητος τζέντλεμαν-δι-αρηκτής μέσα στο έκκλησιό και γιατί μ' ένα κεραυνόβολο ναρκωτικό νάρκωσε τούς τρεις μακρυνοί συγγενείς τού Άρθουρ Κλίβενς;

'Οχι βέβαια για να κλέψη καμιά άνθοδέσμη από τό φέρετρο ούτε κανένα διακοπτήρα. Κάθε άλλο παρά ιεροδούλος ήταν ό «Λωποδύτης-Φάντασμα».

'Εβγαλε από τη μέση του μερικά σιδερένια πράγματα αναθόρυστου σχήματος, κάτι σάν σύματα και σούστες και άποφασιστικός, άνασήκωσε τό πτώμα, κάτι τοποθέτησε κάτω άπ' αυτό, κάτι πέρασε μέσα στο δεξί του μανίκι και τό άφησε να ξαναπέση άπαλά στο φέρετρό του.

Προχώρησε τότε στους τρεις άποκοιμισμένους μακρυνοί συγγενείς τού Άρθουρ Κλίβενς, πλησίασε στην μύτη τού καθένα ένα μπουκαλάκι με κάποιο άχρωμο υγρό και βγήκε διαστικός από τό έκκλησιό.

Λίγα λεπτά μετά την αναχώρησή του, ό ένας μετά τόν άλλο συνήλθαν οι τρεις μακρυνοί συγγενείς πού είχαν ναρκωθή.

—'Αποκοιμηθήκαμε λοιπόν και οι τρεις στις καρέκλες μας χωρίς να τό καταλάβουμε; ρώτησε ό πρώτος.

—'Ετσι φαίνεται.

—'Εγώ μάλιστα είδα και ένα πολύ εύχαρι στο όνειρο, συμπλήρωσε εκείνος πού είχε πέσει καταγής. Είδα ότι ταξίδευα με τό αεροπλάνο... για πού νομίζετε;

—Πώς θέλεις να τό μαντέψουμε;

—Για τήν Σελήνη!

—Και έφθασες ως αυτήν;

—Τήν είχα πλησιάσει όταν τό αεροπλάνο μου έπεσε σάν βολίδα στη Γη!

—Και τό όνομάςεις αυτό εύχάριστο όνειρο;

—Μου φάνηκε πολύ εύχάριστο πράγμα ή πτώση! Τί καταπληκτικό όνειρο! Θα τό πιστέψετε; Αυτή τη στιγμή νοιώθω τραυματικούς πόνους σ' όλο μου τό σώμα σάμπως να είχα πέσει έδω και λίγες στιγμές!

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Μολοντί ό Άρθουρ Κλίβενς έζησε τά τελευταία του χρόνια άποτραβηγμένος οι συγγενείς του έτρεξαν μόλις έμαθαν τό δραματικό του τέλος και πήγαν στο έκκλησιό για να τόν συνοδεύουν ως την τελευταία του κατοικία.

'Ο Άντονν Κλίβενς έφτασε κατά τις δέκα ύποβασταζόμενος από δυό νοσοκόμους και συνοδευόμενος από τόν Ινσπéκτορ Σούμερ. Σχεδόν την ίδια στιγμή έφθασε και ό πάστορ και άρχισαν άμέσως ή σύντομη άγγλικανική νεκρώσιμη άκολουθία.

Ξαφνικά, ό Ινσπéκτορ Σούμερ πού στεκόταν πλάι από τόν Άντονν Κλίβενς κοντά στο φέρετρο, παρατήρησε καταπληκτικώς μεταξυ δυό μακρυνοί συγγενών τού Άρθουρ Κλίβενς, ένα ψηλό ήλικιωμένο κι' άδύνατο κύριο, με γκριζό κοστούμι, γκριζά μαλλιά και χοντρά γυαλιά σέ σκελετό ταταρούγας.

'Ο άγνωστος αυτός έμοιαζε καταπληκτικά

τού «Λωποδύτη-Φάντασμα». 'Ετσι ακριβώς ό Ινσπéκτορ άντίκρουσε τόν θυβλικό λωποδύτη δυό-τρεις φορές από την ήμερα πού τού είχαν αναθέσει την καταδίωξη του.

'Ιδιος κι' απαράλλατος! Τό ίδιο άνάστημα, τό ίδιο γκριζό κοστούμι, τά ίδια γκριζά μαλλιά, τά ίδια γυαλιά. 'Ενα πράγμα ό Σούμερ δέν μπορούσε να διακρίνη από την θέση πού βρισκόταν. Άν ό άγνωστος αυτός είχε κάτω από τό άριστερό ατί, μία μικρή έλκη. Άν την είχε κι' αυτήν, τότε θα μπορούσε να τού περάση τις χειροπέδες χωρίς πολλές διατυπώσεις και χωρίς να διατρέχη τόν κίνδυνο να γελοιοποιηθή.

Δέν πρόφτασε ώστόσο ό άστυνομικός να συνέλθη από την έκπληξή του εκείνη όταν έγινε κάτι τό άνευ προηγουμένου.

'Ενώ ό πάστορ έξακολούθωσε τις εύχές του με τόν μονότονο τόνο πού τις είχε άρχισεί, ό νεκρός Άρθουρ Κλίβενς, άνασηκώθηκε από τό φέρετρο και φώναξε με φωνή πούτρεμε από την συγκίνηση:

—Αυτός! 'Ο άντίξιος άδελφός μου! 'Ο Άντονν με δολοφόνησε!

'Ο άναγνώστης μαντεύει άσφαλώς τό τί έπακολούθησε.

Φωνές φρίκης άκούστηκαν από παντού και όσες γυναίκες δέν λιποθύμησαν άφ'ην στριγγίσεις φωνές. Ούτε αυτός ό πάστορ δέν κατέβησε να συγκρατήση την ψυχραιμία του.

Και ενώ τό γόνατο τού Άντονν Κλίβενς λυγούσαν και ό Σούμερ τόν ύποβάσταζε άποτόνιας, ό Άρθουρ Κλίβενς στην ίδια πάντοτε στάση έξακολούθωσε να κινή άπειλητικά τό χέρι του και να συμπληρώνη:

—Δέν τό κατώρθωσε ώστόσο ό κακούργος! Έκανα έκτίτδες τόν πεθαμένο για να τού ρίξω τό προσωπίο!

Και οι παριστάμενοι είδαν τότε κατάπληκτοι τόν Άντονν Κλίβενς να πέφτη στα γόνατα και να ίκετεύη:

—Συγχώρεσέ με. Δέν θέλησα να σέ σκοτώσω, Θέλησα να σέ ναρκώσω για να πάω ένα μέρος της περιουσίας σου και να σώσω την φθισική μου κόρη. Ναί. 'Εγώ σκηνοθέτησα εκείνη την έπιδρομή άγνώστων γκάγκστερς για να παραπλανήσω τις άρχές. Δέ θέλησα να σκοτώσω!

'Ο Άρθουρ Κλίβενς ξαναξέπλωθηκε σ' ό φέρετρό του και έμεινε ακίνητος και ενώ οι πού τολμηροί πλησιάζαν να τόν βοηθήσουν άκούστηκε ή φωνή τού Σούμερ.

—Σταθήτε! Πρόκειται περί σατανικού κόλπου, δέν ξέρω ποιοι, για να όμολογήη ό Άντονν Κλίβενς την αλήθεια! 'Ο άνθρωπος αυτός δέν μπορεί παρά να είναι πραγματικά πεθαμένος. Είναι ένα κατακοιματισμένο από τη νεκροψία πτώμα!

Και άνασηκόνοντας τό πτώμα, έβγαλε κάτω από τη ράχη του ένα τέλειο μηχανικό σύστημα άνιψώσεως άνθρώπινου κορμού.

—Να κύριοι πώς άνασηκώθηκε ό πεθαμένος!

—Πώς μίλησε ώστόσο!

—Πώς μίλησε; 'Α!...

Κι' όρμώντας σέ μία μεγάλη λαμπάδα έξακαρφίτωσε ένα έπισκεπτήριο και διάβασε δυνατά:

«'Αξιολύπητος βέβαια ό Άντονν Κλίβενς μία και έγκληματίας για να σώση την κόρη του αλλά ή συνείδησή μου δέ μου επέτρεπε ν' άφίσω να κρεμαστή μιά άθώα κοπέλα όσοδήποτε κι' άν τό παρελθόν της είναι επίληψιμο. 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα!».

—Ναί... αλλά αυτά δέν μας έξηγούν πώς μίλησε ό πεθαμένος.

—Δέ μίλησε ό πεθαμένος. Μίλησε ό ίδιος ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» πού είναι και έγ-γαστοίμυθος και βρισκόταν έδω μέσα.

—Πού;

—Κάπου έδω..... Τώρα έκανε φτερά...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΕΝΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΚΥΝΗΓΙ

Στην 'Ιάβα ύπάρχει ένας τεράστιος θράχος, πού κατεβαίνει άπότομα στην θάλασσα. Στην κορυφή τού θράχου αυτός ύπάρχει ένα μικρό φρούριο, με φρουρά 25 άνδρων, πού δέν μένει εκεί για τούς λαθρεμπόρους ή για κανένα άλλο σκοπό, παρά για να φυλάγη τις χελιδνοφωλιές πού άφθονούν στον θράχο αυτό.

'Οπως είναι γνωστό, οι Κινέζοι τρελλαίνονται για τις χελιδνοφωλιές, με τις όποιες κατασκευάζουν ένα είδος σούπας. Μεγάλο λοιπόν εμπόριο γίνεται από τό περισσότερο αυτό είδος και ή γιανναζήκη κυβέρνηση, έκανε μονοπώλιο της τό κυνήγι των χελιδνοφωλιών, άπαγορεύοντάς το στους άλλους.

Οι λαθροθήρες όμως, δέν έλειψαν και έδω, και συχνά πληρώνουν με την ζωή τους την τόλημ τους. 'Οχι μόνο γιατί τούς πυροβολούν άμα τούς αντιληφθούν, αλλά κυρίως γιατί τό κυνήγι αυτό είναι έξαιρετικά επικίνδυνο. 'Επάνω από την άβυσσο κρεμύνταν οι λαθροθήρες μ' ένα μακρύ σχοινί, κι' άλλοιμονο άν τό σχοινί καπή ή τό αφήσουν αυτόι, κυριευμένοι από τόν ύλγγο.

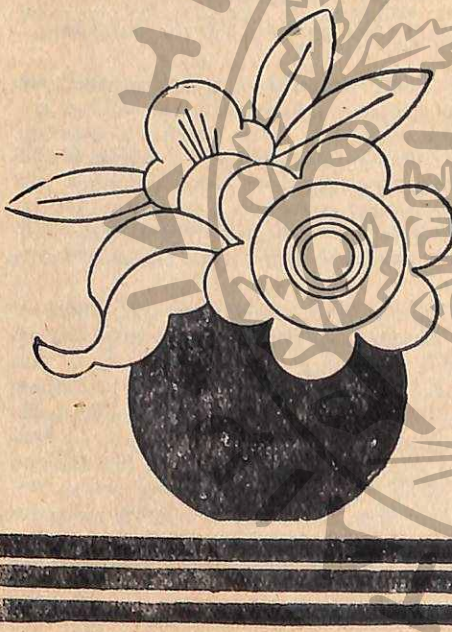
Προτού βγούν στο επικίνδυνο κυνήγι τους πού γίνεται τρεις φορές τόν χρόνο οι λαθροθήρες κάμνουν ένα είδος άποχαιρετιστηρίου τραπέζιου. Τρώνε μαζί, συχωρούνται, καπνίζουν λίγο όπιο και έπικαλούνται την βοήθεια της θεάς Νταϊκιδάι.

'Εως χίλιοι πεντακόσιοι είναι στην 'Ιάβα, οι κυνηγοί, δηλ. οι λαθροθήρες των χελιδνοφωλιών, έχουν ένα είδος σωματίου μεταξυ των και άλληλοψοστηρίζονται.

Κάθε φορά, είναι άδύνατο να μνη έχη τό κυνήγι και τά θύματά του! 'Αλλ' όταν έχη κανείς τύχη, ή άνταμοιβή είναι πλουσία.

Στην άδυσσ πού αναφέραμε, ύπάρχει ένα μεγάλο δέντρο, πού φυτρώνει στα πλεura της και ρίχνει τούς κλώνους της κάτω, σέ άρκετό βάθος.

Οι λαθροθήρες κρύβονται σ' αυτό τό δέντρο και από εκεί έξορμούν για τό «κυνήγι τού θανάτου» όπως θαυμάζουν μόνοι τους τό κυνήγι των χελιδνοφωλιών. Δένουν μακρά σχοινιά στα κλαδιά τού δένδρου και κρεμούνται έπάνω από την άδυσσ. Πρέπει δέ να σημειωθή ότι είναι τέλειοι άκροβάται.

Τά άστεία τών στίβων

ΥΓΡΑ... ΠΑΛΗ

'Ο περίφημος Γάλλος πρωταθλητής άρσεως βαρών και παλαιστής Ριγκουλό, περιώδευε πρd καιρού στην 'Ισπανία με τόν «Θίασο» του από παλαισιτάς... 'Ετσι, έφθασε και στην Βαρκελώνη, πού αναταραζόταν τότε, κυριολεκτικώς άπ' την πολιτική θύελλα. Τού κάκω ό Ριγκουλό προσπάθησε να βρή σάλλα για να κάνει τις επιδείξεις του. 'Ολες είχαν διατεθή για πολιτικές συγκεντρώσεις. 'Επί τέλους άναγκάστηκαν οι παλαιστές να στεγασθούν σέ μία πισίνα. 'Εστησαν λοιπόν μέσα στο νερό τόν στίβο τους και άρχισαν τις παραστάσεις. Τήν πρώτη όμως βραδιά, και ενώ γινόταν ή πρώτη συνάντηση, ό Σάριλ Ντίγκ, ένας 'Ελβετός παλαιστής, πώς έγινε, βρόθηκε μέσ' στο νερό. Κι' όπως δέν ήξερε να κολυμπά θα πνιγότανε άν δέν έτρεχαν σέ βοήθειά του ό άντίπαλός του και ό προπονητής του.

Τό κοινό όμως, ένθουσιασμένο από την άπρόσπη αυτή... παρέκβαση, πού την ένθουσιασε πολύ καμική, άρχισε τώρα κάθε βράδυ να φωνάζη μόλις άρχιζε ή πάλη. «Στό νερό! Στό νερό!...». Καί έτσι ό Ριγκουλό, βίε-ποντας ότι ή νέα «άτραξιόν» δέν μπορούσε να λείψη από τό καθημερινό πρόγραμμα γο-ρίε τόν κίνδυνο να λείψη και τό κοινό από τις «παραστάσεις» του, έπε στους παλαιστές του να πέφτουν με τρόπο, κάθε βράδυ και από ένας τους στο νερό...

Και τό κοινό χειροκροτούσε κατενθουσιασμένο!

□ □

ΑΠΟ ΠΟΛΗΛΑΤΗΣ... ΔΡΟΜΕΥΣ

'Ο γνωστότατος Γάλλος ποδηλατιστής Ρομπέρ Σαρπαντιέ, έτρεχε κάποτε, μετόχοντας σ' έναν μεγάλο ποδηλατιστικό άγώνα. Σέ μία στιγμή άπομακρύνθηκε από τούς άλλους δρομείς και βρόθηκε έξαφνικά μέσα σ' ένα χωράρι όπου έβόσκαν άγέλαδες και ταύροι. Κατά κακή του τύχη, ό Σαρπαντιέ φορούσε κόκκινο βρακάκι και μαύρη φανέλλα. Αυτό τό κόκκινο χρώμα έφθασε για να έξαγερωθούν οι ταύροι και να γίνη ό συμπαθής ποδηλατιστής από πρωταθλητής τού ποδηλάτου... ποταθλητής τού δρόμου μετ' έμποδίων, έγκαταλειπόντας στην τύχη του τό ποδήλατό του!

□ □

Ο ΖΗΛΟΣ ΣΟΥ ΚΑΤΕΦΑΓΕ ΜΕ!...

Τό ρητό αυτό της Γραφής μπορεί πολύ καλά να τό πη ό άθλητικός όμιλος τού 'Αλτινκέρχ, στην 'Αλσατία, για τόν άρχηγό της ποδοσφαιρικής του ομάδος. Τόσο πολύ έη-λο είχε αυτός για την καλλιτέρα πάντοτε εμφάνιση της ομάδος του, πού και στόν ύπνο του ακόμα μ' αυτήν κατεγίνετο. 'Ενα βράδυ όπως την έβλεπε πάλι στόν ύπνο του να συναντάται με μία άλλη ομάδα τόσο πολύ άγωνίστηκε για να την κάνει να νικήση ώστε, βρόθηκε με τις κινήσεις πού έκανε κάτω από τό κρεβάτι με έξαθρομένο τό πόδι του. Τό άποτέλεσμα ήταν να χάση την άλλη μέρα ή ομάδα τού ένα σπουδαιότατο άγώνα, γιατί δέν απόσεσε να πάει μέρος ό άρχηγός!

Ο γυρισμός

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΝ ΟΥΕΣΤ

Εκείνο το βράδυ, όταν μετά το θέατρο ή Νέστα επέστρεψε στο σπίτι της πήγε και κάθισε στο σαλόνι. Δεν είχε διάθεση για ύπνο και ήθελε να περιμένει την κόρη της. Της είχε κακοφανή μάστιχα γιατί η Κρίστου είχε προσημίσει να βγεί έξω με την παρέα της αντί να μείνει μαζί της, την πρώτη αυτή βραδυά της επιστροφής της μετά δυο μηνών απουσία στην Εύρωπη.

Η Νέστα ένιωθε βαθεία τη μοναξιά της. Είχε βαρεθεί τους καυγάδες και τον άστατο χαρακτήρα του Στέφαν, ποθοῦσε μια ήρεμη ζωή, αλλά από τήν ημέρα που εκείνος είχε φύγει θυμωμένος και βρόντησε πίσω του την εξώπορτα για να μη ξαναγυρίσει πιά, η Νέστα δεν είχε βρή εκείνο που ποθοῦσε. Η ανάμνηση του ανδρός της την κυνηγούσε παντού, χρόνια τώρα. Κι' αν όμως ο Στέφαν ζούσε σύμφωνα με τα γούστα του, σε ξένες χώρες. Το ταλέντο του είχε αναγνωριστεί κι' οι ζωγραφικοί πίνακές του ήταν περιζήτητα. Εκείνη πάλι ήταν πλουσία και όμορφη κι' οι φίλες της την μακάριζαν γιατί ζούσε ελεύθερη, όπως ήθελε. Τίποτε δεν της έλειπε για ν' απολαύσει τη ζωή της κι' η μεγαλύτερη ευτυχία της ήταν η Κρίστου, το μονακριβό και λατρευτό παιδί της.

■ ■

Μόνη, στα σκοτεινά η Νέστα καθόταν με τα πόδια της απλωμένα μπροστά στη φωτιά του τζακιού. Άποψε ένιωθε τον έαυτό της κουρασμένο. Από το πρωί βρισκόταν στο πόδι. Είχε τελειώσει από ωρίς όλες τις δουλειές της, κατόπιν πήγε στο σταθμό και δέχτηκε την κόρη της. "Ηλιπζε πώς θα περνούσαν το απόγευμα και το βράδυ μόνης τους, οι δυο τους. "Αντ' αυτού όμως, η Κρίστου είχε τηλεφωνήσει στην παρέα της είχε πη στη μητέρα της ότι θα δειπνούσε έξω και θα πήγαινε κατόπιν στο ντάνσιγκ.

Ποιός ξέρει τι ώρα θα επέστρεφε; Η Νέστα κύτταζε το ρολόι. Ήταν μόλις ένδεκα. "Ενιωσε μια απογοήτευση καταλάβαινε ότι η κόρη της της ξέφευγε, ότι δεν λογάριζε πιά... Κι' όμως δεν έπρεπε νδναι απαιτητική. Η Κρίστου ήταν νέα κι' ήταν φυσικό ν' αποζητά τα νεατά. Ποιός ξέρει, ίσως θα βιαζόταν να επιδείξει στις φίλες της τις καινούργιες τουαλέτες της που είχε φέρει μαζί της από το Παρίσι. "Α! όσο γι' αυτό, ο Στέφαν είχε φανή ευγενής, δεν είχε λυπηθεί τα χρήματα είχε φορτώσει την κόρη του με δώρα. Κι' η Νέστα ήταν ευτυχής γιατί ο Στέφαν λάτρευε την κόρη της.

Ο κρότος της εξώπορτας που άνοιξε διέκοψε τις σκέψεις της. Περίεργο όμως, γιατί άραγε να γύρισε τόσο νωρίς η Κρίστου;... Κάποιος την συνόδευε. "Αναγνώρισε τη φωνή του Φίλ Σέρμαν. Λαμπρός νέος αυτός ο Φίλ!... Νά τους φωνάζει και να τους πη ότι καθόταν στο σαλόνι; Δεν πρόλαβε όμως γιατί άκουσε κατάντηκη τον παρακάτω διάλογο:

—Νόμιζα πώς μ' αγαπάς Κρίς, έλεγε Φίλ με παράπονο. Τουλλάχιστον αυτήν

την έντύπωση είχα προτοῦ φύγης για τη Γαλλία. Μου είχες πη τότε...

—Ω! Λέει κανείς άνοησίες καμιά φορά! Σε νόμιζα πιο πρακτικό Φίλ...

—Κρίς, πρέπει να μ' ακούσης. "Όλη την βραδυά με απόφευγες. Κι' όμως θέλω να σου μιλήσω σοβαρά... Πές μου δεν μ' αγαπάς λοιπόν; Δεν πρέπει να ελπίζω; Ξέχασες τις υποσχέσεις σου;... "Ημουν τόσο ευτυχής, τόσο σίγουρος ότι θα γινώσουν δική μου. "Εργάστηκα με ζήλο όλο το χρόνο για να προαχθώ. Μετά ξαναμηνά ή εταιρία θά με στείλει στο εξωτερικό ως βοηθό του διευθυντού της, το Χάγκ, και μετά τέσσερις μήνες όταν ο προϊστάμενός μου θά επιστρέψει στην "Αγ.

—Φύγε! Δεν μπορείς εσύ να καταλάβεις...

γλία, θά πάρω εγώ τη θέση του. Θά μπορούσαμε να παντρευτούμε και να φύγουμε άμέσως. Στην αρχή θά ζούσαμε λίγο περνωρισμένα αλλά τι είναι τέσσερις μήνες; Περνούω τόσο γρήγορα και θά γινώσουν κατόπιν ή γυναίκα του κ. διευθυντού!... Τώρα μου γκρεμίζεις τα όνειρά μου... "Αλλάξες Κρίς, δεν σε αναγνωρίζω.

—Σώπα Φίλ! φώναξε ή νέα μέσα σ' ένα λυγμό, μην το ξαναπης αυτό, σ' αγαπώ πάντοτε... "Αν ήξερες πόσοι νέοι με τριγύριζαν εκεί στη Γαλλία κι' όμως εγώ όλο εόενα συλλογιζόμουν. "Ο πατέρας μου προσπάθησε να με πείση να διαλέξω έναν απ' όλους, αλλά εγώ δεν έβλεπα την ώρα να γυρίσω σε σένα.

—Μά τότε, γιατί δεν θέλεις να παντρευτούμε; Δεν σ' ένοωδ.

—Ω, Φίλ! γιατί... γιατί δεν πιστεύω στον γάμο...

—Ξέρω, είπε εκείνος, ότι στα μοντέρνα ρομάντσα διαβάζει κανείς πολλές άλ-

λόκοτες θεωρίες, αλλά είναι όλα αυτά πράγματα που βρίσκονται μόνο στη φαντασία του συγγραφέως τους. Η ζωή δεν είναι τέτοια στην πραγματικότητα. Κι' έπειτα αυτά δεν ενδιαφέρουν έμάς τους δυο. Δεν μου έχεις εμπιστοσύνη λοιπόν; —Σε σένα ναί, αλλά όχι στο δεσμό του γάμου. "Αν θέλεις Φίλ, έρχομαι μαζί σου, αλλά μη μου μιλάς για γάμο.

—Κρίστου!... φώναξε ο νέος με φρίκη.

—Σκέψου ότι θέλεις για μένα... "Αλλά έτσι ή αγάπη μου σε σένα θάιναι τουλάχιστον πιο σταθερή.

Και γγοντας αυτά τα λόγια ή νέα ξέσπασε σε λυγμούς.

—Μή... μη κλαίς Κρίστου! φώναξε ο νέος με απόγνωση, είσαι κουρασμένη, νευρισμένη. Θά συνέλθεις και τότε θά καταλάβεις...

—Φύγε! Μη μ' αγγίξεις... Δεν μπορείς εσύ να καταλάβεις. Κανείς δεν με καταλαβαίνει Προτιμώ να μη σε δω πιά!...

—Φεύγω, αλλά το πρωί θά έρθω πάλι. Αύριο πού θά είσαι πιά ψυχραμένη θά τα ξαναπούμε. Η μητέρα σου...

—"Η γελαστής και πής λέξη απ' αυτά που σου είπα στην μητέρα μου, γιατί ασφαλώς δεν θά σου ξαναμιλήσω ποτέ!...

■ ■

Η Νέστα σωριάστηκε σε μια πολυθρόνα. "Ακουσε την εξώπορτα που έκλεισε και τους λυγμούς της Κρίστου καθώς άνέβαινε στην κάμαρά της.

"Όλες οι φροντίδες της κι' οι κόποι της για την ευτυχία της κόρης της πηγαιναν λοιπόν χαμένοι; Μια στιγμή θέλησε να τρέξει κοντά της, να την αγκαλιάσει, να την παρηγορήσει. Μά δεν τόλμησε. Η κόρη της ήταν δυστυχής σήμερα κι' αυτή ήταν ή αιτία που ή μικρή της Κρίστου έβλεπε τη ζωή με τόσο κυνισμό. Αυτή κι' ο Στέφαν ήταν άσυγχώρητοι.

Ξαφνικά άκούστηκε το τηλεφώνω, πού ήταν δίπλα της. Μηχανικά πήρε το ακουστικό:

—"Αλλό!... Μάλιστα, ή Μίσις Ντιούραντ εδώ... Θεέ μου! Στέφαν έσύ;... "Αλλά σε νόμιζα στη Ρώμη. Η Κρίστου μου είπε ότι θά πήγαινες εκεί... "Όστε την ακολουθήσεις γιατί ανησυχοῦσες;... Ναι. Κι' εγώ είμαι ανήσυχη Στέφαν, πρέπει να σου μιλήσω... Θέλεις τώρα άμέσως;... Καλά, έλα, θά είμαι έτοιμη. Μην κουδονήσης στην πόρτα, θά σε περιμένω.

Η Νέστα άκούμπησε στη θέση του το ακουστικό και συλλογιμένη φόρεσε πάλι το πανωφόρι της.

Δέκα χρόνια! Μετά δέκα χρόνια θά συναντούσε πάλι τον Στέφαν. Βρισκόταν λοιπόν στο Λονδίνο. "Ανησυχούσε κι' αυτός, είχε λοιπόν παρατηρήσει την γεωργία της ήσαν δάκρυα χαράς.

—Είμαι πολύ ευτυχισμένη, μητερούλα μου... Πρέπει όμως να πας ν' αναπαυθής για νδσαι όμορφη αύριο και ξεκούραστη.

—"Εσύ αγαπημένο παιδί θά έχης πολλές δουλειές αύριο. Σκέψου ότι θά είσαι ή μόνη καλεσμένη μας και κουμπάρα μας. Κοιμήσου λοιπόν, και όνειρα γλυκά μικρή μου Κρίστου.

—Ευχαριστώ μητερούλα, μόνο προτοῦ φύγης βάλε σε παρακαλώ το ζυπητήρι μου να χτυπήσει στις έπτά.

—Στις έπτά; "Αλλά γιατί τόσο νωρίς; —Γιατί έγω κάτι σπουδαίο ν' άπαντησω σε κάποιον και πρέπει να του τηλεφωνήσω πολύ πρωί, μόλις ξυπνήσω, για να χαρώ!

ΑΝΝ ΟΥΕΣΤ

Επικαιρότητες από παντού

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο Ματουδάνβελσ - Ρατενμαχάτμαγια, που πέθανε τελευταία στην Κεϋλάνη, υπήρξε μια ρομαντική φυσιογνωμία που γοήτευε και είχε ένα αληθινό μεγαλείο.

Τόν έλεγαν «ο άρχων της ζούγκλας». Βασίλευε σ' ένα μέρος σκεπασμένο από δάση άδιάβαστα, στην περιφέρεια του Ρατναπούρ, όπου ύψώνονται οι άπείρητες κορυφές του όρους του "Αδάμ.

30.000 άνθρωποι ήταν ο πληθυσμός του κηματός του, όλοι δε αυτοί του απέδιδαν βασιλικές τιμές, αν και επισήμως δεν είχε δικαίωμα σε τέτοιον είδους τιμές.

Είχε κληρονομήσει το άπέραντο ύψος από τον πρόπαππό του, ο οποίος πάλι το είχε από τον τελευταίο βασιλέα του Κάντι, που βασίλευε ως την ημέρα που κατάλαβαν το μέρος οι "Αγγλοι. Αυτό, πριν έκατο χρόνια. Οι "Αγγλικές όμως, άρχες, έκλειναν τα μάτια και άφηναν τον «βασιλέα της ζούγκλας» στην ήσυχία του και στις τιμές του.

Η ζούγκλα, όπως είπαμε, καλύπτει κατά το μεγαλύτερο μέρος το τιμάριο, του Ρατενμαχάτμαγια, ζούν δεν σ' αυτό ολόκληρα κοπάδια ελεφάντων.

Ο Ρατενμαχάτμαγια, είχε χτίσει στην καρδιά του παρθένου δάσους ένα παλάτι που έχει 60 ευρύτατες αίθουσες, πρωτοφανούς πολυτελείας και πλούτου. Οι θύρες είναι από έβενο και έχουν πάχος, παραπάνω από 30 εκατοστά. Το δάπεδο της μιάς αίθουσας είναι καμωμένο από μωσαϊκό μαρμάρων όλων των χρωματισμών, πολυτίμων λίθων και χρυσάφιου.

■ ■

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Σε μια άγγλική έφημερίδα δημοσιεύονται κατ' αυτάς τα έργα και οι ήμέρες του πιο ήπομονητικού από τους "Αγγλους έικνεντρικού, που έχει καταγίνει με μανία στις πιο περίεργες στατιστικές.

Ο "Αγγλος λοιπόν αυτός, όχι μόνον έχει υπολογίσει κατόπι μετρήματος ότι το ανθρώπινο κεφάλι καλύπτεται κατά μέσον όρο από 30.000 τρίχες και ότι κάθε τρίχα μπορεί να σηκώσει βάρος 180 γραμμαρίων. Δηλαδή ολόκληρο το τριχωτό μέρος του κεφαλιού μπορεί να σηκώσει βάρος 5.400 χιλιγρ.

Ο ίδιος, υπολόγισε ότι το μάτ. του ανθρώπου άνοίγει και κλείνει κατά μέσον όρο 4 εκατομμύρια φορές τον χρόνο, ότι ή καρδιά μας κινείται 36.792.000 παλμούς τον χρόνο. Εάν δε έχετε περάσει τα 30 σας χρόνια, ή καρδιά σας θά έχει χτυπήσει παραπάνω από ένα δισεκατομμύριο φορές.

Φυσικά, αν είστε πολύ αίσθηματίας, ο αριθμός αυτός θά είναι κατά πολύ άνώτερος.

■ ■

Ο ΦΑΜΠΡ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Τις μέρες αυτές πέθανε στο Ταγκανπούρ των "Ινδιών, ένας περίεργος σοφός. Κλεισμένος σ' όλη του τη ζωή σ' ένα σπήλαιο ο Ντάνα Μαχαράν μελετούσε την ζωή των σκουληκιών που άφθονούν στο σπήλαιο εκείνο. Είναι λένε, ο Φάμπρ των "Ινδιών, με την διαφορά ότι δεν άφησε κανένα σύγγραμ-

ΝΙΚΟΣ Β. ΣΟΥΡΟΕΡΑΣ

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΗΣ ΕΦΕΥΡΕΣΗ ΙΝΔΙΚΗ

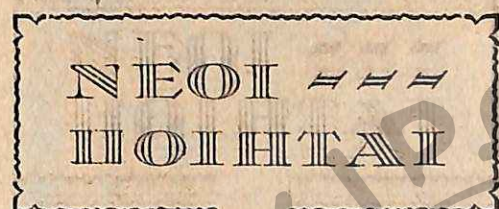
Η τελευταία άπεργία πείνης του Γκάνδη, έφερε και πάλι στην επικαιρότητα την περίεργη αυτή μέθοδο πειθαναγκασμού. Λέγεται δε με την ευκαιρία αυτή, ότι το πράγμα δεν ήταν διόλου άγνωστο στις "Ινδίες προτοῦ Γκάνδη ούτε είναι εφεύρεση των Εθνωπαίων κομμουνιστών.

Ήταν άπλοῦστα ένα Ινδικό έθιμο, που το καθήργησε ή άγγλική κατοχή. Στα παλαιότερα χρόνια, όταν ένας πιστωτής δεν έπαιρνε τα λεφτά του και ήθελε να πληρωθί, έκαμνε... άπεργία πείνης.

Ξαπλώνονταν δηλ. μπροστά στην πόρτα του κακοπληρωτή του και δεν ένοούσε να γάγη το παραμικρό. Θά μπορούσε βέβαια ο όφειλέτης του αν ήταν και λίγο άναίσθητος, να τον άφήση να πεθάνει εκεί χάμω της πείνας, εν τούτοις, οι "Ινδοί πιστεύουν ότι, αν άφήση κανείς τον όμοίό του να πεθάνει άρνούμενος σ' αυτόν κάτι μπορεί να επισύρσει έναντίον του την θεία όργη.

"Ετσι, ο πιστωτής, κατά κανόνα σχεδόν εισέπραττε το λαβείν του, ή άνάγκαζε οπωσδήποτε τον όφειλέτη να έλθει μαζί του σε κάποιο συμβιβασμό.

Ο νέος όμως Ινδικός κώδικς που είχαν εκδώσει το 1860 οι "Αγγλοι, άπαγορεύει αυστηρά την «ντοῦρνα», την άπεργία πείνης εξισώνοντάς την με τον εκβιασμό. "Αγνωστο, όμως, εν τώ μεταξύ με τί άλλο μέτρο αντικατέστησαν οι "Αγγλοι την άπεργία της πείνης, που τόσο συχνά την εφαρμόζει τώρα ο Γκάνδη.

Επίμετρο

Κλείστε την πόρτα, ή μοναξιά ν' άπλώση πιο πολύ στοῦ δωματίου μου τώρα πιά την ήρεμη άτμοσφαίρα κι' οι φίλοι που έμειναν στερνοί— ή διαθέσεις καλή,— άς φύγουν όπως ήρθανε κι' άλλοι πολλοί έδώ πέρα.

■ ■

Κλείστε την πόρτα, να χαθούν κι' οι όρίζοντες μαζί, της θάλασσας ή τρικυμιά και τ' ουρανού το χρώμα, να μείνω μιά στιγμή κι' εγώ μόνος και μ' όση ζη αγάπη μέσα στην καρδιά την πικραμένη ακόμα.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

Μαίρη Κουράκου

Κόρη Λάκωνος πατέρα κι' 'Αγγλίδας μητέρας, η Μαίρη ήρθε στον κόσμο με δυο πράγματα που αλληλοσυγκρούονται: έναν ασυτηρό περιορισμό στον κλοιό των συντηρητικών παραδόσεων των Σπαρτιατών — και μια λεπτή, αίσθαντική ψυχή. Στην αρχή, οι γονείς της έβαλαν την Μαίρη στο 'Ωδειο, στην τάξη της καθηγητριάς 'Ηθης Πανώ, για να σπουδάσει πιάνο. 'Αργότερα, η νεαρή Μαίρη 'απατά... σύζυλο το πιάνο για να πάρει μαθήματα τραγουδιού με την κ. Γκίτ. Σύντομα συνέχισε το τραγούδι της με την κ. Καλφοπούλου. 'Η νεαρά αισθηματική υπαρέις ήταν ευτυχισμένη: είχε μπη στο δρόμο της. Πόσο πλανιόταν ο πατέρας της, νομίζοντας πως η κόρη του, μελετώντας τραγούδι, άπλωσε και μόνο συμπλήρωνε το κοινωνικό της «τρούσω» χωρίς το όποιο δεν μπορούσε να έμφανιστή στον κόσμο! 'Όχι! 'Η Μαίρη ήθελε να διαπρέψει στο είδος! Την τραβούσε ακατανίκητα το τραγούδι, άκουγε την λέξη «μελοδράμα» και την κυρίευε ζωηρή συγκίνηση... Δεν ήταν όμως μονάχα αυτό: συγχρόνως, και παραπάνω ίσως απ' το τραγούδι, ένιωθε μανία με την πρόξα, παρακολουθώντας τις παραδόσεις του Νίκου Παπαγεωργίου. 'Η πρώτη μελοδραματική επίδειξη της Μαίρης υπήρξε στην «Μανών» — 1η πράξη. 'Η μεγάλη επιτυχία που σημείωσε ανεπτέρωσε το ήθικό της Μαίρης που πήρε σταθερή απόφαση να «γίνει κάτι» σ' αυτό το ποτήρι με τις αναρίθμητες πίκρες και τις λίγες απολαύσεις που λέγεται «Ελληνικό Μελοδράμα».

Τα φώτα του προσκηνίου την παρέσυραν σάν υπνωτισμένη πεταλούδιτσα, παρ' όλες όμως τις συστάσεις, παρ' όλους τους φόβους, παρ' όλους τους περιορισμούς του πατέρα της — η πεταλούδιτσα δεν φοβάται μήν κάψη τα φτερά της στο φλογερό όνειρο προς το όποιο την τραβούσε ο ακατανίκητος μαγνήτης μιας καλλιτεχνικής ψυχής...

□ □

— Καλλίτερα να μη ζω, προκειμένου να ζω έξω απ' το θέατρο. 'Όλα τα έχω στην σκηνή, όπου δεν είμαι, ψυχή τε και σώματι, παρ' η ήρωίδα του ρόλου που ένσαρκώνω. Ζω τους ρόλους μου, υποφέρω κι' είμαι χαρούμενη σύμφωνα με τον χαρακτήρα και την ψυχική κατάσταση της ήρωίδας που υποδύομαι.

Αυτά μου είπε όρθα-κοφτά η Μαίρη Κουράκου στίς πρώτες...αδιάκριτες έρωτήσεις που σκέφτηκα να της κάνω. Και τάλεγε με τόση πεποίθηση: 'Ε-βλεπα να λάμπουν τα θαυμάσινα μάτια της με την ασθυστή φλόγα της έξυπνάδας και της γρήγορης αντίληψης στο θάθος της κόρης τους...

□ □

Ρωμαντική υπαρέξη, η Μαίρη Κουράκου έχει τις σκέψεις της, τις πεποιθήσεις της, τα ιδανικά της — έναν από-

λυτο έσωτερικό κόσμο, πλούσιο σε δεινείρα και...κάπως φτωχό σε πραγματικότητα... Και ζη γύρω απ' τον άξονα αυτόν του «έσωκόσμου», αποφεύγοντας τις σχέσεις: στίς παρέες γίνεται εύκολα...αντιπαθής γιατί την νομίζουν ψηλομύτα κι' ακατάδεχτη. Είναι ένας «περίεργος τύπος» — ο χαρακτηρισμός είναι απ' την ίδια για την...ιδία — με τις αντίληψεις της. Δεν πιστεύει πως πεθαίνει ο έρωτας... αλλά κάτι χειρότερο. Πώς είναι εφήμερος γιατί καταντά συνήθεια — μονότονη κι' άνιανή — χωρίς την ποίηση και την αϊγλη του όνειρώδους αισθήματος...

□ □

'Η όπερα, στην όποια σημείωσε εϋθός εξ αρχής μεγάλη επιτυχία η Μαί-

Μαίρη Κουράκου.

ρη Κουράκου, υπήρξε η «Μποέμ». 'Η καλλιτέχνις είχε ξεθεωθή ώπου να πείση τον ασυτηρό πατέρα της να την αφήσει να έμφανιστή στο μελοδραματικό πάλκο-σένικο. Φυσικά, τα άφθονα χειροκροτήματα — οι δάφνες που έδρεψε — ανεπτέρωσαν το ήθικό της κι' έκαναν να καίη, μέσα της, πιο ζωντανά η ασθυστή καλλιτεχνική φλόγα... 'Ο πατέρας της την συνεχάρη τυπικά: ποιάς πατέρας δεν εύχαριστείται από την επιτυχία της κόρης του; Τό πιο περίεργο, μάλιστα, είναι το έξης: οι διαθέσεις του άλλαξαν. 'Εκανε άβαραίς στίς προλήψεις του. Κι' έφτασε στο σημείο να πη μια μέρα της κόρης του, άνυπομονώντας:

— Μά, παιδί μου, πότε επί τέλους θα ξαναπαίξεις;

□ □

Τό πρώτο μελοδραματικό τουρνέ που άκολούθησε — με κλάματα συγκίνησης — στην Πελοπόννησο η Μαίρη, υπήρξε τό καλλίτερο σχολείο γι' αυτήν.

Βρήκε την εύκαιρία να μαθαίνει όπερες και να δοκιμάζει την έντύπωση που έκαναν, σφυγμομετρώντας, σάν να λέμε, το κοινό... Σημειώστε ότι μέσα σε τρία χρόνια, η Μαίρη έχει διδαχτή 18 όπερες — δεν είναι λίγο! 'Ας επανέλθουμε τώρα στο πρώτο τουρνέ. Δεν πήγε καθόλου καλά, άπόδειξη ότι ο πατέρας Κουράκος λάβαινε διαρκώς τηλεγραφήματα και τηλεφωνήματα «S. O. S.» για λεπτά. «Ντοματοσαλάτα», τηλεγραφούσε η Μαίρη λακωνικά — σάν καλή...λάκων! — κι' ο μπαμπάς καταλάβαινε πως κάτι λάκων έχει η φάβα, πως το μελοδράμα είχε γίνει με...λόρδα...μα κ. τ. λ. Κι' έσπευδε να στείλει κεφάλαια... 'Η άγαθή έκδίκησή του, η ρεβάνς του μάλλον, ήταν να λήη στην κόρη του, άμα τη επιστροφή της:

— 'Ε, λοιπόν; Πώς τ'άπαμε; «Ντοματοσαλάτα»ς... δεν έχουμε;

□ □

Καθηγήτρια του τραγουδιού στ' «Εθνικόν 'Ωδειο», η Μαίρη Κουράκου δεν παύει να εργάζεται φιλόπονα για τον καλλιτεχνικό σκοπό της ζωής της. Προετοιμάζει τα θλαστάρια της μελοδραματικής σκηνής και θέλουμε την ίδια, σε κάθε εύκαιρία που νάέιξη τον κόπο, να έμφανίζεται με την γλυκειά της φωνή και το ψυχολογημένο παίξιμό της. 'Ετσι την χειροκροτήσαμε τελευταία, στην παράσταση της «Κάρμεν», στο «Πάλλας» μαζί με την 'Ελένη Νικολαΐδου, τον Δελένδα, τον Μοσχονά, τον Μέλλο. Σέβεται πολύ το πνεύμα των συγγραφέων και συνθετών. Είναι πάντα όσο το δυνατόν πιο πολύ στην ψυχολογία του ρόλου της... Προτιμά να στερηθεί λούσα, χορούς κ.τ.λ. για να χρησιμοποιή το ποσόν προς πλουτισμόν του θεσπιαρίου της. Δεν θέλει δέ να επιβαρύνη καθόλου τον πατέρα της. Στενοχωρείται πολύ όταν «έξαιρετικά περιστάσεις» την άναγκάζουν να καταφεύγη στο θαλάντιό του. Προτιμά να θολεύεται με τις οικονομίες της... όταν έχει οικονομίες, έννοείται, δεδομένου ότι τα τουρνέ του μελοδράματος είναι...ό πίσθος των Δαναΐδων!

□ □

Στο τελευταίο τουρνέ, απ' το όποιο είναι λίγος καιρός που επέστρεψε, η Μαίρη κατάρθωσε να τ'άφέρει ίσα-ίσα, χωρίς να όρη διέξοδο στην πατρική «ντοματοσαλάτα». Κάτι μάζεψε στην αρχή... ύστερα τα ξόδεψε όλα. Τέλος πάντων «ύλικόν κέρδος μηδέν και ύλική ζημία όμως...έπίσης μηδέν»! 'Η αλήθεια είναι ότι καζέτρεχε τόν θιασμό μεγάλη γρουσουζιά. 'Ιδίως στην Νάουσσα. Φανταστήτε ότι την ώρα που θγαίνει ο κόσμος για να πάη στο θέατρο, έπιασε μια κατακλυσμιαία θροχή με πλημμύρες και θύματα! Την δεύτερη μέρα, λιακάδα, χαράς Θεού. Θά γέμιζαν λεφτά. 'Ε, λοιπόν, γίνεται ένας άγριος φόνος στην πόλη που κατασυνκινεί και καταθρορυβεί την κοινή γνώμη: στο θέατρο...ψυχή!

'Ενα μεγάλο προσόν έχει η καλλιτέχνις: δεν χαλάει εύκολα την ζαχαρένια της — άπεναντίας ξέρει ν' άντιδρά έναντίον της κακοτυχίας με την αλωνία της εύθυμίας και τό αδιάπτωτό της κέφι...

— 'Όλα διορθώνονται, λέει...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

'Απεγνωσμένη απόφαση

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ε. ΧΑΟΥΚΙΝ

Δέλω να γίνω μοναχή. Κατάλευκα ντυμένη, σάν την 'Ελεν Χαΐξ στην «Λευκή 'Αδελφή» γιατί τα μαύρα δεν ταιριάζουν στίς ξανθές. Μόνο τότε οι δικοί μου θ' άντιληφθούν πως δεν μπόρεσαν να με νοιάσουν. Θά είναι όμως πολύ άργά! Κι' ο Κρίστ θά μετανοήσει που με συμβούλεψε να πάρω μια μπιτόγλια μουρουνόλαδο όταν του είπα πως είχα συντριβή η καρδιά μου.

Οι κοπέλλες στην ηλικία μου έχουν ήδη στο νου τους τόν σύζυγο κι' εγώ δεν θά παντρευτώ ποτέ. 'Ο μπαμπάς θέλει να με ξαναστείλη πίσω στο κολλέγιο. Φταίει η Ντιάνα που διηγήθηκε την ιστορία του Χάρβεϋ. Κι' αυτή όμως θά μετανοήσει όταν φύγω. Και θά ζηλέψη βλέποντας πόσο μου πάει το ένδυμα της μοναχής.

'Αφότου ήρθα απ' το κολλέγιο για να περάσω το καλοκαίρι, η Ντιάνα μου φερόταν σάν να ήμουν ένα παιδάκι—κι' έτσι τριγυριζόταν εκείνη από κύκλο θαυμαστών, ενώ εγώ έψαχνα να βρω εκείνον που θά εκπροσωπούσε τα ιδανικά μου.

'Ο Χάρβεϋ Μπίνσον, που έρχόταν καθεμέρα να παίξη τένις, μου φαινόταν ο πιο ένδεδειγμένος. Και κάποιο βράδυ που δινόταν χορός στο σπίτι μας, τουαλετταρίστηκε όσο μπορούσα καλλίτερα κι' έβαψα τα χείλη μου για να του άρέσω.

'Εκείνος που με βρήκε όμορφη, εκείνο το βράδυ, υπήρξε ο Κρίστ, συνομήλικός μου με τόν όποιο παίζαμε από παιδιά. Πρώτη φορά μου έκανε κομπλιμέντο. 'Ο Κρίστ είναι λαμπρός νέος κι' ελκρινής φίλος, δεν είναι όμως ο τύπος του άνδρος που θά ήθελα να παντρευτώ. Δεν είναι όμορφος κι' ούτε έχει πείρα των γυναικών. 'Εγώ, αντίθετως, θέλω άνδρα με πείρα.

Διασκέδασα πολύ εκείνο το βράδυ γιατί κατάρθωσα για πρώτη φορά να χορέψω με τόν Χάρβεϋ. Αυτός ήταν ο τύπος του άνδρος που όνειρευόμουν. Κάρφωσα άπάνω του τα σαγηνευτικά μου μάτια και τόν άκουσα να μου λήη:

—Έισθε μια ώραία δεσποινίς, δεν χωρεί άμφιβολία! Και που μάθατε να χορεύετε έτσι όμορφα;

Σκέφθηκα πως έπρεπε να προκαλέσω το ταχύτερο την ντεκλαρασιόν του και του ψιθύρισα στο αυτί:

—'Εεω είναι ένα υπέροχο φεγγάρι, θά πάω στόν κήπο.

—Με τόν Κρίστ; με ρώτησε με ζήλεια.

—'Όχι θά πάω μόνη, ψιθύρισα.

Σε λίγο, μαζί με τόν Χάρβεϋ βρισκόμουν στόν κήπο.

—Δεν καθόμαστε; του είπα.

—Λαμπρός νέος ο Κρίστ, συνέχισε. Και φαίνεται να σ'άς θαυμάζει πολύ! 'Αλλά ποιάς δεν σ'άς θαυμάζει εσάς που είσθε τόσο γοητευτική;

—Εσείς μου άρέσετε! του είπα καρφώνοντας και πάλι άπάνω του τα βλέμματά μου.

Τα μισόκλειστα χείλη μου ήσαν τόσο κοντά στά δικά του. Μισόκλεισα και τα μάτια μου.

—Παιδί... παιδί! είπε και με φίλησε.

Μά το φίλι του ήταν σύντομο, άδελφικό, διαφορετικό από εκείνα που διαβάζομε στά βιβλία ή βλέπομε στό σινεμά.

—Πηγαίνετε να παρηγορήσετε τόν δυστυχισμένο Κρίστ, που σ'ας περιμένει, πρόσθεσε.

'Απομακρύνθηκα άπαρηγόρητη, κάνοντας βόλτα στόν κήπο. Σε μια δενδροστοιχία άκουσα όμιλίες:

—'Η μικρή σου άδελφούλα είναι όρατος τύπος! Ξέρεις ότι έπιχείρησε να με σαγηνέψει; Πού όμως έμαθε την τέχνη;

—Είναι ένα κομπορηθί! Θαρρεί πως μοιάζει με την Γκρέτα Γκάρμπο κι' έννοεί να δραματοποιή τ'ά πάντα!

'Ανάμεσα στά φυτά, είδα τόν Χάρβεϋ να φιλά την Ντιάνα—και τό φίλι ήταν πιο

με συνεφέρουν. 'Η Ντιάνα ήταν έξωφρενών γιατί της είχα τσαλακώσει τό καλλίτερο φόρεμά της. 'Ο μπαμπάς μου έδήλωσε ότι θά με ξαναστείλη στο κολλέγιο.

Γι' αυτό, αποφάσισα να γίνω μοναχή. Σήμερα, έκλεισα τ'ά δεκαοχτώ. Μού έκαναν δώρα που τ'ά δέχτηκα με άπάθεια. 'Ο Κρίστ δεν μούκανε κανένα δώρο. Μόνο, κατά τό βραδάκι, εκεί που ήμουν όλομόναχη στόν κήπο, τόν είδα να όρμα, να μ' άρπάζει απ' τό μπράτσο και να με παρασύρει έξω, στόν δρόμο. Μ' έσπρωξε βόλτα μέσα στο αυτοκίνητό του και ξεκίνησαμε αλλ'αλλως. 'Ημουν κατατρομαγμένη δεν έλεγα όμως λέξη γιατί ο Κρίστ φαινόταν έξωφρενών.

Ξαφνικά όταν είχαμε φθάσει στην έ-

σοχή, σταμάτησε το αυτοκίνητο, κατέβηκε και με πλησίασε. 'Ηταν κατάχλωμος και ξεφώνισε:

—'Όστε θέλεις ρομάντσα; Θά σε κάνω να τ'ά μπουχτίσης αυτά!

Μ' άγκάλιασε και με φίλησε—μ' ένα όρμητικό, φλογερό φίλι, κρατώντας με σφιχτά, σάν τανάλια.

—Σε φίλησε ποτέ έτσι κι' εκείνος που συνέτριψε την καρδιά σου; μου είπε με μίσος. Μίλα, λοιπόν!

'Αναγκάστηκα να όμολογήσω πως ποτέ κανείς δεν με είχε φιλήσει. 'Ακούμπησα τό κεφάλι μου στόν ώμο του, κλαίνοντας με λυγμούς.

—Ποτέ δεν μου φέρεθηκε κανείς έτσι... κι' ούτε με φίλησε έτσι, του είπα άνάμεσα σε λυγμούς.

—Πώς ήθελες να σε φιλήσω λοιπόν;

—Νά... σάν να μ' άγαπούσε λιγάκι...

Με ξαναφίλησε, κι' αυτή την φορά άναγκάστηκα να όμολογήσω πως δεν του έλειπε η πείρα.

□ □

Αύριο θά με ζητήσει απ' τόν μπαμπά.

Ε. ΧΑΟΥΚΙΝ

'Ο μπαμπάς μου δήλωσε ότι θά με ξαναστείλη στο κολλέγιο...

Μαξίμ Γκόρκυ

(Συνέχεια από την σελίδα 8)

Τὸν περίμενε ἐκεῖ ἡ ἀποθέωση. Καὶ τί δὲν τοῦ ἔκαναν οἱ Μπολσεβίκοι. Τὸν ἀνέβασαν κυριολεκτικῶς στὰ σύννεφα. Τὸ δόγμα τοῦ εἶναι τώρα σ' ὅλα τὰ ρωσικὰ χεῖλη. Ἡ ἰδιαίτερη πατρίδα του, τὸ Νίζνι Νοβογκορόντ, μὴ ἀπὸ τὶς φημιότερες πόλεις τῆς Ρωσίας, μετονομάζεται σὲ Γκόρκυ.

Ἐπίσης ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους καὶ ἀρχαιότερους δρόμους τῆς Μόσχας ἡ Τερεσίγια, ἐπίσης τὸ περίφημο θέατρο Τέχνης, τῆς Μόσχας: Γκόρκυ, Γκόρκυ, Γκόρκυ... Ἀρτοί, πλατεῖες, σχολεῖα, ἐργοστάσια, ἰ-δρυματά, διάφορα νοσοκομεῖα, ὅλα φέρουν τὸ ὄνομά του.

Στὴν ἀρχὴ ὁ καταγιομὸς αὐτοῦ τῶν τιμῶν στενοχωρεῖ τὸν μετρίοφωνα Γκόρκυ. Τὸν κάνει νὰ διαμαρτύρεται. Μὰ σιγά-σιγά συνηθίζει, παρασύρεται. Εἶναι ἄλλωστε καὶ γέρος καὶ στὴν ἡλικία αὐτὴ ὁ ἄνθρωπος κάνει πολλὰ ἀδάρια στὶς ἀρχές του. Παρασύρεται εὐκολώτερα. Ἔτσι ὁ Γκόρκυ κατηγορήθηκε ὅτι εἶχε γίνει ὁ αὐτοκράτορ τοῦ Στάλιν. Ἀς μὴ εἴμεθα τόσο αὐστηροί. Δὲν ἀμυρῶνται μὴ μικρὴ ἀδυναμία τῶν τελευταίων ἡμερῶν ἕνα παρελθὼν τοῦ Γκόρκυ, ἕνα ἀγῶνα ἐτῶν.

Ὅποσδήποτε τὸ μόνο βέβαιο—καὶ δυσάρεστο μαζὶ—εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπανόδου του, στὴ Ρωσία τὰ παγκόσμια γράμματα ἔχασαν τὸν Γκόρκυ. Ἐπανεσε πᾶς αὐτὸς νὰ γράφῃ. Παραδόθηκε δὲ ἄνευρος στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν στερέωση τοῦ Σοβιετισμοῦ: προήδρευε σὲ συγκεντρώσεις καὶ συλλαλητήρια, ἐδῶκε λόγους, διηύθυνε ἕνα σωρὸ μαρξιστικὰ περιοδικὰ, ἔγραφε ἄρθρα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ, δημοκοποῦσε μ' ἄλλους λόγους, ὅσο δὲν ἔπαιρνε.

Ὁ Γκόρκυ, εἶχε γίνει ἕνας δημαγωγός. Ἀλλὰ ποὺς μπορεῖ νὰ πῇ ὅτι καὶ ὡς τέτοιος δὲν ὠφέλησε τὴν πατρίδα του;

□ □

Τὸ πρῶτο ἔργο τοῦ Γκόρκυ ἦταν «Ὁ Μακάρ Τσουντρα» ποὺ πρωτοδημοσιεύθηκε στὴν ἐφημερίδα «Καὶκασος» τῆς Τυφλίδος. Ἐπηκολούθησαν μερικὰ διηγήματα στὴν ἐφημερίδα τοῦ Βόλγα. Τὸ 1889 δημοσιεύει τὸ πρῶτο το ρομάντο: «Φόμα Γκορδέιφ» καὶ στὰ 1910 παίχθηκε τὸ πρῶτο του θεατρικὸ ἔργο «Οἱ Μικροαστοί». Ἐπηκολούθησαν: «Οἱ τρεῖς» καὶ ὁ περίφημος «Υπόκοσμος», ποὺ στερέωσε τὴν φήμη του. Ἐρχονται κατόπι τὰ μυθιστορήματα «Ἡ Μάννα», «Οἱ Ἀρταυδῶνες», «Ἡ ζωὴ τοῦ Κλίμ Σαργκίν», «Οἱ Ἀλῆτες», «Τσελκιάς», «Ἡ Ἀγωνία», «Στὶς Στέπες», «Στὴ φυλακὴ». «Βαρένκα Ὁλέσοβα» κτλ. κτλ...

Ὁ Γκόρκυ ὑπῆρξε ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης τοῦ λόγου, ἕνας ἀφηγητὴς, ὑπέροχος. Ὑπῆρξε ὁ τελευταῖος ἐκπρόσωπος στὴν Ρωσία τοῦ φιλολογικοῦ ἐκείνου ἀνθρωπισμοῦ ποὺ ἐκίρηνε τὸ Τολστόι, ὁ Ντοστογιέφσκυ καὶ ὁ Τουργκένιεφ.

Ἡ κριτικὴ ὅμως τῶν τελευταίων χρόνων τοῦ φιλολογικοῦ του βίου, ὑποστήριξε ὅτι ὁ Γκόρκυ, εἶχε πεθάνει ἐδῶ καὶ 15 χρόνια. Στὸν Κλίμ Σαργκίν, π.χ. δὲσκόλια ἀναγνωρίζει κανεὶς τὸν Γκόρκυ. Ὅτι ὁ μὲς καὶ νὰ ποῦν οἱ ἐκκρίται του ὁ Γκόρκυ ὑπῆρξε καὶ ἔμεινε ὡς ποιητὴς, δραματογράφος καὶ μυθιστοριογράφος, ἕνας δυνατὸς δημιογράφος, ἕνας ὑπέροχος ζωγράφος πινάκων γεμάτων φῶς, ζωῆ, καὶ δύναμη ἐκφράσεως ἀνυπερέβλητη.

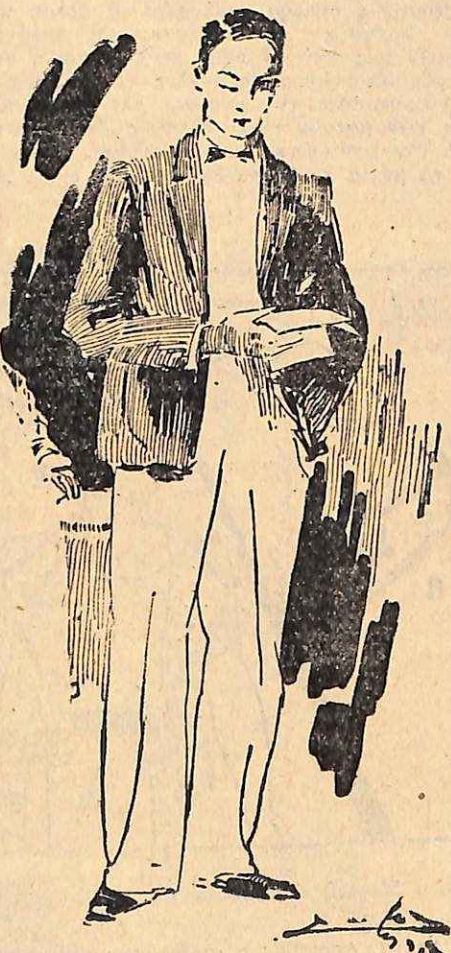
ΒΑΣΟΣ ΣΑΜΠΑΣ

«Ένας από τόν σωρό»

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΔΟΣ ΘΕΩΝΗΣ ΠΑΠΠΑ

Τὴν πάρε ἀπόφαση πιά:...θὰ τῆς μιλοῦσε καὶ σήμερα μάλιστα... Κι' εἶχε νὰ τῆς πῇ τόσα πολλά... Τὸ δύσκολο ἦτανε μονάχα νὰ τὴν πλησιάσῃ... Ὑστερα, ἤξερε αὐτός...
Νά! Θὰ τῆς ἔλεγε π.χ. πὼς τρελαίνονταν γιὰ τὴ καλλιτεχνία... Πὼς κάθε βράδυ πηγαίνει στὸ θέατρο τῆς γιὰ νὰ βλέπῃ μονάχα αὐτὴν... Πὼς ἔξω μαζὶ τὸν κάθε ρόλο ποὺ παίξει... Πὼς... πὼς... πὼς...
Ἡ μάλλον ἀντὶ νὰ τῆς τὰ πῇ ὅλα αὐτά, θὰ ἐβγαζε τὸ καπέλλο του καὶ θὰ τῆς ἔλεγε:—Νίκος Παυλόπουλος, φοιτητὴς φιλολογίας.

Τίποτ' ἄλλο. Καὶ θὰ τῆς ἔδινε τὸ γράμμα

Αὐτὸ τὸ γράμμα τῶς συναντᾷ πάνω ἀπὸ εἰκοσι φορές...

ποὺ τὴν γράφει τὴ νύχτα... Αὐτὸ τὸ γράμμα τῶς συναντᾷ πάνω ἀπὸ εἰκοσι φορές... μὰ τώρα τῶς καθιστογράφει σὲ μπλὲ χαρτὶ «πολυτελείας» καὶ θὰ τῆς τὸ δώσῃ στὴ μερινὴ ἀπογευματινῇ...

Οἱ δείχτες τοῦ ρολοιοῦ κουνιούνται ἀργά... πολλὰ ἀργά... λές καὶ σούρνονται... Ὁ μου! Πόσο μεγάλο εἶναι σήμερα τὸ κάθε λεπτόν...

Ξαναρχίζει νὰ πηγαίνει στὸ φτωχὸ δωματίον καὶ νὰ κουβεντιάζῃ δυνατὰ ἂν καὶ εἶναι ὁλομόναχος.

Κάμποση ὥρα περνάει ἔτσι... Εἶναι νευριασμένος... Ἀπὸ χτὲς ἔχει κινῆσει τοῦ κόσμου τὰ ταγάρια... Ἐπιπλῶνεται στὸ κρεβάτι του ὅλο συλλογῇ...

Ἐδῶ καὶ πολλὴν καιρὸ δὲ κάνει ἄλλο παρὰ νὰ τὴ σκέφτεται ἀδιάκοπα... Νά! καὶ τὰ

τελευταῖα ποιήματά του εἶναι ὅλα γραμμένα γι' αὐτὴν:

«Γιὰ τὰ μάτια τῆς...» «Γιὰ τὰ χεῖλη τῆς...» «Γιὰ τὴ μελωδικὴ φωνὴ τῆς...».

Ὁ! Κι' ἂν τὸ ἔξερε πὼς τὴν ἀγαπᾷ ἔτσι πολὺ!... Ποῦ νὰ τὸ ἔξερε ὅμως; Μήπως τὸν εἶχε δῇ κίβλας ποτέ; Ἀλλωστε πὼς μπορεῖ νὰ διακρίνῃ μιὰ «Μεγάλῃ Καλλιτέχνις» ἔναν θεατὴ «Γαλαρίας»... ἕναν φτωχὸ φοιτητῆ... ἕναν «ἀπ' τὸν σωρό»...

□ □
Γύρω-τριγύρω ἀπ' τὸ θέατρο, —ἀπ' τὶς 5½— κάποιος νέος κάνει βόλτες μοναχός. Φορεῖ φρεσκοθερμικὴν παπούτσια καὶ μπλὲ σκούρο κοστούμι... Ὅλη τὴν ὥρα κυττάζει τὸ ρολοὶ του...

Κάποιον περιμένει καὶ ὅπου νᾶναι θὰ φαίνεται... Μουρμουρίζει ἕναν ἀριθμὸ... τὸν ἀριθμὸ ἐνὸς αὐτοκινήτου... Ποῦ καὶ ποῦ μηχανικὰ σιάζει τὴ χωρίστρα του...

Ξαφνικὰ ἕνα ἀπότομο κορνάρισμα τὸν βγάζει ἀπὸ τὴ συλλογὴ του... Ἀκούγεται διαπεραστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ σοφρὸ ποὺ βρίζει πρόσταχα... Εἶναι ὅμως ἀργά...

Ὁ νέος τώρα εἶναι ἔπιλωμένος στὴ μέση τοῦ δρόμου δουτηγμένος στὴ λάσπη καὶ στὸ αἷμα... Μαζεύεται κόσμος πολὺς... Ἡ ἡθοῖς περιεργὴ κατεβαίνει στὸ μαρσιπέ... Ὁλοι κυττάζουν μιὰ αὐτὴν μὴ θανασιμῇ, μιὰ τὶς ματωμένες ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου τῆς μὲ φρίκη...

Ἀγέροχα ἐκεῖνη κατεβαίνει ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό τῆς... Πλησιάζει... σκύβει πάνω του... Ὁ νέος τὴ βλέπει... Χαμογελάει... Πάει κατὶ νὰ πῇ καὶ λιποθυμᾷ...

«Θέ μου! Τόσο νέος! Κακόμοιρο παιδί», ψιθυρίζει αὐτὴ... Λέει δυὸ λόγια στὸ σωφρὸ τῆς καὶ τρυπώνει στὸ θέατρό τῆς γιομάτη ταραχῇ...

□ □
Στὸ Δημοτικὸ Νοσοκομεῖο... Ἐνα παλλήκαρι χαροπαλεύει... Ὁ κ. Καθηγητὴς εἶπε πὼς: «Δόγω τῆς ἐσωτερικῆς αἰμορραγίας εἶναι ζήτημα ὥρων!... Ποῦ καὶ ποῦ ὁ ἄρρωστος συνέχεται... κυττάζει γύρω σαστισμένος... Χαμογελάει—περιεργὸν λές καὶ οἱ πόνοι τοῦ εἶναι «εὐχάριστοι»... Τὰ χεῖλη του κουνιούνται ἀργά...μουρμουρίζει κατὶ... ἕνα γυναικεῖο ὄνομα... πέφτει ἔναν σὲ λήθαργο...

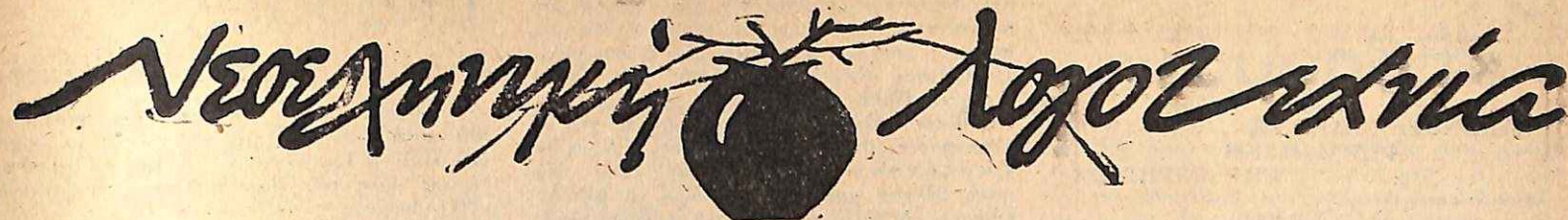
Οἱ νοσοκόμοι τὸν περιποιούνται μὲ στοργή.
Ἐξω ὅλα εἶναι χαρούμενα... εἶναι ἀνοιξη... Μ' αὐτὸς δὲ θὰ γίνῃ καλὰ ποτέ... Θὰ τεθάνῃ!...

□ □
Χτυπάει διακριτικὰ ἡ πόρτα... Εἶναι ἕνας σωφρὸς... Βαστάει τὸ κασκέτο του στὸ χεῖρ... «Ἡ Κυρία Μ... στέλνει νὰ ρωτήσῃ πὼς πάει ὁ «τραυματίας»...Τί πυρετὸ ἔχει... Καὶ περαστικά»...

Ὁ νέος μέσ' στὸν πυρετό του τὰ βλέπει ὅλα... Εὐτυχισμένος παραμιλάει:
» «Δὲ μποροῦσε ἔτσι ἔπρεπε νάτανε...Τὸ ἔξερε αὐτὸς πὼς δὲν ἦτανε μονάχα «Μεγάλη» μὰ ἦτανε καὶ τόσο καλὴ... Τώρα ποῦ εἶδε πὼς τὸν ἀγαπᾷ καὶ αὐτὴ δὲ θὰ χωριστοῦνε πιά ποτέ... οὔτε στιγμὴ... θὰ φύγουνε ταξίδι μακρινόν... τί εὐτυχία μονάχα οἱ δυὸ τους... Ὅχι ὅμως σήμερα πούναι αὐτὸς τόσο κουρασμένος... Αὐτοῖς ὅμως ἐξάπαντος... Θὰ πᾶνε μακρινά... Οἱ δυὸ τους μοναχοί... Πολὺ μακρὰ...»

□ □
Στὰ ματόκλαδα τῆς «ἀδερφῆς» κρέμονται δάκρυα... Μὲ τοσιμμένο χεῖρ τοῦ κλείνει τὰ βλέφαρα...

Θ. ΠΑΠΠΑ

ΘΑΘΕΛΛΑ

ΤΥΦΕΙΣ

ΜΟΡΦΕΣ ΣΤΟ ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Θάθελα νᾶμπα σ' ὅλους τοὺς μπαξέδες σ' ὅλες τὶς σέρρες νᾶμπα...
Νὰ δρέψω χίλιους, μύριους μενεξέδες, καὶ δότανα στὸν κάμπο.

Νὰ δρέψω στὰ περβόλια λευκοὺς κρίνους τὰ πὶθ ὁμοῖα λουλούδια...
Ν' ἀκομπανιάρω σιγανὰ τοὺς σπίνους μ' ὁλόγλυκα τραγούδια...

Πλατύφυλλα, τῆς τροπικῆς χλωρίδας: ἀνθὰ γιὰ σὲ νὰ δρέψω
δαρεῖα ἀπὸ μῦρο... Καὶ στῆς ἡλιαχτίδας τὸ φέγγος νὰ στὰ στέψω...

Νὰ δρέψω θέλω σ' ὅλους τοὺς ἀνθῶνες ἀνθῶ... Νὰ ξεφυλλίσω
γαρούφαλλα, πανσέδες καὶ ἀνεμώνες τὸ δρόμο σου ν' ἀνθίσω...

Θάθελα νᾶμαι οὐρὶ τοῦ Παραδείσου κοντά σου νὰ πλανιέμαι...
Φλόγα νᾶμουν: ν' ἀνάβω στὴ ψυχὴ σου στὰ χεῖλη σου νὰ σβέναι...

ΠΑΟΛΑ ΣΕΤΣΙ

□ □

ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΙ

Τὸ καταπράσινο χαλὶ τοῦ κάμπον κεντημένο μὲ ἀμέτρητες παπαρούνες ἀπλωνόταν μπρὸς στὰ πόδια μας καὶ τὰ ἀνοιξιὰτικα ἀρώματα μᾶς εἶχαν μεθύσει.

—Ἐλλή! μὲ ψιθύρισε ἔξαφνα ἡ σαγισμένη φωνὴ τοῦ Ἀλκῆ. Κῦττα τὰ φλογερὰ ἐρωτικά φιλιὰ μου! Κῦττα πὼς ἀνθίσαν!

Καὶ τὸ κοκκαλιάρικο χεῖρ του μούδειχνε τρέμοντας τὶς παπαρούνες.

Κῦττα τὸ γλωσσὸ, ἀδύνατο πρόσωπό του σκαμμένο ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια καὶ ἕνας ἀφάνταστος πόνος μού ἐσφίξε τὴν καρδιά.

—Ἀλκῆ, τοῦ εἶπα, δὲν σκέφθηκες ποτέ σου ὅτι μποροῦσε νάναι τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου;

Χαμογέλασε ἀφρημένη. Δὲν ἐμάντεψε τί ἀπέφερα βλέποντάς τον νὰ φθίνῃ σιγά-σιγά...

□ □

Πέθανε τὴν ἄλλῃ ἀνοιξή. Γονατισμένη μέσ' στὰ ψηλὰ χορτάρια μάζενα τὰ ἀγαπημένα μας λουλούδια, καὶ ὅταν γέμισε ἀπ' αὐτὰ ἡ ἀγκαλιά μου τ' ἀπόθεσα εὐλαβικά πάνω στὸ φέρετρό του.

Οἱ γύρω μου μὲ κῦτταζαν ἀγανακτισμένοι. Τί; Παπαρούνες σ' ἕνα νεκρό; Ντροπὴ! Μιὰ μαυροφόρα τὶς μάζεψε ἀπότομα, καὶ τὰ ὁλοπρόφωρα πέταλά τους σκορπιστῆκαν ὁλόγυρα!

—Μὴν τὰ πληγώνετε! φώναξε τότε μὲ λυγμούς. Μὴν τὰ πληγώνετε εἶναι τὰ φλογερὰ ἐρωτικά φιλιὰ του! Μὴν τὰ περιφρονεῖτε! Εἶναι ὅλο τὸ αἷμα τῆς πονεμένης μου καρδιάς!

ΛΟΥΚΙΑ ΤΗΧΑΡΕΖ

Ποτές μου δὲν ἀδίκησα. Λόγος βαρὺς ἡ δοσιὰ δὲ δῆκνεν ἀπ' τὸ στόμα μου ποτέ. Κι' ἦμουν γι' αὐτὸν περήφανος. Μὰ χθὲς κατὰ τὸ δειλὸ ἐνοιόσα αὐτὴν τὴν περηφάνειαν νὰ πέφτῃ, νὰ μαραίνεται καὶ νὰ σβύνῃ ἔτσι ὅπως ἔσθινον κείνη τὴν ὥρα σ' ὅλο τῆς τὸ μεγαλεῖο ἡμέρα καθὼς ὁ ἥλιος κουρασμένος ἔγερνε στὴ Δύση.

.....

Ἦταν ἕνας ζητιάνος. Κουρελιασμένος, θλιβερός, κακομοῖρης σὰν ὅλους, ζητιάνους. Πολλὲς φορές, ὅταν τὰ πρωῒνὰ δροσερός, γεμάτος κέφι καὶ ὕψιλα τραβοῦσα γιὰ τὴ δουλειά μου, τὸν ἐβλεπα ἄλλοτε κουλουρισμένο καὶ ἄλλοτε νοθερὰ ξαπλωμένο στὸ ρεῖθρο τοῦ δρόμου. Μὰ ἔτσι διαστικὸς ποὺ περνοῦσα ποτέ δὲν τὸν εἶχα προσέξει ἰδιαίτερα.

Καὶ χτὲς τ' ἀπομεσήμερο ποὺ ντυμένος γιορτερά—Κυριακὴ ἦταν!— δῆκναι μὲ μιὰ καρδιά ποῦπλεε στὴ χαρὰ—κι' εὐτυχία μπορούσα, ἀκόμα νὰ πῶ!—εὐχαριστημένος ἀπ' τὴ ζωὴ, μὲ τὸ γέλιο στὸ στόμα, καὶ τὴ σκέψη μπλεγμένη σὲ ἡδονὴ καὶ πόθου πέπλα... τὸν εἶδα πάλι.

Ἦταν νοσηλικὰ ξαπλωμένος καὶ στήριζε στὴν παλάμη τὸ κεφάλι του. Μὲ μάτια μισόκλειστα ἀπὸ ἡδονὴ ρουφούσαν ἀχόρταγα τὶς στερενὲς τοῦ ἥλιου ἀχτίδες ποὺ τὸν ἔλουσαν στοργικὰ.

Τὸ στήθος του κατέβαινε καὶ ἀνέβαινε ὀρθρῶς, τρανταχτὰ λές καὶ κάποια λαχτάρια κρύβονταν στὰ σωθικά του μέσα.

Καὶ θὰ περνοῦσα ὅπως πάντα ἀδιάφορος καὶ διαστικὸς... Δὲν θὰ στεκόμουν. Μὰ σὰν τοῦρριζα μιὰ ματιὰ ἀγανάχτισα: Τὸ πρόσωπό του τὸ νεανικό, γιὰτὶ πρόσωπο νεανικό παλληκαριοῦ ἦταν!—ἦταν ὁλοκόκκινο, καὶ ὅποιοι νᾶταν βλέποντάς τιν ἔθαιρνε ὀγκὸ πὼς ἦταν ὁ γερότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου... Καὶ στάθηκα. Σταύωσα ἀπειλητικὰ τὰ χεῖρα στὸ στήθος, πῆρα ἕνα ὕψος αὐστηροῦ δικαστοῦ... καὶ ἄρχισα:

Τὸν εἶπα τεμπέλη, βάρος τοῦ κόσμου, χτήνος, ἀκαμάτης...

Ἔτσι δὲν κάνομε τάχα ὅλοι μας τὶς πιότερες φορές ὅταν βρεθοῦμε ἐμεῖς οἱ χορτασμένοι ἐμπρὸς σ' ἕνα πεινασμένο, σ' ἕνα ζητιάνο;

Καὶ νᾶταν τάχα πὼς ταίγγουνεῦτῃκα τὴ φτωχὴ μου δραχμοῦλα τῆς ἐλεημοσύνης; Δὲν ἔξερω. Μὰ βλέποντάς τον ὁδοκόκκινο, γερό καὶ τεμπελιὰν ζητιανεύοντα γιὰ νὰ λησπ. ἀγανάχτισα.

Σὰν τέλειωσα σήκωσε τὸ κεφάλι του...

Ρίγησα. Τὰ μάτια του τὰ θαυνοῦντα μὲ κῦτταζαν δορυκομένα καὶ τὰ πανισμένα καὶ ὀχρὰ χεῖλη του κινῆσαν μ' ἀφατο παρὰ-πο σὰν κατὶ νᾶθελαν νὰ ψιθυρίσουν. Μὰ δὲν πρόλαβε. Ἐνας δῆλας βαθὺς, δῆλας τραχὺς καὶ ὑπόκοπος τὸν τραντάξε.

Νόμισα πὼς θὰ πνιγόταν, πὼς θὰ τέλειωνε γιὰτὶ τὸ στήθος του κινῆτις μ' ὀργὴ καὶ τὰ μάτια του εἶχαν βγῇ ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους. Τέλος ἀφού ἔφτυσε πολλὰς φορές δεξιά-ξερδιά του σὰν ν' ἀναισθησίασε καὶ πάσ.

Μὰ ἐγὼ δὲν βρισκόμουν πιά ἐμπρὸς του. Εἶχα κινήσει διαστικὸς, κόκκινος ἀπὸ ντρο-

Θλιμμένες ὁμορφίες, καὶ ὄχι φωτόχαρες, περάσαν ἀπὸ μπρὸς μου χθὲς τὸ δειλὸ: Κορμιά ἀγαλματένια, ποὺ τὰ τόνευσσε κάποιοι ἀρχαῖοι τεχνίτη ἢ σμίλη.

Καρνάτιδες παρθένες λὲς καὶ μοιάζαν μὲ σάρκα καὶ ψυχὴ, μαυροματωμένες, τραγουδισμένες κόρες, ποὺ τὶς ἔφεραν μέσα στὸ νοῦ, Ὁμήρειες Μούσες.

Σὰν Παναγίες μοιάζαν μὲ τὴν θλίψη τους μὲ αὐτὴν θεωρίαν, θλιμμένα νεῖστα, ποὺ νόμισα πὼς ἦσαν στὰ μάτια μου ἀπ' τὴν ἀπάνθισιν τοῦ Γολγοθὰ τῆς στράτας.

Κι' ἦταν τὸ δειλινὸ ἀσυννέφιαστο, καὶ οἱ Παναγίες ἦταν κοντὰ μου. Οἱ κρίνοι δὲν γελοῦσαν ἐρωτιάρικα καὶ οἱ πόθοι πτερογίγαν μακρινὰ μου...

ΣΩΤΟΣ Ι. ΚΟΝΤΟΒΟΥΝΗΣΙΟΣ

□ □

ΦΤΕΡΑ ΚΕΡΕΝΙΑ

Φτερά κερένια μοιάζαν τὰ ὄνειρά μου καὶ ὡς ἥρθε ἥλιος, τάλωσες μὲ τί εὐκολία μεγάλη

Φτερά λυομένα κοιτόνται στὴν κρῦα κάμαρά μου... καὶ νᾶμαι κάτω πάλι.

Ρ. ΒΑΡΔΑΣ

□ □

ΚΟΥΡΑΣΗ

Μὴ βγῇ παρὰπονο ἀπ' τὰ χεῖλη σου ποτέ;.. Μήτε ἕνα δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια σου μὴ στάξῃ!..

Τὸ δειλὸ αὐτὸ τὸ τόσον ἀπαλὸ νὰ χωριστοῦμε ἡ Μοῖρα εἶχε προστάξει!..

Μὴ βγῇ παρὰπονο ἀπ' τὰ χεῖλη σου ποτέ;.. Μόνο, ἀδελφὴ καὶ μάννα, ἔλα κοντά μου ἂν κάποιο βράδυ—μὰγισσα— θάρρῃ ἡ Ἀγάπη νὰ μού πάρῃ τὴν καρδιά μου!..

ΝΙΚΟΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

πή. Εἶχα πάρε ἄλλωστε τὴν ἀπάντησιν. Μιὰν ἀπάντησιν, ἴδιο ἀτσάλινο μαχαίρι ποὺ τρυπούσε τὴν καρδιά μου, μιὰν ἀπάντησιν ἰδια ἀντάρα ποὺ μού σπέντασε τὸ λογισμὸ μου.

Κατὶ εἶχα χάσει! Ὁ! τὸ νοιώθα. Μὰ τί παρᾶξενο!—ἦμουν βαρὺς, πολλὰ βαρὺς καὶ θὲς περπατοῦσα. Καὶ μούρχονταν νὰ κλάψω: Εἶχα ἀδικήσει μιὰ χαμένη ψυχὴ! Εἶχα βροῖσει ἕνα φτωχὸ μελλοθάνατο!

Σήμερα δὲν πῆρα τὸν ἴδιο δρόμο, τὸν παλιόν! Δὲν θέλω—ὦ! δὲν θέλω— ν' ἀντιμυρῶ ἔναν τὸ φλογισμένο, ἀπ' τὸν πυρετὸ τῆς φρικτῆς ἀρρώστειας, πρόσωπό του, τὰ μάτια του τὰ θαυνοῦντα νὰ μὲ κῦττανε βοῦρκομένα καὶ τὰ χεῖλη του τὰ ὀχρὰ καὶ πανισμένα χεῖλη του νὰ συσπώνται ἀπ' ἕνα ἀνείπωτο παρὰπονο... Δὲν θέλω... Δὲν μπορῶ.

ΒΑΓΓΟΣ ΑΡΜΟΡΗΣ

Δοκιμάσατε Αυτήν την νέα Πούδραν Ωραιότητας ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΝ

**ΚΑΜΕΤΕ
ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΔΟΚΙΜΗΝ**

Η ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ λύει δριστακώς το ζήτημα της γυαλάδας της επιδερμίδος, διότι περιέχει ένθαυμάσιον συστατικόν, ονομαζόμενον **DOUBLE MOUSSE**. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν δι' αὐτοῦ τοῦ ἀπλοῦ τρόπου. Καλύψατε τὸ ἔνα δάκτυλόν σας ἀπὸ τὴν Νέα Πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ, κατόπιν βρέξατέ το ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος. Ὅταν τὸ ἀποσύρετε, θὰ ἀντιληφθῇτε ὅτι τὸ δάκτυλό σας δὲν εἶναι οὔτε ὑγρὸν, οὔτε γυαλιστερόν, ἀλλὰ ἀπολύτως ξηρὸν καὶ «μάτ». Ἡ πούδρα ἀνθίσταται εἰς τὴν ὑγρασίαν, διότι περιέχει **DOUBLE MOUSSE**. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ κρατᾷ 8 συνεχεῖς ὥρας. Μπορεῖτε νὰ χορεύετε ὁλόκληρον τὸ βράδυ ἐντὸς ὑπερθερμασμένης αἰθούσης καὶ νὰ ἔχετε ἕνα χρῶμα τῶσον δροσερό καὶ θαυμαστὸν, ὅπως καὶ ὅταν ἀρχίσατε τὸν χορὸ. Ἡ νέα πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ δὲν ἀλλοιοῦται ἀπὸ τὸν ἀνεμό, τὴν βροχὴν ἢ τὴν ἐφίδρωσιν. Ἐγγυᾶται ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύτης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μου γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Μικροδία Ε. Ἀφοῦ πλύνετε μὲ σαμπάνι καὶ ἀραιώτατο χαμομήλιονερο τὸ πρόσωπο κατόπιν νὰ ξεπλένεσθε ἀμέσως μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἀφοῦ σκουπισθῇτε ν' ἀλείψετε τὰ σπυράκια μὲ ἕνα παχὺ στρώμα ἀπὸ τὴν κάτωθι πομάδα, τὴν ὁποία ν' ἀφήνετε ὅλη τὴ νύκτα.

Pommade Antipyrogène Torovaccin

Ἐσσοτερικῶς ὄχι μουρουνέλιον, ἀλλὰ διὸ κουταλάκι τῆς κομπόσας πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τὸ *Siorp iodiotannique Spres*.
Κατερίν. Ἐπειδὴ μὲ τὰ γραφόμενά σας δὲν μὲ κατατοπίζετε καὶ γιὰ νὰ σὰς ἐξηγητήσω καλλίτερα συνένευστα σὺν κ. Λαδά νὰ σὰς ἐξετάσῃ ἀπολύτως δωρεάν καὶ νὰ σὰς καθοδηγήσῃ ὅπως πρέπει. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ 5½—8 μ. μ.

Παρθενόπη. Γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ στήθους δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτα ἂν δὲν γίνῃ ἐξετάσις. Ἡ ὥσο μεγάλη ἀνάπτυξη τοῦ ἐνὸς καὶ ἡ ἀτροφία τοῦ ἄλλου καὶ μάλιστα σὲ ὥριμη ἡλικία μπορεῖ νὰ ὀφείλεται σὲ διάφορες αἰτίες, συνεπὸς σὰς συμβουλεύω νὰ ἐξετασθῇτε τὸ ταχύτερον. Ἀυστυχῶς δὲν εἶσθε ἐδῶ ὅποτε θὰ σὰς ἐξήταζε δωρεάν ὁ κ. Λαδᾶς. Γιὰ τὸ πρόσωπο δὲν μοῦ γράφετε τὴν ποιότητα τοῦ δερματός σας δηλ. ἂν εἶναι ξηρὸ ἢ λιπαρὸ καὶ εἶσι δὲν μπορῶ νὰ σὰς ὀρίσω οὔτε κούρα οὔτε καλλυντικά. Ξαναγράψτε μου λοιπὸν καὶ θὰ σὰς προτιμήσω σὴν ἀπάντησιν.

Νόρα. Ἀυστυχῶς δὲν θυμᾶμαι ὅστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ τὴ σύστασιν τοῦ δερματός σας, συνεπὸς σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξαναγράψετε. Ἐπίσης νὰ μοῦ γράψετε ἂν τὰ σπυράκια ἔχουν πῶς τώρα ἢ ὄχι; Ἐπίσης τί κούρα ἀκριβῶς ἐκίματε ὡς τώρα, καὶ μήπως ἐρεθίζονται πρὸ τῶν ἐμμήνων; Γιὰ

νὰ ξαναγράψουν τὰ μαλλιά τὸ μαῦρον χρῶμα τους νὰ τὰ λούζετε μὲ ἀφέψημα ἀπὸ καρυδοφύλλα ἢ μὲ σαπὺ τοῦ αἵ. Δούσιον μὲ κατραμυσάπουν καὶ μόνο κάθε 20 μέρες, ὄχι συχνότερα.

Δα Ε. Π. Λαμίαν. Ἀυστυχῶς δὲν μπορῶ εἶναι δυνατὸν ν' ἀπαντῶ ἰδιαίτερος. Οἱ τρυπίτσες ποὺ ἔχει τὸ δέμα σας, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς συνηθείας ποὺ ἔχετε νὰ πιέζετε τὰ σπυράκια. Ἀυστυχῶς μ' αὐτὸν τρόπο τὰ πληθαίνει περισσότερον. Κάμετε γιὰ ἕνα μῆνα τὰ ἐξῆς καὶ ξαναγράψτε μου: Πρῶτὸ βράδυ νὰ πλύνεσθε μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ κατόπιν μὲ ἕνα σαμπάνι δουτηγμένο σὲ πολὺ ἀραιό, ἀραιώτατο καὶ ζεστὸ χαμομήλιονερο νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπο. Ἀμα στεγνώνει τὸ μὲν πρῶτὸ πρέπει νὰ περνᾷτε τὸ πρόσωπο καὶ ἰδίως τὰ σπυράκια μ' ἕνα σαμπάνι δουτηγμένο στὴ λουρίαν ποὺ σὰς γράφω, τὸ δὲ βράδυ μετὰ τὸ χαμομήλιονερο νὰ δάξετε ἕνα παχὺ στρώμα ἀπὸ τὴν κάτωθι ἐπίσης ἀλοιφή ἐπάνω στὰ σπυράκια. Ἡ λουρίαν εἶναι:

Alcool camphré	15	gr.
Teinture de benjoin	7	"
Eau de cologne	30	"
Eau distillée	50	"

Ἡ δὲ ἀλοιφή *Pommade Antipyrogène Torovaccin*: Ἐπίσης διὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα καὶ ἰδίως τὸ μεσημέρι νὰ ἀλείψετε τὸ πρόσωπο μὲ κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖτε μετὰ 10 λεπτὰ μὲ σαμπάνι καὶ ζεστὸ νερὸ. Κρέμες πρὸς τὸ παρὸν μὴ δάξετε. Πούδρα μπορεῖτε νὰ δάξετε.

Κινέζικη Σιλουέττα. Δὲν ἐξηγοῦνται πιτσιλάδες καὶ λειχήνες, σὲ δέμα καθὼς μοῦ γράφετε λιπαρό. Οὔτε μὲ τὴν συνταγὴν ποὺ μοῦ γράφετε καὶ ἡ ὁποία περιέχει φορμαντιλίδ, φάρμακον καταστροφικὸν γιὰ τὸ δέμα εἶναι δυνατὸν νὰ πέρασαν. Ἐφ' ὅσον δὲν ἀκολουθεῖτε τὴς συμβουλῆς μας καὶ κάνετε ὅ,τι νομίζετε ἐσεῖς καλὸ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς συμβουλῆς μας καὶ νέες συνταγὲς κρεμῶν; Πάντως ὀρίστε μου ἐπακριβῶς τί ζητᾷτε καθὼς καὶ τὴν πραγματικὴν σύστασιν τοῦ δερματός σας, ὅπως καὶ τὴν σημερινὴν κατάστασιν του γιὰ νὰ σὰς ὑποβοηθήσω ὅπως πρέπει, καὶ θὰ σὰς προτιμήσω σὴν ἀπάντησιν.

Θαυμάζουμε τὴν ὠραία Μαχιά!

Ὅλοι μὲν ὅταν εἶναι περιποιημένα. Ἡ σὴν ἐπὶ περιποίησις εἶναι ἀπλή: μιὰ φορὰ τῆς ἑβδομάδας λούσιμον μὲ τὸ Σαμπουὰν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ(Tête-Noire) Κάθε φάκελλος περιέχει καὶ τὸ εἰδικὸ «ΣΕΒΕΚΛΑ» ποὺ δίνει στὰ μαλλιά φυσικὴ γυαλάδα, ὑγεία καὶ τὸ διατηρεῖ πάντοτε φρέσκο. Δύο εἰδῶν σαμπουὰν ΤΕΤ-ΝΟΥΑΡ ὑπάρχουν: τὸ ΣΑΜΠΟΝΤΟΡ γιὰ ξανθὰ μαλλιά, τὸ ΣΑΜΠΟΖΑΝ γιὰ τὰ μαύρα.

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΙ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΝΙΚΗΣ 10 ΑΘΗΝΑΙ

Παπαροῦνα Ἡράκλειον. Τὸ γὰρ «μπρὺν σολέι» εἶναι σύνθεσιν τοῦ κ. Λαδᾶ καὶ γίνεταί στὰ ἐργαστήρια του. Ἀλείφοντας μ' αὐτὸ τὰ μέρη τοῦ σώματός σας ποὺ θέλετε καὶ ἐκτιθεμένη ἐπ' ὀλίγον στὸν ἥλιο, δίνετε τὰ μέρη ἐκεῖνα μιὰ ὁμοίωμορφη σοκολατένια χροιά προφυλάσσετε δὲ συγχρόνως τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ τῆς καυστικῆς ἡλιακῆς ἀκτίνης. Ἀμα παύσετε νὰ τὸ χρησιμοποιοῦτε, ξαναπαίρνει σὲ λίγες μέρες τὸ δέμα τὸ φυσικὸ του χρῶμα. Εἶναι παρασκευάσμα ἀγνότατο, μαλακώνει δὲ καὶ δροσίζει τὴν τὴν καλοκαίρι τὸ δέμα. Γράψτε του ἐφόσον ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς τὸ στείλῃ ἀποστείλοντας δι' ἐπιταγῆς τὴν ἀξίαν του δρχ. 100.

Νινέττα Ἐνταῦθα. Νὰ πλύνεσθε πάντοτε μὲ μόλις χλιαρὸ νερὸ. Μετὰ τὸ πλύσιμο πρῶτὸ καὶ βράδυ μ' ἕνα σαμπάνι δουτηγμένο μὲ μόλις ἀραιό, — χρῶμα ἀνοικτῆς ρετσίνας, — χαμομήλιονερο, νὰ περνᾷτε ὅλο τὸ πρόσωπο, ἀφήνοντας νὰ στεγνώσῃ μόνο του. Κατόπιν ἐπάνω στὰ σπυράκια ἀρκητὴ ἀλοιφή ἀπὸ τὴν *Pommade antipyrogène Torovaccin* τὴν ὁποῖαν ν' ἀφήνετε καθ' ὅλη τὴν νύκτα. Διὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ δάξετε κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ τὸ ὁποῖον νὰ ἀφαιρῆτε μετὰ ¼ τῆς ὥρας. Πρὸ τῆς πούδρας εἰδικῆς γιὰ τὴν περίπτωσιν σας εἶναι ἡ εὐθὺν κρέμα Χαρὲμ Βάνισινγκ. Θὰ τὴν βρῆτε στὸ φαρμακεῖο Χ. Λήτου Σταδίου 13. Μετὰ 1 μῆνα ξαναγράψτε.

Ἀυστυχισμένη Ὑπαρξιν, Περικαί. Ἀφοῦ τὴν παθαίνετε κατόπιν μᾶς γράφετε ὅτι ἔχουμε δίκην. Ἐπειδὴ θέλω πολὺ νὰ σὰς ἐξηγητήσω καὶ ἐφ' ὅσον δὲν μοῦ γράφετε καὶ τὴν σύστασιν τοῦ δερματός σας, γι' αὐτὸ παρακάλεσα τὸν κ. Λαδᾶ νὰ σὰς ἐξετάσῃ ἀπολύτως δωρεάν καὶ νὰ σὰς καθοδηγήσῃ σ' ὅ,τι πρέπει. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 π. μ. καὶ 5½—8 μ. μ.

Λύντα Κύπρον. Μ' ἀφοῦ εἶναι τόσο εὐαίσθητὴ ἡ ἐπιδερμὶς σας καὶ ἐξοτὴ πῶς δάξετε ὄχι λιπαρὲς κρέμες. Γιατὶ δὲν μ' ἀκούτε ποὺ σὰς γράφω γιὰ τῆς κρέμες μὲ τὰ πολυτίμια χρυσὰ κουτιά; Ἡ ἀξία των περιορίζεται μόνο στὰ κουτιά. Ἐσεῖς τὴν πάθατε καὶ σεῖς. Ἡ βαζελίνη ποὺ κατὰ μέγα μέρος περιέχουν οἱ κρέμες αὐτὲς σὰς ἔφερε τὸ χνοῦδι κ.τ.λ. Τὸ ἴδιο πάθατε καὶ μὲ τὴν τριχοβαφή. Γιατὶ δὲν μᾶς ἀκούτε, ἀφοῦ τόσο λεπτομερῶς ὁ κ. Λαδᾶς στ' ἄρθρα του σὰς τὰ γράφει γιὰ νὰ προλαβάνῃ αὐτὲς ἀκριβῶς τῆς καταστροφῆς; Ἡ ἐπιδερμὶς σας εἶναι πολὺ κουρασμένη γι' αὐτὸ ἐπὶ ἕνα μῆ-

να νὰ τὴν ἀλείψετε τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα μὲ κρόκο αὐγοῦ, κτυπημένο μέσα σὲ μιὰ κουταλιά ἀμυγδαλόλαδο καὶ ἕνα κουταλάκι τοῦ καφῆ λεμονίου. Μετὰ τρεῖς ὥρες καθαρίζετε τὸ πρόσωπο μὲ σαμπάνι καὶ ζεστὸ νερὸ. Ἐπίσης νὰ πλύνεσθε μὲ μόλις χλιαρὸ νερὸ καὶ πολὺ λίγο. Τὸ βράδυ νὰ ξεκακιγιάρεσθε μ' ἕνα σαμπάνι δουτηγμένο στὸ ἐξῆς φάρμακον:

Amandes mondées	30	gr.
Eau dist. d'Hamelis	50	"
Eau dist. de roses	50	"

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας θὰ δάξετε τὴν ἐξῆς λουρίαν, ἀποφεύγοντας κάθε πομάδα τὸν μῆνα αὐτόν. Κατόπι μοῦ ξαναγράψτε.

Eau de fleurs d'oranger	125	gr.
Teint. de benjoin	5	"
Glycerine	2,50	"

Μ. Γ. Τ. Παρομοία περίπτωσιν μὲ τὴν Λύντα, Κύπρον. Ἐπὶ ἕνα μῆνα κάνετε ὅ,τι γράφω καὶ σ' ἐκείνη. Κατόπιν ξαναγράψτε μου.

Νησιωτοπούλα. Τὸ γάλα «μπρὺν σολέι» εἶναι σκευασία τοῦ κ. Λαδᾶ, παρασκευαζομένη μόνον στὰ ἐργαστήρια του. Ἄν θέλετε νὰ σὰς τὸ στείλῃ γράψτε του ἀποστείλοντας καὶ δρχ. 100. Κρέμα πρὸ τῆς πούδρας τὴν λιπαρὰν κρέμαν Χαρὲμ, ἡ ὁποία στὴν περίπτωσιν σας εἶναι κατάλληλη καὶ φθηνότατη. Τ' ἄλλα προϊόντα ἐκτὸς τῆς πούδρας, νὰ τ' ἀποφεύγετε ἐφόσον μέχρι τοῦδε δὲν ἔχετε μεταχειρισθῇ τίποτε γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀγνά.

Ε. Χ. Σ. Κόρινθον. Κάθε βράδυ ἐν

πρῶτους λίγες θερμὲς κομπρέσες μὲ σκέτο χλιαρὸ νερὸ ἢ ἀραιὸ χαμομήλιονερο. Κατόπι μιὰ ἐλαφρὰ ἐπάλειψιν τῶν ἄνω καὶ κάτω βλεφάρων μὲ τὸ κατωτέρω φάρμακον. Ὅταν ἀλείψετε τὸ ἐπάνω ν' ἀνοίγετε καλὰ τὸ στόμα, πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐμποδίζετε τὸ ξάρωμα τοῦ βλεφάρου τὴν ὥραν τῆς ἐπαλείψεως. Μετὰ τὴν ἐπάλειψιν ἐλαφρὸ μασάζ ἀπ' ἐξω πρὸς τὴ μύτη.

Teint. d'iode decolorée	5	gr.
Glycerine	50	"

Φοιτήτρια. Πρῶτὸ καὶ βράδυ μέσα σ' ἕνα κουτάλι ζεστὸ νερὸ νὰ εἴχετε 10 σπυγῶνες ἀπὸ τὸ κάτωθι φάρμακον, καὶ ν' ἀλείψετε τὸ σπυγῶν.

Baume de judée	8	gouttes
Benjoin	5	gr.
Alcool	15	"

Τιτίκα Β. Ν' ἀλείψετε ἐπὶ τρεῖς ὥρες κατὰ σειρὰν τοὺς λεκέδες τοῦ προσώπου σας, μὲ τὴν ἐξῆς ἀλοιφήν καὶ μετὰ μοῦ ξαναγράψτε, γνωρίζοντας μου συγχρόνως καὶ τὴν σύστασιν τοῦ δερματός σας.

Oxyde de zinc	10	gr.
Resorcine	20	"
Vaseline	20	"

Στενοχωρημένη μητέρα. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ σὰς δεχθῇ δωρεάν ὁ κ. Λαδᾶς ὅταν τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμόν σας. Παίρνετε μαζί καὶ τὴν κόρη σας γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ δέμα τῆς, καὶ νὰ σὰς κατατοπίσῃ καταλλήλως. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 καὶ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58 ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

Μαλακρυνά, ζωνρά, μὲ NIVEA

Ἴδου ἕνα ὠραῖο δέμα: Ἡ μητέρα τους, βεβαίως, δὲ φροντίζει νὰ τριπλὴ πάντοτε καλὰ μὲ κρέμα NIVEA αὐτὰ τὰ χαριτωμένα πλασματάκια, τὰ ὁποῖα τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Καὶ δὲ εἶναι ὑπερφανὴ ὅταν θλέη τοὺς ἄλλους νὰ θαυμάζουν τὸ τόσο ὑγιὲ καὶ ἡλιοκαμένα παιδάκια τῆς.

Ἡ NIVEA εἶναι πολὺ εὐθνή—ἔντα τὸν 20 γραμμ. δρχ. 15, τὸν 60 γραμμ. δρχ. 30. Σωληνὸν τὸν 20 γραμμ. δρχ. 30 καὶ τὸν 60 γραμμ. δρχ. 40.

5½—8 π.ρ.

Μινέρβα. Μοδ γράφετε ότι λόγω των πολλών κρεμών που μεταχειρίζεσθε, έχετε πολλούς πόρους, και με ρωτάτε τί να κάνετε; 'Η σύσταση του δέρματός σας είναι ακανόνιστη. Αλλά όλα σημαίνουν, απλούστατα ότι οι κρέμες δεν είναι κατάλληλες ούτε επίσης ή τακτική της περιποιήσεως του δέρματός σας εκείνη που χρειάζεται. Για να σας εξυπηρετήσω καλύτερα, παρακάλεσα τον κ. Λαδά να σας δεχθώ δωρεάν και να σας καθοδηγήσει. Πηγαίνετε να τον δείτε λέγοντάς του το ψευδώνυμόν σας. Σόλωνος 40 11—1 και 5½—8.

Θερραδαίρη. 'Η κατάσταση αυτή προ-
πει να παύση οποσδήποτε γιατί άργα ή γρή-
γορα, θα έχετε αντίκτυπο στην γενική σας
κατάσταση δηλ. στους πνεύμονας κ.τ.λ. 'Η
παρατηρούμενη δε τώρα υπερδιέγερση θα με-
ταβληθή εις τελείαν αναισθησίαν. Έχετε ά-
νάγκη ειδικής ηλεκτροθεραπείας και ενέσε-
ων. Πάντως αν δεν μπορείτε να υποβληθήτε
αμέσως σ' αυτά παίρνετε τρεις φορές της
ημέρας από 1 κουταλάκι του καφέ Πασιφλο-
ρίν μέσα σ' ένα ζεστό τίλιο. Εντριβές με
κολώνια κάθε μέρα με μια χνουδάτη πετσέτα
στην σπονδυλική στήλη. Ν' αποφεύγετε τα
διεγερτικά φαγητά τις παχειές δηλ. σάλτσες

και το πολύ δούτυρο. Επίσης τα σκανδαλώ-
δη αναγνώσματα. 'Ο κ. Λαδάς θα σας εξε-
τάση δωρεάν, αφού άλλως τε και ο ίδιος θα
εφαρμόση όποτεν θελήσετε ως ειδικός και
την κατάλληλη ηλεκτροθεραπεία.
Αννυ Όντρα. 'Εφ' όσον δεν μου
γράφετε τη σύσταση του δέρματός σας δεν
μπορώ να σας συμβουλευσω θετικά, και μά-
λιστα για την εξέλιξη των πανάδων, των
των οποίων η θεραπεία διαφέρει πολύ
ναλόγως της ξηρότητας ή λιπαρότητας
του δέρματος. Συναγράψτε μου λοιπόν και
θα σας προτιμήσω.

ΙΟΡΑ

Μπορείς ν' αγοράσεις και
με κλειδιά 1α μάλια

KAYSER
MIR-O-KLEER

♦ 'Η κάλτσα αυτή δεν απαιτεί μεγάλη εξέταση
σας άρκει να ξέρετε ότι είναι Kayser' αυτό σας
λέει ότι είναι τέλεια και εξαιρετικά διαφανής

Made In U. S. A. - New York
KAYSER
ΕΡΜΟΥ 30

ΑΓΟΡΑΖΟ γραμματόσημα του
έναντι είδους μό-
νον. Τα προτιμώ επί των φακέλλων.
Είμαι έρασιτέχνης και δίνω
τάς καλλιτέρας τιμάς.

Γράψατε: Δ. ΜΑΡΙΟ

Γραμματοθυρίδα 148, 'Αθήνας.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

όδός ΠΕΙΡΑΙΟΣ 18
τηλέφ. 23.434

..Μιά γιά πάντα
μόνον δι' όλίγων
ενέσεων του 'Ιατρού

Αλεξ. Κόμη
'Ακισήμιας 70δ
τηλέφ. 28.122

Vaccin de Staphylococcus
fermenté du:
Dr. ALEX. KOMIS

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε άναγνώστης της «Εβδομάδος» δι-
καιούται να ζητήσει δι' έπιστολής άπευ-
θυνόμενος εις τα γραφεία μας με την ση-
μείωσιν: «Διά τον 'Ιατρόν», οίανδήποτε
ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστα-
τος και να περιγράφη λεπτομερώς τας έκ-
δηλώσεις του νοσήματός του. Οί άναγνώ-
σται, οί επιθυμούντες ιδιαίτερα δι' έπι-
στολής απάντησιν, άς γράφουν έσωκλει-
οντες και δρ. 50 εις τό 'Ιατρείον του,
'Αγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. 'Ε-
κεί δέχεται καθ' έκαστην πλην Κυριακήν
6—7 μ. μ.

Λούϊζαν. 'Όσα ως τώρα κάμνετε είναι
καλά και να τα συνεχίσετε, νάχετε μονάχα
ύπ' όψιν σας ότι η κατάσταση αυτή θα έ-
ξακολουθήσει γιατί είναι μια εκδήλωση πολύ
φυσιολογική, με την διαφορά ότι πολλές
φορές ένεκα της αδυναμίας γίνονται περι-
σσότερα. Έχετε τό λοιπόν ύπ' όψιν σας αμ-
σότερα. Έχετε τό μήν ανησυχήτε. Όλα αυτά δέβαια
τό και μήν ανησυχήτε. Όλα αυτά δέβαια
εφόσον δεν προηγηθή τίποτε τό άμειωτόν,
γιατί στό γράμμα σας δεν μου άναφέρετε
σχετικώς τίποτε.

'Εφ' η βον 16. Ουάι και άλλοίμονο έάν
πάθαινε κανείς αυτά τό δυο κακά από την
ιστορίαν που μου γράφετε τότε όλοι άσφα-
λώς θα είμεθα στό τρελλοκομείο. Όσο για
τό άλλο ζήτημα να αποφεύγετε τό άλμυρά
τά καρυκεύματα τό συχνά ξύρισμα και μά-
λιστα τό κόντρα. Κάθε πρωί δε νηστικός να
πάρνετε μία κουταλιά του γλυκού μαγιά
της μύρας και μετά τό ξύρισμα να μετα-
χειρίσεσθε πομμάδα Νέξ Φυλλίς.

'Απόκληρον της τύχης. 'Όλα αυ-
τά θα τα θεωρούσα αν ένα από τό πιό συ-
νηθισμένα πράγματα και θα τό συγχωρούσα
έάν δέβαια συνέβαιναν σε οποιαδήποτε άλ-
λον εκτός από σας. Γιατί σεις αν μέλλον
συνάδελφος έπρεπε νάχετε λίγη διάσταση
και να αποφεύγετε τις κακοτοπιές. Τώρα
ζητάτε από μένα να σας συμβουλευσω αν
πρέπη να πάτε στό μέρος που πήγατε και
σας είπαν όσα μου γράφετε στην έπιστολή
σας.

'Επειδή λοιπόν πρόκειται περί συναδέλ-
φου και δεν θέλω και εγώ έν άγνοία μου
να γίνω συνένοχος κανενός άμαρτήματος με-
γαλειτέρου γι' αυτό δεν σας συνιστώ τίποτε
άλλο παρά να με έπισκεφθήτε. Άλλωστε
δεν πρόκειται να επιβαρυνθήτε με τίποτε' θα
δώ μονάχα μόνος μου περί τίνος άκριβώς
πρόκειται. Τότε άσφαλώς θα μπορέσω να
σας φανώ χρήσιμος. Αυτή είναι η γλώσσα
της αλήθειας και ιδίως προς συνάδελφο.

'Ατυχή άδύνατο. Όλοι άνεξαιρέ-
τως οι άνθρωποι έχουν φλέβες περισσότερο
δε εμφανώς οι άδύνατοι δέβαια. Και τό φάρ-
μακο που σε άλλους άναγκάσει είναι άρκετό
καλό αλλά για τις περιπτώσεις εκείνες που
αναγράφεται ότι για κάθε τι. Εκείνο που
πραγματικά ενδείκνυται στην περίπτωσή σας
είναι οι ενέσεις που σας έγραψα. Μόνον με
αυτές θα κατορθώσετε εκείνο που θέλετε όσο
για τό άλλο φάρμακο δεβαίως θα τό πάρε-
τε. Και τέλος αν νομίζετε ότι μπορώ να
σας εξυπηρετήσω είμαι πρόθυμος να τό κά-
μω άρκει να με έπισκεφθήτε στό Ιατρείο
μου από τις 5—7 μ.μ.

Κοζάνην Κ. Μ. Δεν ξέρω δέβαια τί
πάρμακο είναι αυτό που σας έδωσαν. Πάντως
θα είναι αυτό που πρέπει κι' αυτό τό συμ-
περιναίω από την διάγνωση. Γιατί πράγματι

ή κατάσταση αυτή είναι μια νευρική υπερ-
διέγερση. Συνεχισάτε τό λοιπόν και αν
θέλετε κάτι τό δυνατότερο δεν έχετε παρά
να πάρετε αυτό που σας γράφω παρακάτω.
Θά παίρνετε δυο κουταλιές της σούπας την
ημέρα τό μέσο του φαγητού. Όταν τελειώ-
ση τό επαναλαμβάνετε και πάλιν σταματάτε
15 μέρες όποτε θα παίρνετε τις σταγόνες που
σας έχει γράψει ο γιατρός σας, και τέλος
μπορείτε να κάμνετε και 20 ενέσεις Στυρχνί-
νης των 0,002 κάθε μέρα από μία.

Bromure de sodium	) 1 á á
Bromure de potassium	) 7 gr.
Chloral	4 >
Valeriane	3 >
Siro de Menthe	80 >
Eau	2,50 >

Γεράκι. Μπορεί θαυμάσια να διορθω-
θούν όλα και να ξαναγυρίσετε στό φυσιολο-
γικό επίπεδο, αλλά χρειάζεται θεραπεία
ειδική ή οποία θα διαρκέσει περίπου δυο
μήνες. 'Η θεραπεία δε αυτή πρέπει να ρυ-
θμισθή κατόπιν εξέτασεως για να είναι ά-
ποτελεσματική. Δεν νομίζω ότι επιβάλλεται
ή τελεία άποχή για να κατορθωθή θετικό ά-
ποτέλεσμα. Φροντίστε λοιπόν να εξετασθήτε
έπισταμένως από έναν γιατρό. Πάντως αν
νομίζετε ότι μπορώ να σας εξυπηρετήσω εί-
μαι πρόθυμος να τό κάμω άρκει να με έπι-
σκεφθήτε στό Ιατρείο μου και τις ώρες που
δρίσκουμαι εκεί. (Ιδε άνωτέρω, στην άρχή
της στήλης).

Κωνσταντίνον Σπύρου. Θέλετε
να μάθετε τό όνομα του Ιατρού και την δι-
εύθυνσην του.

Λοιπόν, γράψατε:
'Ιατρώ κ. Γεώργιον Γουρλιάν 'Αγίου Δη-
μητρίου 14.
'Αθήναι

Ε. Ι. Β. Πειραιά. Μη ζητάτε να μάθε-
τε από που προέχεται η άρρώστειά σας
γιατί άσφαλώς δεν μπορεί να άσχοληθή
κανείς για να σας αναλύση τό πώς και για-
τί. Περισσότερο δέβαια δεν μπορώ να τό
κάμω έγώ από τί στήλη μου που προσοριζέ-
ται μοναχά για συμβουλές κι' όχι για την
έξιστόρηση των διαφόρων άσθενειών. 'Η δι-
αίτα καλή και άγια αλλά χρειάζεται και κάτι
άλλο κι' αυτό είναι κάθε πρωί, νηστικός να
πάρνετε μία κουταλιά της σούπας λάδι του
φαγητού με μόνον την διαφορά να εί-
ναι καλό κι' όχι άγνό και δεύτερο μία φο-
ρά την έβδομάδα να παίρνετε λίγο άλάτι άγ-
γλικό. 'Ετσι θα τό ζητήσετε από τό φαρ-
μακείο. Θα παίρνετε κάθε φορά μία κουτα-
λιά της σούπας.

Ω. Α. Σ. Πατριών. Τό ζήτημα των
μημικιών δεν είναι δέβαια πράγμα άσυ-
νήθιστο στην ηλικία σας γι' αυτό καλόν εί-
ναι να αποφεύγετε τό συχνό ξύρισμα και
μάλιστα τό κόντρα, μετά τό ξύρισμα δε θα
πάρνετε λίγο βαυδάκι με καθαρό οινόπνευ-
μα και μ' αυτό θα πονάτε τό πρόσωπό σας
μετά δε θα βάψετε την κόμα Νέξ Φυλλίς που
αν δεν υπάρχει εκεί μπορείτε να την προ-
μηθευθήτε από τον 'Αντιπρόσωπον κ. Μπα-
κάκον Φαρμακοποιών 'Ομόνοια 'Αθηνών.

'Ανυπόμονο. Όταν αναλαβάνη κα-
νείς να γράψη ένα βιβλίο είναι δυστυχώς
υποχρεωμένος να γράψη όσα και ο συγγρα-
φεύς του βιβλίου που λέτε, έγραψε. Άσχε-
τα αν φαίνονται όλα αυτά σχολαστικά και
μάλιστα τις πιό πολλές φορές άκατάσβεστα.
Αυτά δυστυχώς δεν μπορεί να τό προβλέ-
ψη ο συγγραφέας. 'Ο άναγνώστης όμως έ-
χει τον να σκεφθή και να κάμη κείνο που
μπορεί και που πραγματικά θα τον πορευ-
τάξη όπως κάμνετε—αν δέβαια τό κάμνετε

—όσα γράφετε ώστε να περιττεύη κάθε άλ-
λη συζήτηση επάνω σ' αυτό τό ζήτημα. Μία
λοιπόν συμβουλή σας δίνω να εξακολουθή-
σητε την έξής τακτική με την δεβαιότητα
ότι δεν διατρέχετε κανέναν άλλον κίνδυνο.
'Εκτός δέβαια άπρόοπτου από καμμίαν άλ-
λην είσοδον. Όπως είναι τό στόμα επί πα-
ραδείγματι. Άλλά αυτά είναι σταγόνες ύδα-
τος έν τώ όκεανώ.

Πολυβασανισμένος. 'Εφ' όσον
σας είναι εύκολο καλά θα κάμνετε να ξαναγυ-
ρίσετε τις ενέσεις όχι Στυρχνίνης αλλά μόνον
Κάλτσιου ένδοφλεβίως. Για τό ρόγχο
να πάρετε λίγη Σιρολίνη σύμφωνα με την
όδηγίαν της. Επίσης πρέπει να ξεκουράζε-
σθε όσο μπορείτε περισσότερες ώρες. Πρέ-
πει όμως νάχετε ύπ' όψιν σας ότι και τό
κλίμα παίζει σπουδαίο ρόλο. Γιατί έδώ που
ζήτε είναι όγρό κι' αυτό επιβαρύνει την
θεραπεία. Τέλος αν σας είναι εύκολο τη-
γαίνετε και λίγη έξοχή.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΚΩΣΤΑΣ Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργός 'Οδοντίατρος

Ατλ. 'Εθν. Πανεπιστημίου

ΓΛΑΔΣΤΩΝΟΣ 5γ'

Δέχεται 9—1 π.μ. 3—7 π.μ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑ-
ΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος και άνευ ούδε-
μιάς θλάξης του δέρματος άφαι-
ρέσεις των τριχών επιτυγχάνεται
μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλα-
σίον με τό τελευταίο μηχάνημα
διαθερμίας υπό ειδικού Ιατρού:
όδός Κυδαθηναίων 19 (πάρδος
Φιλελλήνων) 4—7 ½ μ. μ.
τηλεφ. 27.420

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓ-
ΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρουργός - Ωτορινολα-
ρυγγολόγος
Πατησίων 59—'Αθ. Τηλ. 29.562

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς έν Παρίσιος. Έξέτα-
σις και δι' ακτίνων RONGTEN
'Ακαδημίας και 'Ιαποκράτους 19 6

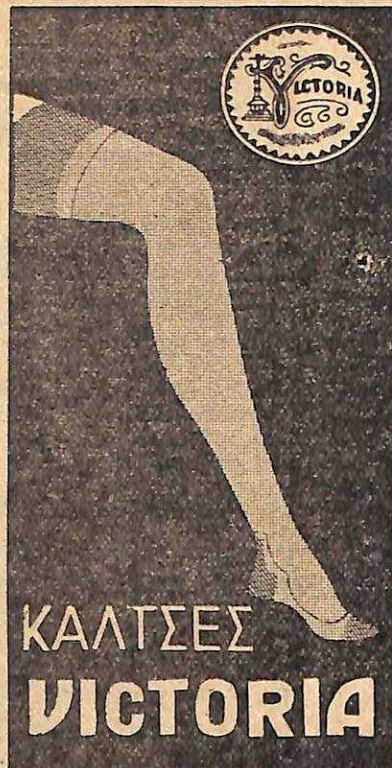
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΙΜΠΡΟΧΩΡΗΣ

χειρουργός όδοντίατρος
'Εμπειστής Πολυκλινική
'Αθηνών

Δέχεται

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65-3-8.

ΤΗΛ. 31463

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όλα τα καλοκαιρινά υφάσματα εις Μεταξωτά, Έμπριμέ και Βαμβακερά εις πλουσίαν συλλογήν παρέλαβε τὸ Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ» καὶ πωλεῖ μετὰ πλέον χαμηλὰς τιμὰς.

Μερικὰ εἶδη μετὰ τὰς τιμὰς των:

ΤΜΗΜΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΩΝ Δρχ. 25—30
Λινὰ ἔμπριμέ διὰ πλάτ 15
Λινὰ ἱμιασίων μονόχρωμα 12

ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ Δρχ. 12
Φλέτ-Κοτόν, ἀμετάβλητα 14
Μουσουλινέτ 14

Βουαλὰζ μοντέρνα, διπλόφαρδα 20
Κρέπ Κλοκὲ » 25
Φλέτ 'Ιταμίν » 14

Κρέπ-ντέ-σιν ἀσπρορρούχων καὶ φορε-μάτων 48

Κρέπ Μαροκαίν 'Εξτρα-Εξτρα. 100
Κρέπ σατέν, 'Εξτρα-Εξτρα 100

Κουκουλάρικα, ἀπὸ δραχμὰς 50
Σεμιζιέ, ἀπὸ δραχμὰς 70

Εἰς τὰ ἔμπριμέ ἔχομεν τὴν πλουσιωτέραν συλλογὴν ἀπὸ δραχ. 75—85—100 κ.λ.π.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

Κάλτσες βαμβακερὲς ἀπὸ δραχ. 20, 30, 40, 50 κ.λ.π.

Κάλτσες μεταξωτὲς ἀπὸ δραχ. 55, 65, 75, 85, 100. Καὶ τὴν ὑπέροχην λεπτὴν μεταξωτὴν «ΑΔΜΑ» μετὰ δραχ. 135.

Σημ.—Οἰκογενειάρχαι, πρὸς τὸ συμφέρον σας συνιστᾶτε εἰς τὰς Κυρίας καὶ Δεσποινίδας εἰς κάθε ἀγορὰν νὰ προτιμοῦν τὸ Κατάστημα «ΑΚΡΟΠΟΛ», Ἑρμοῦ 18Α.

Προσοχὴ εἰς τὴν ἀκριβὴ διεύθυνσίν μας.

ΕΙΔΙΚΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

διὰ τὸ πλῆσιμο

ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ,

ΦΑΝΕΛΛΩΝ,

ΠΛΕΚΤΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ, ΖΩΝΕΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

ΕΛΑΦΡΟΙ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ.-ΕΦΑΡΜΟΖΟΥΝ
ΣΑΝ ΓΑΝΤΙ.-ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΑ ΚΑΙ
ΧΩΡΙΣ ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ ΕΙΝΕ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝ-
ΤΕΛΑ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ ΖΩΝΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗ-
ΜΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

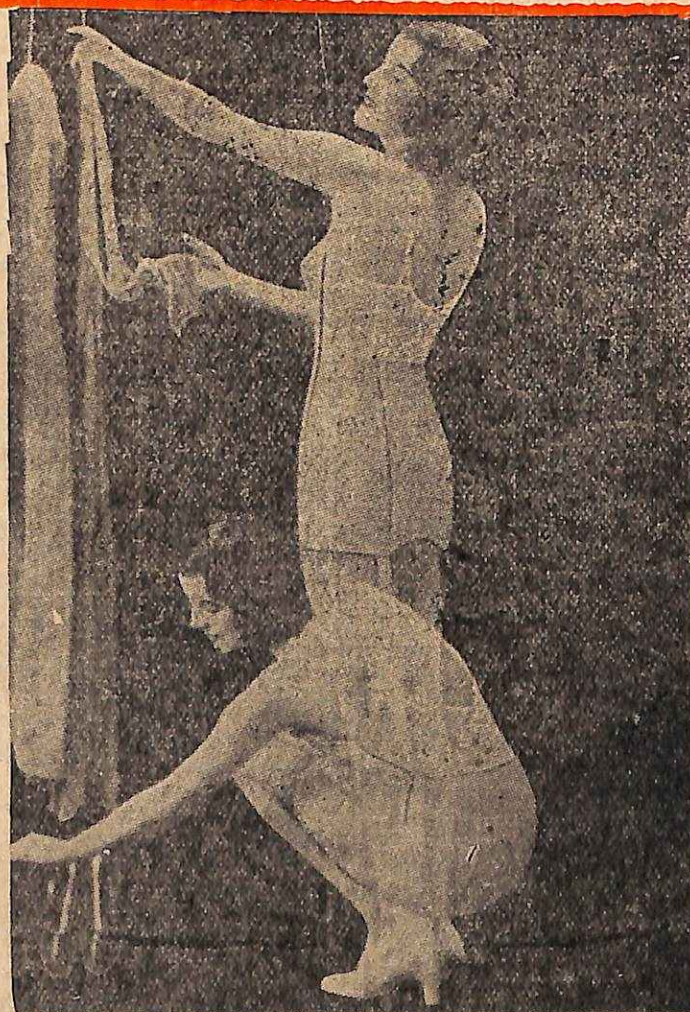
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ - ΜΑΓΙΩ - ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΙ

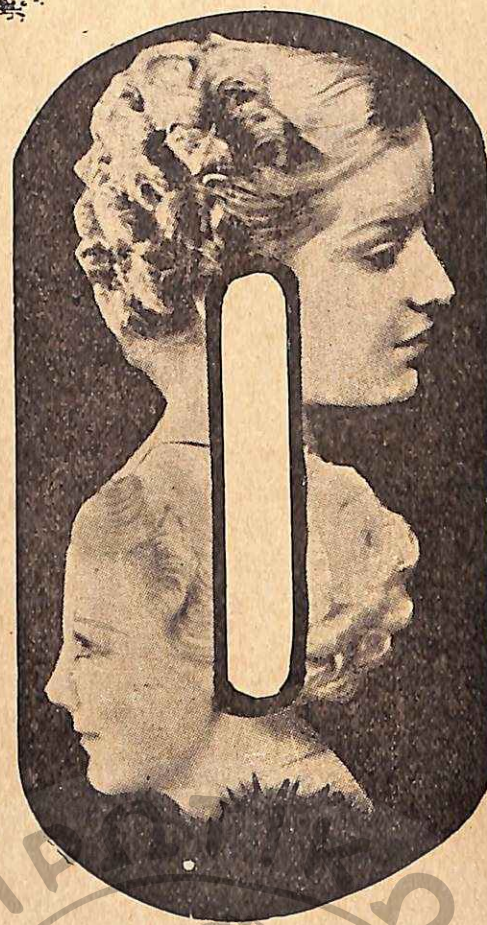
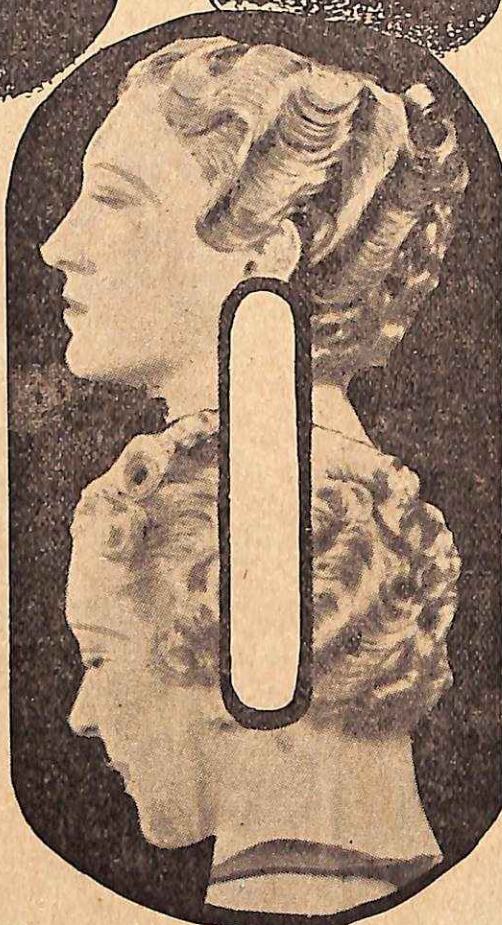
ΚΑΙ ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΟΙΚΟΥ
BARRERE ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΔΙΑ ΠΤΩΣΙΝ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΝΕΦΡΩΝ, ΕΥΤΟΚΙΑΝ, ΚΑΠ. ΕΙΔΙ-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΤΙΟΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

Κυρίες μου,

Προσέξате! Δεν θα έχετε καμμίαν εις τό μέλλον δικαιολογίαν εάν σας κα-
ταστρέψουν τὰ μαλλιά σας ή σας άποτύχη ή Περμανάντ σας.

Διότι ό Χαμαράκης σας προσφέρει τήν άνωτέραν Περμανάντ που έχετε
κάμη μέχρι σήμερα εις τήν μικροτέραν τιμήν

ΔΡ. 100

"Ανευ ούδεμιās άλλης επίβαρύνσεως.

Χαμαράκης

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208